TEK İSTEĞİM HER ŞEYDEN UZAKLAŞMAKKEN, KENDİMİ ONUN KOLLARINDA BULMAYI ASLA BEKLEMİYORDUM...

GÜNEY FIRTINALARI

BRITTAINY CHERRY

MARTI

GÜNEY FIRTINALARI

BRITTAINY CHERRY

Çeviren: Ece Yücesoy

MARTI

"Sen herkesle ortak bir kader paylaşıyorsun;
her yaşama biraz yağmur yağmalı."
-Henry Wadsworth Longfellow

Giriş

JAX

YAŞ ON ÜÇ

Sun,

Önceki birkaç mektubumla seni üzdüysem özür dilerim. Ne yapacağımı bilmiyorum. Her şey benim yüzümden mahvoldu ve artık konuşacak kimsem yok. Ağabeyim benden nefret ediyor. Babam benden nefret ediyor. Benden o kadar nefret ediyor ki, ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Ağlamam bir türlü durmuyor ve hiç geri dönmemek üzere kaçıp ardıma bile bakmamak istiyorum. Eğer ihtiyacım olursa sana kaçabileceğimi söylemiştin, hatırladın mı? Yapabilir miyim? Seninle kalabilir miyim? Belki seninkiler gelip beni alabilir. Adresimi biliyorsun. Gelirsen diye hazır bekleyeceğim. Buradan nefret ediyorum. Hepsi benim suçum. Kaçmak istiyorum. Lütfen sana kaçmama izin ver.

Yaptığım şey yüzünden artık benden korkuyor musun? O yüzden mi bana cevap yazmıyorsun? Yanlışlıkla oldu. Yemin ederim, yanlışlıkla oldu. Öyle yapmak istememiştim. O benim en iyi arkadaşımdı, tıpkı senin gibi.

Lütfen bana yaz.

Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.

Artık burada kalmak istemiyorum. Artık böyle hissetmek istemiyorum. Bundan nefret ediyorum. Özür dilerim.

Lütfen bana yaz.

Lütfen, Sun. Sana ihtiyacım var.

*-Moon**

Ayışığı Kitaplığı

* İngilizcede "*Sun*" Güneş anlamına gelirken, "*Moon*" Ay anlamına gelmektedir. (ç.n.)

1

KENNEDY

GÜNÜMÜZ

Kravatını o akşam beşinci kez düzeltirken, "Lütfen beni bu akşam utandırma," dedi Penn.

Evimizin duvar kâğıtlarına sigara dumanı ve tutulmamış sözler sinmişti. Kocam verdiği sözlerin bazılarını tutmamıştı, birkaçından da ben vazgeçmiştim. Evlilik bu muydu? Tutulmamış sözlerle dolu haftaların aylara ve yıllara evrilmesi miydi? "Evet" kelimesi kimsenin tam anlamıyla okumadığı dipnotlarla birlikte geliyordu. Ekranı anlaşma koşullarının sonuna kaydırmış ve imza attığımız şeyin gizli şartlarını bilmeden "kabul ediyorum" kutucuğuna tıklamıştık.

Ben evlilik yeminlerimi yerine getirmemiştim ama o da bu konuda benden daha başarılı değildi.

Sözler, sözler, tutulmamış bin bir türlü söz.

Ona emlak şirketinin etkinliğinde -iş arkadaşlarının ve müşterilerinin önünde- dağılmayacağıma dair söz vermiştim. Bu akşam onun geniş araziler arayan çok zengin insanlarla yemek yiyip şarap içmesi için mükemmel bir fırsattı. İşler ne kadar pürüzsüz giderse, Penn'in müşterileriyle bağlantılarını geliştirme

şansı o kadar yüksek olurdu. Aslında beni götürmek istememişti ama patronu eşlerin de katılması konusunda ısrarcı olmuştu.

Penn'e geçmişimizin konusunu açmayacağıma dair söz vermiştim. Bu akşamki yemekte sözlerimi bozmaya hiç niyetim yoktu. Anksiyete ilaçlarımı almıştım. Nefes egzersizlerimi yapmıştım. Etkinliğe giderken yolda gözlerimi sadece kavşaklarda kapatmıştım. Otobana çıktığımızda iyiydim, hatta normaldim. *Eh, benim normalim ne kadar olabilirse.*

Benim sözlerim sağlamdı.

Her şey mükemmeldi, yani sorunlarım göz önüne alındığında olabileceği kadar öyleydi. Ancak sonra Marybeth -kocamın güzel ve göz alıcı iş arkadaşı- yemek sırasında bana doğru eğilmişti. Marybeth'le birlikte masamızda beş çift vardı. Diğerleri Penn'in aklımın alamayacağı kadar parası olan müşterileriydi.

Keşke daha çok Marybeth gibi olabilseydim. O mükemmeldi. Mükemmel anne, mükemmel eş, mükemmel emlakçı. *Chanel No 5* kokuyordu ve boynundan elmaslar âdeta akıyordu. İnci dişli tebessümü diğerlerinin dudaklarını sımsıkı birbirine bastırarak gülümsemesine neden oluyordu çünkü onun gülümsemesinin yarattığı *vay canına* etkisiyle yarışamayacaklarını biliyorlardı. O benim olmadığım ama olmayı hayal ettiğim her şeydi.

Hayatımın bir noktasında kendimi o kadar severdim ki, başka bir kadının hayatını kıskanmayı hayal dahi edemezdim.

Bana ne olmuştu? Güçlü yanlarım bedenimi ne zaman terk etmişti?

Mükemmel Marybeth bileğime hafifçe dokundu. Bana hem dudakları hem de ela rengi gözleriyle gülümsedi. "Ne ilginç bir dövme, Kennedy. Anlamı ne?"

Penn'e verdiğim söz tam o anda eriyip gitmişti. Her şey

gözümün kenarındaki bir çatlak olarak başlayıp ardından tuzla buz olmuştu.

"Bu... benim..." Penn'in yoğun bakışlarını bana diktiğini görmek için döndüğüm sırada keskin bir nefes aldım. Mavi gözlerinde hayal kırıklığı ifadesi vardı çünkü çöküş işaretlerimi tanıyordu. Pes ettiğim ve dağılıp gittiğim zamanı biliyordu. Bedenim titredi, sesim çatladı ve aldığım her nefes vücuduma ağır gelmeye başladı. "Bu... şey..."

Başımı eğip tenimdeki dövmeye baktım: Ortasında ters *D* harfi bulunan bir papatyaydı.

"Benim... Bu..." Boğazımda düğümlenmiş nefesi yuttum ve gözlerimi kapattım. Gözyaşlarım serbest kalacakları anı bekliyordu ve akmalarına izin vermek üzere olmaktan nefret ediyordum. "Ebeveynlerim ve..." Gözlerimi açıp Penn'e doğru baktım. Bakışları *yapma* diye çığlık atıyordu ama konuşmaya başlayıp da bitirmemezlik edemeyeceğimi biliyordum. "Kızımız. Ters *D* kızımız için."

Farkındalık zihnine yerleşirken Marybeth'in dudakları aralandı. Gözlerinde toplanan bir suçluluk duygusuyla arkasına yaslandı. Elbette kazayı biliyordu. Herkes kazayı biliyordu, yalnızca konuya bir anda girmektense etrafından parmak uçlarında dolaşmayı tercih ediyorlardı. Ölüm insanları rahatsız ediyordu ve bu konuda konuşmak istemedikleri için onları suçlayamazdım. Bu ele alması tehlikeli bir konuydu.

Yüzümden yaşlar akmaya başlarken parmağımla tenimdeki ters D'nin izini sürdüm. "Kızımın ismi..." Ona söylemek istiyordum. Yaşıyorlarmış gibi hissetmek için onlardan bahsetmem gerekiyordu. Bu ihtiyaç duyduğum hafif bir rahatlamaydı ama bazen kelimeler ağzımdan fazla titrek çıkıyordu.

"Kennedy." Bir el bileğimi sarıp dövmeyi kapattı. Başımı kal-

dırdığımda Penn'in bana baktığını gördüm. Bileğimi olması gerekenden daha sert sıkarken başını belli belirsiz iki yana sallıyordu. "Belki de gidip yüzünü temizlesen iyi olur, biraz toparlan."

Anlamı şuydu: *Beni yine utandırıyorsun, kendine gel.*

Artık benim için üzülmüyordu. Üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti, neden üzülsündü ki? O trajedimizden sağ çıkmayı başarmıştı. Ben de aynısını yapabiliyor olmalıydım ama bir sebepten dolayı iyiye gidememiştim.

Tek istediğim daha iyi olmaktı.

Gözlerimdeki yaşları sildim ama çabucak yerleri dolduruldu. "Evet. Tabii. Özür dilerim, benim sadece..." Sandalyemi masadan itip müsaade istedim. "Çok özür dilerim."

Marybeth'in gözleri suçlulukla doluydu. Gitmek üzere arkamı dönerken elini göğsüne bastırıp Penn'e bir özür fısıldadığını duydum.

"Sen yanlış bir şey yapmadın, Marybeth," dedi Penn. Karısı yerine iş arkadaşını teselli ederken sesi kulağa özür diliyormuş gibi geliyordu. "Sadece o böyle oluyor işte. Senin hatan yok. Kendi iyiliği için fazla duygusal. Kendini toplamayı daha iyi öğrenmesi gerek. Cidden onun yaşındaki biri..."

Fazla duygusal.

Yüzümü temizlemek için lavaboya gittim. Aynaya bakıp yansımamı gördüğüm anda şoka uğradım. Ne zaman kendimi kaybetmiştim? Ne zaman renklerimi ve ışığımı kaybetmiştim? Gözlerimin altındaki torbalar hep bu kadar sarkık mıydı? Ne kadar kilo vermiştim de yanaklarım böylesine göçmüş görünüyordu?

Lavabonun kapısı itilerek açıldı ve içeri bir kadın girdi. Laura, Penn'in iş arkadaşlarından biriydi.

Laura yaşça benden daha büyüktü, muhtemelen ellilerinin

sonlarındaydı. Çoğu durumda insanlara garip ve rahatsız edici gelsem bile o bana karşı her zaman kibardı. Kocam geçtiğimiz yıl boyunca iş toplantılarında ona kazançtan çok yükmüşüm gibi davranmıştı. Evde kalsaydım daha iyi olacağını o kadar çok söylemişti ki, artık sayısını bile hatırlamıyordum.

"Sen iyi misin, tatlım?" diye sordu Laura çok samimi bir ifadeyle. Koyu kahverengi buklelerinde yer yer griler vardı ve gülümsediğinde insanın içini ısıtırdı.

Kendi kendime hafifçe kıkırdadım ve gözlerimi olabildiğince kuruladım. "Evet, özür dilerim. Sadece aşırı duygusal-"

"Aşırı duygusal olduğun falan yok," diye araya girdi ve elinde bir peçeteyle bana doğru yürüdü. "Abartılı tepki vermiyorsun. Ben de gençken bir evlat kaybettim -düşük yaptım ama yine de evladımdı- ve bu beni neredeyse mahvediyordu. Beni kurtaran şey kocamdı. Tamamen çöktüğümde dayanağım olmuştu. Burnumu sokmak istemem ama Penn'in sana nasıl davrandığını görmezden gelemedim. Tatlım, söylemek üzere olduğum şeye alınma ama bir koca eşine böyle davranmamalı. Dibe vurmuşken asla küçümsenmemelisin. Seni yukarı kaldırmalı, daha derine itmemeli."

Dudaklarım cevap vermek için aralandı ama ne diyeceğimi bilemiyordum.

Laura gözlerimdeki yaşları silerken bana hafifçe gülümsedi. "Tekrar söylüyorum, bu beni hiç ilgilendirmez. Ayrıca Jonathan başkalarının işine karıştığımı duysa beni öldürür ama... sen iyileşmeyi hak ediyorsun ve kızın hakkında utandırılmadan konuşmaya hakkın var. Kendi değerini bil. Ardından üstüne biraz daha ekle."

O bana ruhumun ihtiyacı olduğunu dahi bilmediğim bir şekilde sarılırken güçlükle yutkundum. "Bu arada tüm romanla-

rını okudum. Kelimelerin el üstünde tutulması gereken şeyler. Gelecekteki kitapların için sabırsızlanıyorum."

Beş yıldır kitaplarımı yayınlıyordum ancak kazadan sonra tek kelime bile yazmamıştım. Yayınevim kendime zaman vermemi ve kelimelerin bana geri döneceğini söylemişti ama bunun doğru olmadığını düşünmeye başlıyordum. İlhamımı kaybetmiştim ve kelimelerim de tükenmişti.

Eve dönerken arabada sessizdik. Bütün yol boyunca gözlerimi kapattım ve sırtımı Penn'e döndüm. Eve girdiğimizde kocam içinde kaynayan öfkeyi sonunda serbest bıraktı.

"Bunu yapmayacağma dair söz vermiştin," dedi iç çekerek. Ardından bir elini jöleyle geriye yatırdığı saçlarından geçirdi. "İnsanların içinde kahrolasıca bir nöbet daha geçirmeyeceğine dair söz vermiştin! Tanrım, Kennedy! Lanet olası bir psikopat gibi görünmekten bıkmadın mı artık?" Kelimeleri bana bir tokat gibi çarpıyordu.

Böyle konuşmasını zaten bekliyordum çünkü bu kelimeler hep ruhsal çöküntülerimden sonra gelirdi. İlk zamanlarda beni anlamıştı çünkü o da yastaydı. Ama aylar geçtikçe anlayışlı tavrı sertleşmişti. Benden bıkıp usanmıştı ve bunun için onu suçlamıyordum.

Ben de kendimden bıkıp usanmıştım. Sadece keşke elimden gelenin en iyisini yaptığımı görebilseydi. Normal halime dönmek için, tekrar kendim olmak için elimden geleni yapıyordum.

Deniyordum.

Ne diyeceğimi bilemeyerek ona baktım, eski halime geri dönmeye çalıştığım sayısız başarısızlığımdan sonra özür dilemek çok boş geliyordu.

Spor ceketini çıkarıp oturma odasındaki sandalyeye fırlattı ve gömleğinin kol düğmelerini çözmeye koyuldu. "Keşke o

aptal dövmeyi hiç yaptırmasaydın. Sikik bir zamanın sikik bir hatırlatıcısı, Kennedy. Neden bu hatırlatıcıyı her gün gözüne sokmak istediğini anlamıyorum."

Kelimeleri sertti ama yine de onu suçlamıyordum. Sessizliğimi koruyarak gözlerimi bileğimdeki mürekkebe diktim. O anlamıyordu ama benim bu günlük anımsatıcıya ihtiyacım vardı. Küçük kızımı tenimde hissetmeye ihtiyacım vardı. O hâlâ yanımdaymış gibi hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Söyleyecek bir şeyin var mı?" diye sordu pantolonunu açarken. Sanki endişeli, sevgi dolu bir koca değil de hayal kırıklığına uğramış bir ebeveynmişçesine başını yana yatırdı. "Hiçbir şeyin mi yok?"

"Ben..." Sertçe yutkundum ve yere baktım. "Ben çok üzg-"

"Üzgünsün," dedi tükürürcesine, başım iki yana sallıyordu. "Elbette öylesin. Hep üzgünsün zaten. Bütün hayatın özürden ibaret."

Kızgındı ve nedenini anlıyordum ancak bu agresifliğine anlam veremiyordum. Akşam yemeğinde içtiği viskilerin midesine oturmasından kaynaklı olabilirdi. Kocam içtiği zaman bana karşı daha net olur ve daha hızlı sinirlenirdi. Şu anda ise patlamak üzereydi.

"Ne var biliyor musun? Ben yapamıyorum." İç çekti, kendini önümdeki kanepeye bırakmadan önce ellerini sertçe saçlarından geçirdi. Bir paket sigara çıkarıp birini yaktı. "Bunu yapamıyorum."

"Bi-biliyorum." Yutkundum ve gözlerimi kapattım. "Bazen fazla olduğumu biliyorum..."

"Bazen mi? Kennedy. Her zaman böylesin. Uzun zamandır normal değilsin ve bu çok yorucu. Çok zor. Aylardır yeni bir kitap üzerinde çalışmadın. Evden çıktığın yok. Seni arabaya

bindirmek bile başlı başına bir iş. Beni boğuyor. *Sen* beni boğuyorsun. Bunu yapmaya devam edemem. Ben yapamam..." Başını iki yana salladı. "Bunu en başından yapmamalıydım."

"Neyi?"

"Bu evliliği. Hiç evlenmemeliydik. Ailem bana bunun berbat bir fikir olduğunu söylemişti ama genç ve aptaldım, şimdi halime bak. Beni ağına düşürmeye çalıştığın konusunda sürekli uyardılar ama onlara karşı çıktım."

Ona doğru bakarken başımı iki yana salladım. "Penn..."

"Ama kendimi tam da dedikleri yerde, ağma düşmüş olarak buldum. Onları dinlemeliydim. O zamanlar arkama bile bakmadan kaçmalı ve aptallık etmemeliydim."

"Sen... sadece kızgınsın. Bugün işleri berbat ettiğimi biliyorum ama..."

"Konuşmayı kes. Anlamıyorsun. Öyle değil mi, Kennedy? Seninle sadece hamile kaldığın için evlendim ve senin yüzünden artık gösterebileceğim bir kızım bile yok," dedi tükürürcesine. Hemen ardından elini tekrar saçlarının arasından geçirdi.

Sanki göğüs kafesim çökmüş gibi hissediyordum.

Aramıza yorumlarının beni incitemeyeceği kadar mesafe girmiş olsa bile kelimeleri yine de tenime batıyordu. Anlamsız seksleri ve iş partilerini denklemden çıkardığımızda bir süredir zaten yakın değildik. En son birlikte güldüğümüz zamanı dahi anımsayamıyordum. Artık kalbimi şiddetle attırmıyordu. Yine de zehirli dili zihnimde fırtınalar koparıyor, beyin hücrelerime sızıp özdeğerimi kirletiyordu. Gerçi ondan geriye pek bir şey kalmamıştı.

Penn konuşmaya devam etti. Deştikçe deşip beni kelimeleriyle mahvetmeye devam etti. "Babam haklıydı, bebeği aldırmalıydın. Hepimize epey zaman kazandırırdı bu."

Kalbim...

Atışları...

Hepsi durdu.

Çöktü...

Ben çöküyordum.

Dizlerim ağırlığımı taşıyamadı ve bedenimi soğuk, sert zemin yakaladı. Ellerime doğru hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım ama beni teselli eden kimse olmadı. Penn her şeyden bıkmıştı; benden, panik ataklarımdan, sinir krizlerimden, zorluğumdan.

Tam o anda anladım.

İlişkimiz, evliliğimiz, sözlerimiz hepsi sona ermişti.

Başını bana doğru eğdi, sanki gördüğü manzara onu hiç etkilememiş gibiydi. "Belki bu akşam başka bir yere gitsen daha iyi olur. Aslında bir süreliğine git. Birkaç haftalığına, hatta birkaç aylığına... Gidip meseleni çöz çünkü burada kalman artık yürümüyor."

"Nereye gideceğim?" diye sordum boğuk bir sesle, ani kafa karışıklığından sersemlemiştim.

"Bilmiyorum, Kennedy. Kız kardeşine falan git."

Yoona.

Onu bir yılı aşkındır görmemiştim. Tek kelime etmeden geçen bunca zamandan sonra kapısında belirsem nasıl olurdu? Bana ne derdi? Uzun süre kayıplara karıştıktan sonra bana neden teselli versindi ki? İyi olmadığım halde öyle olduğumu söylediğim birkaç mesajın ardından benden bir daha haber alamamıştı. Bana hiçbir şey borçlu olmamasına rağmen yine de her şeyini verip duruyordu. Hayatından bahsettiği uzun mesajlar atıp her şey hakkında haberdar olmamı sağlıyordu. Tek yapabildiğim arada sırada birkaç emoji atmaktı çünkü onun hayatı ileriye doğru hareket ederken benimki olduğu yerde duruyordu.

Gönderdiği son mesaj, iki yıllık evliliğin ardından sonunda çıkacağı balayıyla ilgiliydi. Ondan bir öncekinde de ziyarete gelmemi istemişti. Daha da öncekinde? Nathan'la kötü durumdaki bir evi onarıp satışa çıkarmak üzere olduklarına dair uzun bir sesli mesajdı. Evlendiklerinden beri eski evleri onarıp yenilemeye çok meraklılardı. Birlikte çalışıp hâlâ bu kadar mutlu olmaları bana ebeveynlerimi hatırlatıyordu. Annemle babam da aynen böyleydi.

Peki ya kocam ve ben? Birbirimizden daha zıt olamazdık. Ona yazar olmak istediğimi söylediğimde yüzüme gülmüş ve bunu yapacak eğitimim olmadığını söylemişti. İlk kitap anlaşmamı yaptığımda da bunun tamamen şans olduğunu belirtmişti. Telif hakkı çeklerimi almaya başladığımda ise onları bozdurmamamı, muhtemelen daha fazlasının gelmeyeceğini dile getirmişti.

Ofisinden aldığı belgelerle yanıma geri döndüğünü gördüm. "Aslında bunları sana kazadan önce verecektim ama erteledim. Sadece isminin altına imzanı at ve çıkarken onları giriş holüne bırak."

Ardından gitti ve beni aşırı duygusal kişiliğimle orada oturur halde bırakırken evliliğimizin tabutuna bir çivi daha çaktı. *Boşanma evrakları.*

Göğsüm sızladığı sırada onları imzaladım.

Eşyalarımı üç bavula doldurdum. Sadece önemli şeyleri, benim için dünyalara bedel olan şeyleri aldım. Sonra kendime bir taksi çağırdım ve verandasında belirip beni içeri alması için yalvaracağımdan haberi olmayan kardeşimin evine doğru kırk beş dakikalık bir yolculuğa başladım.

Taksici beni kardeşimin Kentucky, Rival'daki evine bıraktığında bavullarımı ön verandasına doğru sürdüm.

Arabalarının araç yolunda olduğunu gördüğümde rahatlamayla iç geçirmiştim.

Aceleyle kapılarını çaldım. Saat akşamın onunu geçiyordu ve Yoona büyük ihtimalle uyuyordu. Hiç gece kuşu olmamıştı, hep sabah insanıydı.

"Kim o?" diye sordu kalın bir ses, bu elbette Nathan'dı.

Sesimi biraz yükselttim. "Yoona, benim," dedim boğulurcasına, hıçkırıklarım boğazımı düğümlüyordu. "Benim, Kennedy. Benim şeye ihtiyacım var..." Göğsümdeki korkuyu geriye ittim ve gözlerimi sımsıkı kapattım. "Sana ihtiyacım var."

Kapı savrularak açıldı ve işte oradaydı... pijamaları içinde karşımda duruyor, şahit olduğum en endişeli gözlerle dik dik bana bakıyordu.

Gecenin bir yarısı uyandırılmış olmasına rağmen ablam bir tanrıçaya benziyordu. Tanrım, ona ihtiyacım vardı. Ona öyle çok ihtiyacım vardı ki... O gözlerin -anneminkine tıpatıp benzeyen o gözlerin- bana baktığını görmek bile fiziksel olarak karnımı ağrıtıyordu.

"İyi misin?" diye sordu. O iki kelime, incinmelerimin etrafına ördüğüm kabukta kocaman bir çatlak oluşturmuştu. Sesindeki samimiyet canımı dile getirebileceğimden daha fazla yakıyordu. İlgisi, nezaketi, sevgisi. Geçtiğimiz yılı hem aptallıktan hem de kendi şeytanlarımla verdiğim savaş yüzünden ablama yalan söyleyerek geçirmiştim. Buna rağmen ablam hiç tereddüt etmeden bana iyi olup olmadığımı sormuştu.

Dudaklarım aralandı ama hiçbir şey söyleyemedim. Yaşlar gözlerimden akmaya başladı, yüzümü kapatıp teselli edilemez halde avuçlarıma doğru ağladım. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim."

Özürlerime gerek duymuyor gibiydi. Beni durumumla ilgili

soru yağmuruna tutmadı. Onu kendimden uzaklaştırdığım için beni azarlamadı. Bunların yerine öne çıktı, kollarını bana doladı ve sımsıkı sarıldı.

"İyisin, Kennedy. Sorun yok. Ben buradayım. Ben buradayım."

Beni sımsıkı tuttu. Geçtiğimiz yıldan bu yana ilk kez yeniden nefes aldığımı hissettim ve ablam beni bir anlığına bile olsa bırakmadı.

Bana sarılmaya devam ederken çok ama çok önemli bir soru sordu. Muhtemelen uzun zamandır duyduğum en önemli soruydu. "Şarap ister misin?"

"Evet." Güldüm ve kahkahamın kulağa ne kadar içten geldiğine şaşırdım. "Şarap isterim."

Ayışığı Kitaplığı

2

KENNEDY

Yeni başlangıçlar üzerlerinde uyarı etiketiyle birlikte gelmeliydi.

Uyarı: Yeni başlangıçlar hatıraların beyninize akın etmesine engel olmayacaktır; bu da panik atak, sosyal rahatsızlık ve depresyon kaynaklı her duygunun dalga dalga içinizde kabarmasıyla sonuçlanabilir. Bunlar arasında minnettarlığa batmak ve öfkeyle patlamak olabilir. Geriye hiçbir duygu kalmaz.

Üç gündür ablamın misafir odasında uyuyordum ve Penn bana bir kez bile ulaşmamıştı. Zihnimde canlanan çetrefilli düşünceleri elimden geldiğince belli etmemeye çalışıyordum. Kendi bunaltımın ablam ve Nathan'ın içlerini karartmasını istemiyordum, bunu hak etmiyorlardı. Onlar minnettar olan beni hak ediyorlardı, geçtiğimiz bir yıl boyunca mutsuz olan kızı değil. Penn'in problemi buydu; hüznümü görmüş ve o tarafımın sevilmeye değer olmadığını kanıtlamıştı. Ben de o yanımın kaçıp kendini göstermemesi için zamanla daha sıkı çalışmaya başlamıştım. Artık insanları kederimle itmek istemiyordum.

İnsanların kalmasını istiyordum.

Başarana kadar rol yap, Kennedy.

Daha sık gülümsediğinizde insanların mutlu olduğunuzu düşünecek olması kanıtlanmış bir gerçekti. Bu temel bilimdi. Yoona'nın evine geldiğimden beri o kadar gülümsüyordum ki, artık yanaklarım acıyordu. Bazen o gülümsemenin yüzümden bir anlığına düşmesine müsaade etmek için lavaboya gitmem gerektiğini söylüyordum, geri döndüğümde de hemen dudaklarıma geri yapıştırıyordum.

Şu ana kadar gülümsemelerimin sahte olduğu önüme getirilmemişti, bu da hepsinin *Oscar* ödülüne* layık olduğu anlamına geliyordu.

Yoona beni Havenbarrow adlı küçük kasabanın sokaklarından aşağı yönlendirirken, "Tamam, sakın bakma!" diye uyardı. Kasaba evinden on beş dakika uzaklıktaydı ve buranın civardaki en tatlı küçük kasaba olduğunu söylemişti. Son birkaç gündür buranın güzelliğini dilinden düşürmüyordu.

Gözümü kapatan bandana sayesinde istesem de bakamazdım zaten. Bir süredir yürüyorduk, ben birkaç dakikada bir tökezlerken ablam da ölmemi engellemek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

"Gözbağı gerçekten gerekli mi?" diye sordum. Bana rehberlik ederken böyle bir tuhaflık çıkarması kafamı karıştırmıştı. Yoona arabasını kasabaya park ettiği anda bana gözlerimi kapatmamı emretmişti. Sonra da beni bir maceraya çıkarmıştı.

"Evet! Şimdi sus ve yürümeye devam et. Geldik sayılır. Bekle! Dur! Araba!" dedi tiz bir sesle beni geri çekerken.

"Lanet olsun!" diye haykırdığımda kahkahalara boğuldu.

"Sadece şaka yapıyorum. Yolun yakınında bile değiliz. Komik olur diye düşündüm."

* Film endüstrisindeki sanatsal ve teknik başarılara verilen ödüldür. (ç.n.)

"Ah, senin mizahını çok özlemişim." Ses tonum alaycıydı ama onun espri anlayışını gerçekten özlemiştim. Ablamla olmanın her şeyini özlemiştim ve ona yardıma muhtaç halde gittiğimden beri bana melek gibi davranıyordu.

"Sadece bir sol daha yapmamız gerek," dedi elleri omuzlarımdayken. Ardından beni sertçe sağa döndürdü. "Sağ demek istemiştim! Tamam, öne birkaç adım daha at... iki adım geriye."

"*Paula Abdul*'un *Opposites Attract* şarkısının dans koreografisini mi yapıyoruz? Eğer öyleyse ayakkabılarımı değiştirmem gerekiyor," dedim.

"Sus, kadın. Geldik işte. Sadece birazcık daha sola kay." Söylediğini yaptım. "Biraz daha." Ayaklarımı *biraz daha* hareket ettirdim. "Tamam, güzel. Şimdi azıcıkk sağa."

"Yoona!" diye bağırdım.

Ablam güldü ve yalnızca bu bile beni kıkırdatmaya yetti. "Tamam, tamam... Özür dilerim. Sadece sürprizimin mükemmel olmasını istiyorum, hepsi bu."

"Tamam, bana ne yapmam gerektiğini söyle. Artık sürprizi görebilir miyim? Beni misafir odanda ağırlayarak zaten gerekenden fazlasını yapıyorsun, bunun üstüne bir şey almana hiç gerek yoktu. Ayrıca..."

"Kennedy."

"Evet?"

"Çeneni kapat."

"Tamam."

"Tamam, teşekkür ederim. Şimdi üçe kadar saydıktan sonra sana en heyecan verici şeyi göstermek için gözbağını çözeceğim. Bir... iki... üç!" Gözbağını açtığında bir evin önünde durduğumuzu fark ettim. Yabani otların ele geçirdiği bir bah-

çeyi çevreleyen kazık çitli, yeni boyanmış çok tatlı bir evdi bu. Yoona'nın kocası Nathan iki elinde birer şişe şampanya ve yüzünde gördüğüm en şapşal sırıtışla evin ön basamaklarında duruyordu.

Kafam allak bullak olmuş halde ablama baktım. "Burada tam olarak ne oluyor?"

"Sürpriz!" diye cıyakladı. "Burası senin yeni evin!"

"Benim yeni..." Ağzım açık kalırken Yoona'ya bakmak için hızla döndüm. Şaşkınlık son sürat bana çarptığı sırada, "Yeni neyim?" diye haykırdım.

"Yeni evin. Senin de bildiğin gibi yakın zamanda Nathan'la eski evleri onarıp satma işine girdik ve bu da insanlığın bildiği en tatlı kasabadaki son işimiz. Tam satışa çıkaracaktık ki, kalacak bir yer bulana kadar kendine ait bir yerin olması için ertelemeye karar verdik." Yoona ön verandaya doğru yürürken sanki ağzından çıkan her şey delilik değilmiş gibi konuşmaya devam ediyordu. "Bahçe henüz bitmedi ama bahçıvanlar birkaç gün içinde gelip işe başlayacak. Bir de çok az mobilya var... Tamam, içeride hiçbir şey yok ama hoşuna gidebileceğini düşündüğüm birkaç parça sipariş ettim ve onlar da kısa süre içinde burada olacak. Çamaşır ve kurutma makinesi de seçtim, buraya teslim edilecekler. Ayrıca Nathan'la benim armağanımız olarak mutfağın içinde garajımızdan çıkma birinci sınıf, mavi bir retro buzdolabı bulabilirsin. Bir de onu mağazaya gönderdim ve birkaç temel ihtiyacını aldırdım. Çift kişilik şişme yatak, birkaç tabak çanak, ucuz bir mutfak masası, banyo malzemeleri ve-"

"Neden bunu yapasın ki?" diye sordum boğulurcasına. Yoona'nın bana gösterdiği hak etmediğim kibarlık karşısında afallamıştım, kafamın karıştığını hissedebiliyordum. "Bu delilik." Bunu hak etmiyordum. Satışa çıkarmak üzere oldukları bir

evde kalamazdım. Ablama geçtiğimiz yıl boyunca çok az şey vermişken ondan bu kadar fazla şey alamazdım.

Aslına bakılırsa hayatındaki en önemli şeyleri ondan çoktan almıştım.

"Bunu neden mi yapayım?" dedi soruma şaşırarak. Ellerini omuzlarıma koyup gözlerini kıstı. "Kennedy... Sen benim kardeşimsin. Senin için her şeyi yaparım."

Ne zaman yeryüzüne inmiş melekleri düşünsem aklıma ilk hep ablam gelirdi. Yoona bir azizeydi, adeta iyilik elçisiydi. Onunki gibi kalpler çok azdı ve nadir rastlanırdı. Çoğu insan ilk dış görünüşünü fark ederdi ama onun hem içi hem de dışı güzeldi. Yoona McKenzie Lost annemizin birebir kopyasıydı. Ondan yoğun siyah buklelerini, koyu kahverengi tenini, büyük gözlerini ve sol yanağındaki derin gamzesini almıştı. Annemi ne zaman özlesem ablamın gözlerinin içine bakabildiğim için kendimi şanslı sayardım.

Bense ebeveynlerimin mükemmel bir karışımı, aşk hikâyelerinin vücut bulmuş haliydim. Annemin gülümsemesini ve yay şeklindeki dudaklarını almıştım. Babamdan da eğri, ince burnuyla sincap yanaklarını. Annemle kürekkemiklerimizde benzer doğum izleri ve çenelerimizde aynı gamze vardı. Bal rengi dalgalı saçlarım ikisinin genlerinin bir karışımıydı.

Gözlerimi de babamdan almıştım. İrislerinde dans eden kahverengi ve yeşil şeritleriyle onun bal rengi gözleri bendeydi. Onu ne zaman özlesem aynaya bakardım. Bazı insanlar bana bakıp melez olduğumu söylerdi ama ben kendime sadece Aaron ve Renee'nin kızı diyordum.

Ablamla ben ebeveynlerimizin efsanevi hikâyesinin, destansı aşklarının kanlı canlı kanıtıydık. Babam Yoona'nın biyolojik babası olmasa da onun babası olduğuna dair akıllarda

hiçbir soru işareti yoktu. Annemin kendini kaybolmuş hissettiği ve iki yaşındaki bir bebekle yapayalnız kaldığı zaman babam ikisinin de ayaklarını yerden kesmiş ve Yoona'yı görür görmez onu kendi evladı gibi sevmişti.

Kan bağının olmadığı bir çocuğu sevmek için özel bir adam olmak gerekirdi. Babam bir saniyeliğine olsun Yoona'ya bana davrandığından farklı davranmamıştı. Hatta küçükken bazen onu benden fazla sevdiğini bile hissettiğim olmuştu. Elbette bunu kasten yapmamıştı ve büyüdükçe bunu anlamıştım. Yoona'nın hayat hikâyesinde eksik bir bölüm vardı ve o biyolojik babasını hiç tanımamış olsa da babam o kitabın sevgiyle dolup taştığından emin olmuştu.

Yoona onun kızıydı, genetik olarak olmasa da kalben öyleydi. Kalpleri aynı ritimde atıyordu ve bazen Yoona'nın dudaklarında babamın gülümsemesini gördüğüme yemin edebilirdim.

Ebeveynlerimi özlemeden geçirdiğim tek bir gün bile yoktu. Ama en azından beni ayakta tutacak bir ablam vardı. Keşke bunu daha önce fark etmiş olsaydım. Bunun yerine onu kendimden uzaklaştırmıştım çünkü kaza için beni suçladığını sanmıştım.

Geçtiğimiz yıl boyunca beni takip ettiğini hissettiğim kapalı hava Yoona sayesinde açılmış, güneşli günlere ve sakin gecelere dönüşmüştü. Bana bahşettiği bu karşılıksız sevgi için hayatım boyunca ona borçlu kalacaktım.

Bana etrafı gösterdiklerinde evin güzelliği karşısında hayrete düştüm, özellikle de önceki halinin fotoğraflarını gördüğümde. Balayına giden uçağa binme zamanı gelince Yoona bana onlar yokken yapılacak işlerin bir listesini verdi.

"Şimdi, evdeyken sana söylediğim şeyleri tekrarla," diye emretti.

"Ne olursa olsun sabah akşam meditasyon yap, nefes al-

mak için beş dakika ayırsan da olur. Evet, anne," diye sahte bir sinirle homurdandım ama aslında Yoona'nın sevgisi için çok minnettardım.

Ruhunda annemin kalbini taşıyordu. Onun yanında olmak kalın battaniyelerin en sıcağıyla sarmalanmak gibiydi, insan anında rahatlıyordu.

"Ayrıca evin arkasındaki ormanda yürümekten çekinme. Senin mülkünün sınırları içinde kalmadığını biliyorum ama sahibinin fark edeceğini ya da umursayacağını sanmıyorum. Nathan'la bu arazide çalışırken ormanda kaybolduk ve annemle babamın bizi çocukken götürdüğü doğa yürüyüşleri aklıma geldi. Ne kadar çok kaybolurduk, hatırlıyor musun?"

Pis pis sırıttım. "Ah, evet. Annem havanın kararmasından endişelenirdi ve babam da, 'Etrafın doğayla çevriliyken kaybolamazsın. Doğa bizim evimiz,' derdi." Bu amyla birlikte gülümsedim ancak sonrasında o gülümsemenin izleri yavaşça kayboldu.

"Onları özlüyorum," diye itiraf etti Yoona.

"Ben de." Hem de kelimelerle ifade edilemeyecek kadar fazla özlüyordum. Meditasyon seanslarımdan bazılarında kendimi o ormanda dolaşırken bulacağıma hiç şüphem yoktu.

Biz daha küçükken ebeveynlerimiz her sabah ve akşam ablamla bana enerji köklendirme çalışmaları yaptırırdı. Babam bize yoga yapmayı, annemse nefes alma tekniklerini öğretmişti. O dersler hayatımı şekillendirmeme gerçekten yardım etmişti ama işler sarpa sardığında meditasyon günlük rutinimden çıkardığım ilk şey olmuştu. Dünyaları altüst olduğunda insanların temel prensiplerini ve inançlarını kaybetmesi ne komikti.

Yoona'nın bıraktığı listedeki diğer maddeler ne miydi?

Her gün seni gülümseten bir şey bul.
Yazmaya yavaşça dönmek için günlük tut.
Hava uygun olduğunda güneşe çık.
Havenbarrow'u keşfet.

Yoona yan tarafımı dürtükledi. "Her şey hallolduğuna göre akşam yemeğine gitmek ister misin?"

"Aslında biraz yorgunum. Ayrıca Costa Rica'ya giden bir uçağa yetişmen gerekmiyor mu senin?"

Saatine bakarken Yoona'nın yüzü bomboş bir ifadeye büründü. "Ah, doğru. O vardı."

"Evet, o vardı." Kıkırdadım. "Balayı tarihindeki en epik balayının ilk kısmı."

Yoona bana yavru köpek gözleriyle baktı. "Bizimle gelmek istemediğine emin misin?"

"Evet, oldukça eminim. Sinemaya giderken üçüncü teker olacak kadar alçalıyor olabilirim ama dünyayı dolaşmak için peşinize takılmam çizgiyi geçmek olur."

"Tamam. Sadece sensiz o kadar uzun süre ne yapacağımı bilmiyorum. Seni daha yeni geri aldım." Yoona duraksadı ve gözleri dolup odağını kaybederken altdudağını ısırdı. "Tekrar kaybetmek istemiyorum."

"Merak etme. Döndüğünde daha fazla kendim olacağım. Beni tekrar kaybetmeyeceksin. *Asla.*" Yoona'mn duygulanmasını izlerken burnumu çektim. "Sakın ağlamaya kalkma, benim duygusal bir ağlama kraliçesi olduğumu biliyorsun. Sadece bana sarıl ve git, olur mu?"

Ablam beni kendine çekip sıkıca sarıldı. "Seni her gün arayacağım, tamam mı? Zaman farkı umurumda bile değil. İnternet çeken her yerde bağlanacağız ve bana ihtiyacın olursa her zaman yanındayım."

"Biliyorum. Teşekkür ederim. Git hadi!" diye emrettim ve elimi sallayarak mutlu çifti kapıya yönlendirdim. Eğilip Yoona'yı yanağından öptükten sonra Nathan'a sıkıca sarıldım. "Ona iyi bak, yoksa ölürsün. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, kaptan. Dinle, bu kasabada yemek yenecek ve gezilip görülecek harika yerler var. Biri sana zorluk çıkarırsa aramaktan da çekinme. Bu küçük kasaba halkının kabalaşabileceğini biliyorum. Sen artık benim de kardeşimsin ve birinin kıçını yurtdışından tekmelemekten korkmuyorum."

Güldüm. "Hadi gidin, çocuklar. Sizi çok seviyorum. Kendinize dikkat edin ve annemle babamın maceralarını örnek alın, bilinmeyenden korkmayın."

"Aynısı senin için de geçerli, kardeşim. Bilinmeyenden korkma," diye tekrar etti Yoona.

Nathan benimle vedalaştıktan sonra Yoona'yla biraz yalnız kalmamız için dışarı çıktı. Ablamın beni bırakacak olması düşüncesiyle göğsüm sızlıyordu ama acımı gizlemek için elimden geleni yaptım.

"Penn'in sana yaptığı şey çok acımasızcaydı ve yapabilseydim kesinlikle aletini kesip atardım ama hayatının o bölümü artık noktalandı. Biri sana kendini zayıf hissettirdiğinde annemle babamın ne dediğini hatırlıyor musun?"

Gözlerim yaşlarla dolarken başımla onayladım. "Biri sana kendini zayıf hissettirdiğinde, güçlü hissedecek bir şey yap."

"Aynen öyle ve şu anda bunu yapıyorsun. Kendini yeniden keşfediyorsun. Baştan başlıyorsun ve bu cesareti gösteren herkes güçlüdür. Sen çok güçlüsün. Annemle babam seninle gurur duyardı. Ben duyuyorum."

Beni ağlatma işini Yoona'ya bırakın. "*Tanrım.* Git artık, olur mu? Beni bu küçük kasabada aptallar gibi hüngür hüngür ağlarken bırakacaksın."

"Tamam, seni seviyorum. Havaalanına vardığımızda ararım."

Bir kez daha vedalaştık çünkü birbirimize veda etmek bizim için hep uzun bir süreç olmuştu. Ablam ön kapıyı kapatırken derin bir nefes aldım ve gözyaşlarının yanaklarımdan akmasına izin verdim.

Sırtımı ahşap kapıya yaslayarak gözlerimi kapattığımda, yalnızlık hissinin göğsüme yerleştiğini hissedebiliyordum. Evin ne kadar büyük ya da küçük olduğunun, ne kadar sıcak ya da soğuk olduğunun ve duvarlar arasında ne kadar az ya da fazla eşya olduğunun bir önemi olmadığı ortaya çıkmıştı. Yalnızlık kendini gösterdiğinde hüzün yine aynı hüzündü.

Tam o anda telefonumdan mesaj sesi yükseldi.

Yoona: *Söylemeyi unuttum! Senin için bir hediye bıraktım. Biraz huzur bul diye araba yoluna koydum.*

Sertçe yutkundum ve sürprizin ne olduğunu bulmaya giderken kendimi topladım. Dışarı adımımı attığım anda gözlerim daha fazla yaşla doldu.

İşte oradaydı, tam önüme park edilmişti. Biraz olsun huzur bulmam için geçmişimden gelen bir hediyeydi: Ebeveynlerimin üstü açık arabası. Bu külüstür en sevdiğim ve kaybettiğim iki insanı simgeliyordu. Soluk sarıydı ve her tarafı çizimlerle kaplıydı. Annem ve babam çocukluk zamanlarımızda favori anlarımızı arabaya çizdirmişti, böylece yıllar boyunca geriye dönüp bakabileceğimiz kalıcı hatıralar yaratmışlardı.

Arabanın etrafında dolanırken üzerine işlenmiş her hatırayı inceledim. Doğum günü kutlamaları. Sanat gösterileri. Aile tatilleri. Dudaklarımın bir gülümsemeyle kıvrılmasına engel olamadım. Bu özümde kim olduğumun bir anımsatıcısıydı.

Otobanda ailemle birlikte yolculuk yaptığımı, saçlarım rüzgârda savrulurken *Lauryn Hill* dinlediğimi, hiç derdimin olmadığını ve içimin mutlulukla kabardığını hatırladım. Yoona arabada yanımda otururdu ve kahkahası bulaşıcı olurdu. Arabanın arka koltuğunda baloncuklar üflerken ablam gülme krizine girerdi. Hayatımda o üç insan ve öylesine bir neşe varken mutsuz olmam mümkün değildi.

Sürücü koltuğuna geçtim, tanıdık bir koku buram buram üzerime akın ederken derin bir nefes aldım.

Anne.

İçinde hediyeler ve mektup olan bir sepetin durduğu yolcu koltuğuna baktım. Annemin en sevdiği parfüm oradaydı, o yüzden içime çektiğim şeyin bu koku olduğunu biliyordum. Yoona parfümü koltuklara sıkmış olmalıydı.

Leylak ve bal.

Parfümün yanında bir şişe viski ve bir kavanoz kahve çekirdeği vardı.

Mektubu açıp okumaya başladım.

Kennedy,

Tekrar bağlantıya geçtikten sonra seni bu kadar çabuk yalnız bırakmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama sen kendini yeniden keşfederken ailenden bir parçayı kullanabileceğini düşündüm. Bu yüzden sabahların için annemin en sevdiği kahve çekirdeklerini, akşamların içinse babamın en sevdiği viskiyi bıraktım.

Seni seviyorum, kardeşim. Sana sadece bir uçuş uzaklıktayım.

Her şeyi kafaya takmamaya çalış. Doğru yoldasın, öyleymiş gibi gelmeyen günlerde bile.

-Yoona

Başımı kaldırıp Havenbarrow göğünü boyayan yıldızlara bakarken viski şişesini açtım ve gecenin kalanını daha güzel yarınlar için dilek tutarak geçirdim. Ne olursa olsun, her şeyin yoluna gireceğine dair ebeveynlerimden bir işaret istedim. Rehberlik, dua ve mucize istedim.

Hayatımda gerçekten bir mucizeye ihtiyacım vardı.

Sabah olduğunda, karanlıkla geçen uzun günlerin ardından nihayet güneşi hissedebileceğime dair güçlü bir hisse kapılmıştım.

3

KENNEDY

Geceyi geçirdiğim üstü açık arabanın arka koltuğunda esnerken, "Bastığın yere dikkat et, Louise. Çimenleri ezme," diye fısıldadı bir ses. Bahçedeki hışırtıları duyduğumda uykumdan uyanmıştım.

Oturur konuma geçerken kalbim şiddetle atmaya başladı.

"Sessiz ol, Kate. Bu çimenleri ezmem onlara iyilik yapmak olur, bana güven," diye fısıltıyla bağırdı diğer kadın. Ellerinde plastik kaplarla arazinin etrafında parmak uçlarında dolaşıyor, pencerelere kaçamak bakışlar atıyorlardı.

"Sence büyük bir aile mi?" diye sordu Louise. "Tanrı biliyor ya, mahallede koşuşturan daha fazla çocuk ihtiyacımız olan son şey."

"Bilmiyorum ama evdeki mobilya azlığına bakılırsa zor durumda olabilirler gibi."

Burunlarını sokan kadınlara tek kaşımı kaldırdım, onlardan birkaç metre ileride oturduğumu fark etmemişlerdi.

"Domuz ahırından bozma bu bahçeye bakması için umarım birini tutarlar. Yeni gelen kişi yüzünden arazi değerinin düş-

mesine gerek yok. Burada kalan son aile yeterince hasar verdi zaten," diye ofladı Louise iğrenerek.

"Size yardımcı olabilir miyim, hanımlar?" diye araya girdim. Meraklı kadınlar sesimi duydukları anda *Louboutin* marka topuklu ayakkabılarının üzerinde zıpladılar. Neyse ki dengelerini korudular ve arabamda oturduğumu görmek için döndükleri sırada ellerindeki kapları düşürmediler.

Sarı yazlık bir elbise giyen kadın elini göğsüne götürdü. "Tanrı aşkına, tatlım. İnsanlara böyle gizlice yaklaşmamalısın." Sanırım konuşan kişi Kate'di. "Bana neredeyse kalp krizi geçirtecektin."

Söylediği şeyin ironisine neredeyse gözlerimi devirecektim ama bunun yerine arabadan çıkıp onlara doğru yürürken en sıcak güneyli gülümsememi takındım. "Kusura bakmayın. Sizi korkutmak istememiştim."

Louise'in gözleri açık renkli kıyafetimde gezindikten sonra benimkilere kilitlendi. "Evet, daha dikkatli davranmalısın."

"Gelecek sefere özen göstereceğim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kate öne çıktığında mükemmel sarı bukleleri yüzünün önünde sallandı. "Ah, evet. Biz senin komşularınız! Dün gece taşındığını gördük ve selam vermek için uğrayalım dedik. Ben Kate ve bu da Louise."

Aynı anda, "Akraba değiliz," dedikten sonra kıkırdadılar. "Şaka şaka, ikiziz!"

Elbette öylelerdi.

"Ben iki solundaki evde oturuyorum, Kate de iki ev sağında," dedi Louise. "İkiz sandviçinin tam ortasında kaldın."

Ne şanslıyım ama.

"Şey... ben Kennedy. Tanıştığımıza memnun oldum."

Ebeveynlerimin üstü açık arabasına bakarken kocaman gülümsemelerini yüzlerinden düşürmediler. Dik bakışları görünüşümü süzdükten sonra tekrar arabaya döndü.

"Bunun çok ilginç görünümlü bir araba olduğunu söylemeliyim," diye mırıldandı Louise. Ses tonundan önyargı akıyordu. "Sürüyor musun, yoksa koleksiyon parçası mı?"

"Aileme aitti. Üzerinde aile tarihini taşıyor. Yola çıkarmak için henüz çalıştırmadım ama bir noktada deneyebilirim." *Belki yarın. Belki bir yıl içinde. Kim bilir...*

Louise yüzünü buruşturduktan sonra bir kez daha Kate'le aynı anda konuştu. "İlginç."

Konuyu değiştirmek için elimden geleni yaparak, "Bunlar benim için mi?" diye sordum. Okuduğum kitaplardan küçük kasabalar hakkında bir şey öğrendiysem, bu ikizlerin bela demek olduğuna adım kadar emindim.

"Ah, evet. İkimiz de sana birer turta yaptık. Hayatında tadıp tadabileceğin en iyi çilekli ve elmalı turta. Taşındığını gördüğümüzde gece geçe kadar ayakta kalıp pişirdik."

"Hiç zahmet etmeseydiniz," dedim.

Arazime hâlâ kaşlarını çatarak bakarken, "Tatlım, elbette ettik. Ne de olsa, artık senin yeni komşularınız. Bu kısımlarda güneyli misafirperverliğini ciddiye alırız," dedi Kate.

Louise boğazını temizledi. "Peyzajdan bahsetmişken..." *Peyzajdan mı bahsediyorduk?* "...seninkini kim yapıyor? Harika işler yapan birkaç isim verebilirim."

"Teşekkürler ama onu ayarladık. Buranın asıl sahibi ben değilim."

"Öyle mi?" Parmaklarını dudaklarına götürürken Kate'in ağzından bir inilti kaçtı. "Yoksa işgalci misin? Aslında burada yaşamıyor musun? Sanırım bu arabayı açıklıyor ama yaptığın yasadışı."

"Şerif Reid'e haber vermeliyiz," dedi diğeri ciddi bir tavırla.

Bu kadınlar ciddi miydi? Şu anda bana kamera şakası mı yapılıyordu? İki çift Louboutin altında ezilen çimenlerde bir yerde Ashton Kutcher mı saklanıyordu?

"Hayır, hayır. Demek istediğim şuydu, ablam ve eniştem satmadan önce burayı birkaç aylığına onlardan kiraladım. Bahçıvanlar işe başlamak için birkaç güne gelecek."

"Tanrı'ya şükürler olsun!" diye haykırdı Louise. "Bu balta girmemiş orman durumunun daha fazla ilerlemesine asla müsaade edemezdim. Zaten yan komşu Deli Joy Jones'la bakımsız arazisi yüzünden uğraşıyoruz. Fırsatım olsa o evi altından çekip alırdım, çok garip bir kadın."

Bunu garip olmak kötü bir şeymiş gibi söylemişti. Açıkçası dünyanın garip sakinlerine daha fazla çekiliyordum. Gözüme daha az yargılayıcı geliyorlardı.

Loise'le kapı komşusu olmamı engelleyen kurtarıcıma, yandaki mülkün kapısına baktım. Ev tıpkı onun tarif ettiği gibiydi -görece bakımsızdı- ama yine de bir şekilde harika görünüyordu. Kır çiçekleri sanki özgür olmaları için ekilmişçesine açmıştı. Büyüme şekillerinin ne bir örüntüsü ne de bir mantığı vardı ancak bir sanat eseri gibi duruyordu.

Karşımda duran kadınlara oraya bayıldığımı söylesem muhtemelen benden nefret ederlerdi. Yan evin özgürlüğü ruhumun kafeslenmiş kısmına şarkı söylüyordu. O çiçeklerin dans ettiği gibi hareket etmek istiyordum.

Özgürce. Serbest kalmış. Rüzgâr gibi.

"Kocası yıllar önce öldü ve Deli Joy o günden beri evden dışarı adımını atmadı," diye açıkladı Louise. "*Hey, Arnold!* izledin mi, hani şu doksanlarda çıkan çizgi filmi? *Veranda Oğlanı* diye bir karakter vardı, verandasından ayrılmaya deli gibi korkuyor-

du? Eh, Deli Joy'u özetlemek gerekirse tam da öyle. Kocasını kaybettiğinden beri ön bahçesinden çıkmaya çok korkuyor."

"Adam Joy'a para bırakmamış olsaydı ve ev sahibi olmasalardı, kadın şimdiye kadar evsiz kalırdı. Ben dedikodu hiç sevmem, Tanrı yardımcım olsun ama o kadın kaçığın teki," diye ekledi Kate. "Dedikodulara göre dünyayı bir gün uzaylıların ele geçireceğine inanıyor. Her sabah verandasında yazdığı mektuplar 51. Bölge'ye. Tam bir manyak."

Onlar konuşmaya devam ettikçe bu komşumla daha fazla tanışmak istiyordum.

"Peyzaj işini nasıl halledersen hallet, sadece Joy'un kendi mülkünde yaptığı hatayı yapma," diye uyardı Kate. Kadının bahçesine doğru işaret ederken, "Özellikle de şunun gibi," diye üsteledi.

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne gibi?"

Gözleri kafa karışıklığıyla irileşti. "Görmüyor musun?"

"Neyi?"

Çiçekleri çılgına dönmüşçesine işaret ederek, "Şu mavi çiçekleri!" dedi gürültülü bir fısıltıyla. "Tam ortaya mavi çiçek ekmiş!"

Kate'in cümlesinin devamını getirmesini bekledim ama sanki söylenmesi gereken her şey söylenmiş gibi dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

Louise kafa karışıklığımı yakalamış olmalıydı. "Mavi çiçekler! Bu doğal değil."

Aman Tanrım. Yoona ve Nathan komşularımın kim olduğunu bilseydi, bu evde kalmamı tekrar gözden geçireceklerine emindim.

Bu iki deli kadına gülümsedim. "Aklıma yazdım. Artık içeri..."

"Burnumu sokmak istemem, tatlım. Ama biz geldiğimizde arabanda mı uyuyordun? Evinde yatak yok mu?" diye sordu Louise.

Senin terbiyen yok mu?

Bu kadın konu ne olursa olsun, en absürt hikâyeyi yazmayı kendine amaç edinmişti. Benim insanların iyi yanlarını görme gibi bir geçmişim vardı -ve bu kendine has zorluklarla geliyordu- ama iki kardeş belli ki en kötüyü görmeye meyilliydi.

Dilimi ısırdım. İstediğim son şey komşularımı düşman edinmekti. Bunu yapmak için bir sebepleri olduğuna inandıkları zaman kıyameti koparacakları çok belliydi.

"Bazen yıldızların altında uyumak hoşuma gidiyor. Ayrıca mobilyalarım gelecek haftaya kadar teslim edilmeyecek. Turtalar için tekrardan teşekkürler, hanımlar. Sizinle tanışmak çok hoştu."

Bakışları bir kez daha beni baştan aşağı süzdü ve ürkütücü biçimde aynı anda gülümsediler.

*Stephen King** bu ikiliyle aşırı eğlenirdi.

"Eminim ki denk geliriz. Havenbarrow'a hoş geldin. Eğer kasabada o aile yadigârını sürerken görülmek istemiyorsan *Cuber* uygulamasını indirebilirsin," dedi Louise şeytani bir gülümsemeyle.

"*Uber* mi demek istedin?"

Louise kıkırdadı ve bana doğru elini savurdu. "Hayır, canım. *Cuber* uygulaması demek istedim. Kasabada *Uber* ya da *Lyft*'imiz yok ama Connor Roe kendine böyle bir uygulama yarattı. Daha on yedi yaşında ama çok atik. Bir de onun arabası seninkinden biraz daha... sağlam gibi."

Yaptığı yorumun ebeveynlerimin arabasını kasabada sürme

* Korku, doğaüstü kurgu, gerilim, polisiye, bilimkurgu ve fantezi türlerinde eserler üreten Amerikalı bir yazardır. (ç.n.)

isteğimi ne kadar arttırdığını keşke bilseydi. Geçmişimde çok fazla zorbayla baş etmiştim. Onların kaba kelimeleri için kalbimde pek yer kalmamıştı.

Ama kazadan beri araba kullanmamıştım. Yakın zamanda yapabilecek miydim hiç bilmiyordum.

"Buralardayken kendini özletme. Bu kasabadaki herhangi bir şey ya da herhangi biri hakkında bir şeyler öğrenmen gerekirse bize sorabileceğini unutma, tatlım. Burada yaşanan her şeyi biliriz. Ne de olsa, Kate'in kocası belediye başkanı. Yani haberimizin olması bizim işimiz. İstersen peyzaj hakkında ilham almak için evlerimizi dolaşabilirsin. Unutma, sağdan ve soldan ikinci kapıda bizi bulabilirsin!" dedi Louise. Ardından ikisi de aceleyle yanımdan uzaklaştı.

Kendime not: Evden çıkarken sağa ve sola dönme.

Öğlen olduğunda sırayla bir düzine komşu daha ellerinde tatlılarla çıkıp geldi, hepsi de kendini tanıtmak istiyordu. Havenbarrow'a taşınmadan önce hayatımdan çoktan bunalmamış olsaydım, glütensiz ve kuruyemişsiz dördüncü muzlu ekmeği aldıktan sonra o noktaya erişirdim.

Sorulan soruların çokluğuna bakılırsa, bir sonraki kitap kulübü buluşmalarında kasabanın kadınlarının benim hakkımda anlatacak çok malzemesi olduğunu düşünüyordum.

Bu deliliğe ara vermek için tenis ayakkabılarımı giydim ve günlüğümü aldım. Bir süreliğine insan görecek halim yoktu. Dengemi bulmam ve temel şeyler yapmaya geri dönmem gerekiyordu.

Ben, günlüğüm ve orman baş başa kalacaktık.

4

KENNEDY

Doğadaki bir şeyler hep huzurlu hissetmemi sağlıyordu. Ağaçların istediği şekilde büyümesi ve ışıktan öpücükler almak için güneşe doğru eğilmesi gibi şeyler... Kökleri sağlam bir şekilde yerlerinde dururken, dallarının rüzgârın ritmiyle salınıp dans etmesi ruhuma dokunuyordu.

Temiz havanın çiçek ve ot kokması... Kuşların şarkı söyleyişi... Yeni bir başlangıca uyandıklarını göstermek için her baharın başında söyledikleri şarkılara bayılıyordum. Kuşların nerede oldukları fark etmeksizin sanki oraya aitmiş gibi doğada hareket etmesine ve bunu özgürce, onları tutan hiçbir şey olmadan yapmalarına bayılıyordum. Hayatta istediğim tek şey buydu, sağlam kök salmışken kuşlar gibi özgür hareket edebilmek istiyordum. Bu kulağa gülünç geliyordu -hem kaçmak hem de sabit kalmak istemek- ama benim hayalim bir yere aitken özgür olabilmekti.

Gevşeyip umutlarımı, hayallerimi, dileklerimi yazacak bir yer bulmak için evimin arkasındaki ormanda kırk beş dakikadır dolaşıyordum.

Arkamda evime giden bir iz bırakmamıştım ve kendi başı-

ma bulabileceğimi umuyordum. En kötü senaryoda ne olurdu? Ağaçları altında uyurdum. Bunu yaptığım ilk sefer olmazdı ve sonuncu olacağından da şüpheliydim.

Birkaç dalı ittirip geçtim ve hiç ağaç olmayan ama bin bir türlü çiçekle dolup taşan açık bir arazi görünce şaşırdım. En çok göze çarpan çiçek nefesimin kesilmesine neden oldu.

Papatya.

Yüzlerce, hatta binlerce sarı papatya oraya kasten ekilmiş gibi duruyordu. Nefes alış verişlerimi kontrol etmek için elimden geleni yaparken gözlerim yaşlarla doldu. Arazinin ortasında beyaz bir bank vardı ve insan eliyle yapılmış yolu takip ederek oraya gitmeme engel olamadım. Çok güzeldi. Güneşin çiçeklerin arasından süzülmesi ve ışıl ışıl parlamalarını sağlaması nefes kesiciydi.

Oturmak, nefes almak ve yazmak için daha iyi bir yer düşünemiyordum.

Ben de tam olarak öyle yaptım.

Defterime karalamaya başladım, aklıma gelen her hissi sayfalara dökerken kendimi kaybettim. Kalemimi kâğıdın üzerinde hareket ettirirken ne kadar zaman geçtiğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu ve umurumda da değildi. Kendi gerçeklerimi -her ne kadar darmadağınık olsalar da- kâğıda geçirmekle fazlasıyla meşguldüm.

Öğleden sonra hava kararmaya başladığında, papatyaların arasına serpiştirilmiş güneş enerjili sokak lambaları alanı aydınlatıp her şeyin gözüme daha da özel gelmesine neden oldu.

"Sen burada ne halt ediyorsun?" diye bağıran bir ses beni yerimden sıçrattı. Kalemim ve defterim elimden fırlayıp çiçeklerin arasına düştü. Arkamı dönüp bir adamın arkamda durduğunu görünce bir gerginlik dalgası üzerime çarptı.

"Ah, selam. Ben Ke-"

"Sana kim olduğunu sormadım," dedi sözümü keserek. Sesi kısık ve sertti. "Burada ne halt ettiğini sordum."

Oldukça yapılı bir adamdı. Omuzları genişti, kol kasları etkileyiciydi ve gülümsemesi... yoktu. Peki ya gözleri? Gece göğüyle uyumlu olan o koyu gözlerde kaybolmuştum. Bunun gülünç olduğunu biliyordum ama onları daha önce gördüğüme yemin edebilirdim. Belki bir rüyada ya da fantezideydi ama her türlü bu sert yabancıya karşı bir çekim hissetmiştim. Beni inceleyen o koyu irisleri tanıyordum. Kafası tamamen karışmış halde başını bana doğru yatırışı onun da beni tanıdığını düşündürdü.

Ama ne zamandan?

Ya da nereden?

"Seni tanı-" diye cümleye başladım ama aynı sert tavrıyla hızla sözümü kesti. "Sağır mısın?"

Belki de onu tanımıyordum. Onun kadar kaba birini mutlaka anımsardım ve kendime ondan çok ama çok uzak durmayı hatırlatırdım. "Hayır, hiç de değil." Birkaç dakika önce elimden uçan defterimle kalemimi toplamak için hızlı hareket ettim. Endişeye kapılmış halde öne çıktığımda kendi ayağıma takılıp sendeledim ve dengemi bulmaya çalıştım.

"Dikkat et!" diye bağırdı, sesi sinir ve endişenin bir karışımıydı. Bu endişe elbette bana yönelik değildi, papatyalarını daha çok umursuyor gibi görünüyordu.

Neyse ki düşmedim. Eşyalarımı toplarken çiçeklere basmadan geçmek için elimden geleni yaptım. "Özür dilerim, ormanda gezintiye çıkmıştım..."

"Mülke izinsiz girmiştin."

"Ne?"

"Mülke izinsiz girmiştin. Bu arazi özel mülk."

Defterimi göğsüme bastırırken hafifçe güldüm. "Evet, duydum ama..."

"Yani biliyordun?"

"Eh, evet ama..."

"Aması falan yok. Biliyordun ve yine de hukuka karşı geldin. Ben güvenlik güçlerini olaya dahil etmeden önce arazimden çık."

Kelimelerinden afallamış halde ofladım. "Mesele o kadar ciddi mi? Sadece biraz temiz hava alıp çevreyi keşfetmeye çıkmıştım ve..."

"Mülke izinsiz girmeye," diyerek *tekrar* sözümü kesti.

"Sözümü kesmeyi bırak!" Tavrından dolayı içimde öfke fokurdamaya başlarken yüzüm yanmaya başladı.

"Mülkümden çıktığın anda bırakacağım."

Dünya üzerindeki en hüzünlü ve yoğun bakışları olan adam artık sinirime dokunmaya başlıyordu. Hiç tanımadığı birine bu kadar kaba davranmakta nasıl bir sorun görmüyordu? Çok anlayışsız, sert ve soğuk davranıyordu.

Ona zihnimin içinde ironi yaparak Bay Huysuz demeye karar verdim.

Başımı şaşkınlıkla iki yana sallarken, "Bu kadar kaba davranmana gerek yok," diye homurdandım. "Burada dururken kimseye ya da hiçbir şeye zarar vermiyordum. İnsanların doğanın sahibi olması fikri zaten gülünç bir konsept. Bu ağaçlar sen doğmadan önce buradaydı ve sen öldükten çok daha sonra da burada olacaklar. Buna rağmen üzerlerinde hak iddia etmeye çalışıyorsun. Bence bu delilik."

"Yani davetsiz yabancıların evinde dolaşması senin için sorun değil."

"Aynı şey değil."

"Evinin inşa edildiği arazi sen doğmadan önce orada değil miydi? Ev yıkılıp sen öldükten sonra da orada olmayacak mı? Ama sanırım insanların senin alanına izinsiz girmesi farklı çünkü orası senin, benim değil."

Her ne kadar endişeli olsam da, "Alaycılığın hoş karşılanmıyor," diye çıkıştım sertçe.

Çiçek tarlasının çıkışına doğru ilerlemeye başladım ve yanlışlıkla birkaç papatyayı ezdim. Adam aniden bana doğru atılarak, "Dikkat et!" diye bağırdı.

Hızlıca yere eğilip verdiğim zararı düzeltmeye çalıştı. Papatyalar elinin içinde gevşek halde kaldığında yüzünü buruşturması tam bir somurtmaya dönüştü. Elleri o kadar büyüktü ki, minyatür çiçeklerle oynayan bir dev gibi görünüyordu. Kısık sesle bir şeyler mırıldanırken dudakları hafifçe hareket etti ama ne dediğini algılayamadım.

"Özür dilerim, seni duyamadım," dediğimde gerginlikten kalbim hâlâ boğazımda atıyordu.

"Seninle konuşmadığım için olabilir."

"Evet. Özür dilerim. Ayrıca çiçeklerine verdiğim zarar için de özür dilerim."

Yine kısık sesle bir şeyler mırıldandı. *Cesar Millan*'ı tanır mıydınız, hani şu köpeklere fısıldayan adamı? Eh, ben de insanlara fısıldayan adam Bay Huysuz'la uğraşıyordum. İnsanlarla harika bir iletişim kurduğundan değil, tek yaptığı kahrolasıca fısıldamak olduğundan.

"Eğer yapabileceğim herhangi bir şey varsa..."

"Sadece git," dedi kısık ve kontrollü bir sesle.

"Alınma ama berbat bir tavrın var."

"Alınma ama benim hakkımda ne düşündüğünü zerre umursamıyorum."

"Pislik," diye mırıldandım.

"Demek duymuşsun."

"Neyi?"

"Bu kasabanın sikik hikâyesindeki rolümü," diye homurdandı. "Ben kasabanın pisliğiyim. Sadece senaryoya uyuyorum."

"İşini ciddiye aldığını görebiliyorum."

"Ben bir profesyonelim."

"Umarım bu kasabanın hikâyesinde ufak bir rolün vardır."

"Küçük kasabalarda ufak roller olmaz, sadece klişe ufak beyinler olur. Eminim buraya tam olarak uyacaksın. Şimdi mülkümden defolup gitme zevkini bana yaşatırsan harika olur."

Vay canına.

Pekâlâ, Bay Huysuz.

Rolüne tamamen sadıktı, tam bir metot oyuncusuydu. *Mükemmel.* Oyunculuk kariyerini ciddiye alan birini destekleyebilirdim, bunda hiçbir sorun yoktu. Ayrıca oyunculuğu da çok iyiydi. Performansı için bir ödül hak ediyordu. Yaptığı her ukala yoruma inanmıştım.

Louise, Kate ve Bay Huysuz bu kasabanın öne çıkan kişilikleriyse burada çok işim var demekti.

Adam başını kaldırıp bana bakmadı. O koyu, gizemli gözler benimkilere bir kez daha kilitlenmedi. Papatyalara öyle bir kaş çatışla bakıyordu ki, sevgilisinin üzerine basıp onu ölümüne ezdiğimi düşünmeye başlamıştım.

Cevapsız kalan başka bir özür mırıldandıktan sonra eve doğru yürümeye başladım, daha doğrusu yolumu bulmaya çalıştım. Ama bu çabam ormanda bir daire çizmekle sonuçlandığında kendimi tekrar papatya tarlasında buldum. Bay Huysuz tarlanın ortasındaki beyaz bankta oturuyordu, beni gördüğünde yavaşça iç geçirdi.

"Bu taraftan evime doğru gidersen Merry Yolu'na çıkarsın. Anayoldan evini bulabileceğini umuyorum."

"Doğru. Tabii ya. Teşekkürler."

Başka hiçbir şey söylemedi.

Kendi mülküme giden yolu bulmak için çevresinden dolaşırken Bay Huysuz'un yaşadığı sokağın adının Merry* olmasına gülmeden edemedim. O neşeli olmaktan çok uzaktı. Scrooge** Bulvarı ona daha fazla uyuyor gibiydi.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

* (İng.) Neşeli. (ç.n.)

** (İng.) Aksi. (ç.n.)

5

JAX

İnsanlar çok kötüydü.

Ne yazık ki gündüz işim sıklıkla insanlarla yakın ilişkide olmamı gerektiriyordu. Ben kasabanın tek tesisatçısıydım ve Havenbarrow'un boku püsürüyle çok fazla zaman geçiriyordum. Bir yazar, heykeltraş ustası ya da insanlarla olabildiğince az iletişim kurmamı gerektirecek bir işim olmasını dilediğim günler o kadar fazlaydı ki. *Elli yıl boyunca Mars'ta oturacak biri mi gerekiyor? Hiç sorun değil, patron. Ben varım.*

Kahretsin, veterinerlik bile bundan daha iyi olurdu. Hiç değilse o zaman, "Dünyaya bir daha mı geleceğiz?" diyerek köpeklerine şarap içirmenin mantıklı bir fikir olduğuna inanan geri zekâlı müşterilerle uğraşırken tatlı hayvanlarını sevebilirdim.

Anlaşılacağı üzere insanlarla aram iyi değildi. Onları hoşuma gidenden fazla "insan" buluyordum. Hayatım boyunca çeşit çeşit insanla yolum kesişmişti ve çoğunun benlik olmadığını kısa sürede öğrenmiştim. Bu yüzden ormanıma izinsiz giren bir kadınla karşılaşmak dün öğleden sonramın en heyecan verici yanı değildi. Kadın güzel olsa bile sonuçta insandı. Güzelli-

ği mülkümde olmasını umursamamam için yeterli değildi. O kadından da kasabadaki herkesten istediğim şeyi, yani yalnız bırakılmayı istiyordum.

Jefferson'ın banyosundaki tıkanmış lavabonun altına bakarken, "Buraya ne sıkışmış böyle?" diye homurdandım.

Marie Jefferson kibar gözleri olan yaşlı bir kadındı. Altmışlarının başındaydı. Her zaman inci takıyor, insanlığın görüp görebileceği en pahalı ve canlı renklerdeki kıyafetleri giyiyordu. Tüm elbiseleri tasarımcı elinden çıkıyordu, öyle olmadığı zamanlarda bile pahalı bir giyim tarzım tercih ediyordu. Havenbarrow sakinlerinin çoğu yüklü maaş alıyordu ya da yüklü maaş alan ailelerden geliyordu. Marie de onlardan farklı değildi. Sadece kasabanın büyük bir kısmındaki o ukala tavır onda yoktu.

Nefret ettiğim insanlar listesinde o katlanabildiğim azınlıktaydı. Kocası Eddie'nin on üç yaşımdan beri terapistim olduğu düşünüldüğünde bu iyi bir şey sayılabilirdi.

"Ah, şey, bilirsin ya..." Marie omuzlarını silkip bir parmağını bakır rengi saçlarına doladı. "Geçen akşam Eddie'yle ben biraz kontrolü kaybettik ve şey..." Boğazını temizlediği sırada yanakları kıpkırmızı kesildi. "Jax, bu biraz utanç verici. Eddie benden sana doğruyu söylememeni istedi ama ben berbat bir yalancıyımdır."

Marie'nin bakışları beni geçip lise üçü daha yeni bitiren asistanım Connor'ı buldu. Tek bir sebepten dolayı o benim tek çalışanımdı, kasabadaki kimsenin sinirleri benimle çalışacak kadar çelik gibi değildi. Fakat Connor diğerlerinden farklıydı. O tepeden tırnağa kasabanın girişimcisiydi. Eğer kâr etmenin bir yolu varsa hemen üzerine atlardı. Yirmi bir yaşından önce milyoner olursa hiç şaşırmazdım. Kafasındaki çarklar hep nasıl daha fazla kazanacağına dair fikirlerle dönüyordu.

Onunla neredeyse bir yıldır çalışıyordum. Bu diğer çalışanlarımın dayandığından çok daha uzundu. Ondan öncekiler ya ağlayarak ya da bana göt diye bağırarak işten ayrılmıştı. Bazıları da hem ağlamış hem de göt diye bağırmıştı.

Connor eski çalışanlarımdan farklıydı. Benim agresif kısa yorumlarımı şahsi algılamıyordu. Maaşım almak için işe gelmeye ve bunu yaparken de keyif almaya kararlıydı. Ben bok gibi bir ruh halinde olduğumda bile o sanki dünyadaki en yakın arkadaşlarmışız gibi davranıyordu.

Bu da benim işime geliyordu. O mükemmel tuhaf ikili bizdik. Sanki *Kırpık, Minik Kuş*'la* tesisat işine girmiş gibiydi. Müşteriler beni aksi bulduğunda Connor onları kazanmak için cazibesini kullanıyordu. İnsanlar ondan hoşlandığı için benim hiç toplayamadığım kadar bahşişle ortamdan ayrılıyordu. Gerçi müşterileri pek suçlayamazdım.

Bunu üzülerek söylüyordum ki, ben de bu küçük boku sevmeye başlamıştım.

Kolumla alnımı sildim. "Hadi ama, Marie. Utanma. Ya bize şimdi söylersin ya da boruları sökerim. İçinde ne olduğunu her halükârda bulacağız, belki durum düşündüğüm kadar kötü değildir ve bana şimdi söylersen ekstra yıkıma gerek kalmaz."

"Tanrım." Marie kızardı ve ince parmaklarıyla incilerini kavradı. "Tamam o zaman. Sırrımı artık söylüyorum... Borularda anal boncuk var. Büyük olanlarından falan değil! Sadece küçük bir sicim."

Connor anında kahkahalara boğuldu. Bedenim Marie'nin az önce söylediği şeyle irkilirken asistanıma çenesini kapatması için sertçe baktım. Tatlı, minik Marie'nin anal boncuk kullanması fikri, vücuduma yüzleşmeye hazır olmadığım bir rahat-

* *Susam Sokağı*'nın ünlü karakterleridir. (ç.n.)

sızlık hissi vermişti. Terapistim ne tür deli saçması bokluklara ilgi duyuyordu? Hatta üstüne düşündüğümde, rahatsız olmak hissettiğim şeyin yakınından bile geçmiyordu.

Siktir, aklım başımdan gitmişti.

"Onu sadece bir kere kullandık. Eddie ve ben, şey..." Marie bir kez daha kızarırken bana doğru eğildi. "Anlarsın ya, ellerimle dizlerimin üzerinde banyo tezgâhmdaydım." Durup etrafı işaret etti. "Merak etme, sen gelmeden önce her şeye çamaşır suyu döktüm. Yani boşal-"

"Pekâlâ... Ne var biliyor musun, Marie? Sanırım buradan sonrasını biz devralabiliriz. Neden gidip yapman gereken ev işlerini halletmiyorsun? Buradaki işi çabucak bitireceğim."

Omzumun üzerinden baktığımda Connor'ı kollarım kavuşturmuş halde dünya tarihindeki en kırmızı yüzle dururken buldum. Yanaklarını sanki lanet sincap *Alvin*'miş* gibi şişirmişti ve onu yandan dürtersem patlayacağını biliyordum.

Marie gözden kaybolduğunda Connor kahkahasını serbest bıraktı ve gülme kriziyle savaşırken iki büklüm olarak karnını tuttu, resmen ulumaya başlamıştı.

"Aman Tanrım, bu hayatımda duyduğum en edepsiz şey! Kadın yüz yaşında falan!" diye bağırdı.

"Marie henüz altmışlarında, yüz yaşmda falan değil. Ayrıca onun yaşında seks hayatın olursa kendini şanslı say."

Connor bu düşünceyle ürperdi. "İğrenç. O yaşta kırış kırış aletimin kimseye girmesini istemiyorum."

"Ağzını bozma, Connor."

"Siktir, sadece bunun iğrenç olduğunu söylüyorum."

"Ağzım. Bozma. Connor."

İnledi. "Özür dilerim, Jax."

* *Alvin ve Sincaplar* animasyon filmindeki üç sincaptan biridir. (ç.n.)

"Bana bir İngiliz anahtarı ver, olur mu?" Kollarımı kıvırdım ve işe koyulmak için eviyenin altına girdim.

İngiliz anahatını uzatırken, "Hey, Jax. Tık tık," dedi Connor. Bu çocuk orta batı eyaletlerindeki tüm babalardan daha fazla kötü şaka yapıyordu.

"Kim o?"

"Marie'nin anal boncukları."

Tanrı aşkına. "Marie'nin anal boncukları kim?"

Tekrar kahkahaya boğulmadan önce kıkırdadı. "Hayır, bu kadar. Şaka buydu. Marie'nin anal boncuklarına dokunacak olman komik değilse ne bilmiyorum."

Bunu söyledikten sonra çalıştığım süre boyunca kıkırdamaya devam etti. Gerçi bu şapşal çocuktan daha azını beklemiyordum.

Boncuklar lavabo borusundan başarıyla çıkarıldıktan sonra ellerimi sertçe ovarak yıkadım ve musluğu kapattım. "Aletleri kamyonete at. Seninle orada buluşacağım."

"Tamamdır, kaptan." Connor aceleyle yanımdan uzaklaştı.

Tam banyodan çıkmıştım ki, Eddie'yi elinde bir evrak çantasıyla eve girerken buldum. Çalışmadığı sabahları parkta gazete okuyarak geçiriyordu.

Eddie de altmışlarındaydı ve yüzündeki kırışıklıklar geçmişine dair hikâyeler anlatıyordu. Gülümseme çizgileri derindi ve kırışıklıklarının belirginlikleri yer yer değişiyordu.

Ufak bir sırıtışla bana baş selamı verdi. "İki hafta üst üste terapi seanslarını kaçırdıktan sonra görüyorum ki hâlâ hayattasın," dedi bir gülümsemeyle.

"İşimle uğraşıyorum."

Evrak çantasını yere koyarken başını anlayışla salladı. Ardından bir elini gri saçlarından geçirdi. "Peki ya Amanda? O nasıl? İlişkiniz nasıl gidiyor?"

"Gitmiyor. Birkaç hafta önce ayrıldık."

"Hmm." Eddie'nin bakışları her zaman kelimelerinden çok daha fazlasını söylerdi.

İç geçirdim. "Hadi söyle."

"Neyi söyleyeyim?"

"Amanda ve benim hakkımdaki görüşlerini."

Başparmağıyla gür bıyığını tarayarak, "Görüşlerim mi?" diye mırıldandı. "Bu konu hakkında hiçbir görüşüm yok."

Tek kaşımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Bir anlığına durdu ve beni o terapist gözleriyle incelemeye başladı. Ofisinde oturmuyor olmamız becerilerini üzerimde kullanmayacağı anlamına gelmiyordu. Bir yanım anal boncukları oraya birkaç randevumu kaçırdığım için özellikle onun yerleştirttiğinden şüpheleniyordu.

Bu tam da Eddie'lik bir davranış olurdu.

"Neden?" diye sordu gözlerini kısarak. "Görüşüm olması gereken bir konu mu? Senin bir görüşün var mı?"

İşte buradaydı.

Kelimeleri kulağa çok kayıtsız geliyordu. Ancak eski kız akradaşımla neden yürümediğini sorgulamam için bilinçaltımın derinlerine dalmamı istediğini biliyordum. Bana tuzak kuruyordu. Yani *terapistlik* yapıyordu.

"Koltuğuna uzanıp düşüncelerimi açmamı ister misin?" diye dalga geçtim.

Eddie hafifçe sırıttı. "Koltuğum her zaman açık."

"Eh, bugün değil. Ayrıca kurallarımız var. Sadece ofisinde seans yapıyoruz, hatırladın mı? Hem Connor'la gitmemiz gereken daha çok iş var, o yüzden ayrılığımın ayrıntılarına girmek istemediğim için beni affet."

"Hmm." *Ah, kahretsin.* O ses tonunu çok iyi biliyordum.

Eddie'nin dudaklarından çıktığında öyle bir sesten hayır gelmezdi. Koltuğu işaret ederken tekrar konuştu. "Biraz keşfe çıkamayacağımızdan emin misin? Beş dakika bile olmaz mı?"

Kıkırdadım. "İyi deneme, doktor. Ama gitmem gerek."

Ellerini önünde kavuşturup başım yana yatırarak, "Tam olarak neden kaçıyorsun?" diye sordu.

"Şu anda mı? Anal boncuklardan."

Eddie ellerini havaya savurdu. "Tanrı aşkına, Marie. Banyo giderine ne olduğunu Jax'e söylemeden duramadın mı?" diye bağırdı diğer odaya doğru.

"Boncuklar senin fikrindi, tatlım! Yalan söyleyemediğim için beni suçlamaya kalkma," diye geri bağırdı Marie. "Dürüst biri olmam onca yıl önce bana âşık olmanı sağlayan şeydi."

"Evet, bazı şeyler değişir." Eddie homurdanarak başını iki yana salladı.

Dilimi iç yanağıma bastırdım. "Koltuğa uzanıp bana şu anki duygu ve düşüncelerinden bahsetmek istemediğine emin misin?"

Bakışları hançerden bile daha keskindi. Bu hali Dr. Jefferson yerine İnsan Eddie gibi görünmesine neden oluyordu. "Gitmek üzere olduğunu sanıyordum."

Sırıttım. "Gittim bile."

"Fırsatın olduğunda mutlaka ofise uğra. Gerçek bir görüşme ayarlayalım."

"Kulağa oldukça iyi geliyor."

"Ah... Jax?"

"Evet?"

"Baban hakkındaki haberlere çok üzüldüm."

Birkaç saniye boyunca sessiz kaldım. Nasıl duyduğunu sorma zahmetine bile girmemiştim çünkü küçük kasabamızdaki

herkesin diplomasız gazeteci olduğunu biliyordum. Beni ya da babamı zerre kadar umursamayan dedikoducular kasabasıydı burası.

Babamın az kalsın ölecek olması karşısında etrafta oynayarak neşe dolu şarkılar söylerlerdi. Çok geçmeden sokaklarda yürürken kasaba halkının kutlamalarını duyacaktım: *Ding dong, şerefsiz öldü. Hangi şerefsiz mi? Şerefsizlerin en şerefsizi!*

Babamı sevmezdim, kasabalılar daha da az severdi. Ona *Şahane Hayat* filminden *Bay Potter* dendiği her seferi saymak zorunda kalsam çıkan sayıdan bunalırdım. Ayrıca bu genel kanıya itiraz edemezdim bile...

Babam iyi bir adam değildi. Şu anda bakımevinde kalıyordu ve geçirdiği üçüncü inme onu kısmi felce uğratmış, vasküler demansa yol açmıştı. Artık kim olduğunu bilmiyordu ve ben de ona bakamamaya başlamıştım. İhtiyaç duyduğu yardımı alabilmesi için yakın zamanda onu bakımevine yerleştirmiştim.

Babamı oraya göndermeden önce geçtiğimiz on iki yılı sağlık sorunlarıyla ilgilenerek geçirmiştim. Kendine hiç bakmamıştı, bu da benim işimi zorlaştırmıştı. Ayrıca bütün o süre boyunca beni döverken elini hiç korkak alıştırmamıştı, onun kontrolü altında olduğumu hatırlatıp durmuştu. Ağabeyim Derek on sekiz yaşma bastığı gün arkasına bile bakmadan gitmişti. Annem ağabeyimi bir önceki evliliğinden doğurmuş olsa da hayatım boyunca babama baba demişti. Annemiz ölene ve babam bizi kum torbası olarak kullanmaya başlayana dek...

Babam çocukluk evimden başkalarının ona yardım edebileceği bir yere taşınmıştı. Ondan nefret etsem bile ev geceleri hâlâ biraz soğuk geliyordu. Bir zamanlar birlikte oyunlar oynadığı şeytan gitmek zorunda kalınca insanın onu özlemesi ne garipti.

Bu gerçeği paylaştığımda Eddie çok mutlu olmuştu.

Babamın durumuyla ilgili herhangi bir duygu belirtisi göstermemeye çalışarak başımla bir kez onayladım. Doğruyu söylemek gerekirse, terapi randevularımızı kaçırma sebebim bunun hakkında konuşmaya hazır olmamamdı. Çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum.

Eddie'nin dudakları bir somurtmayla aşağı kıvrıldı. Geçmişte terapi seansı yaparken yüz ifadelerine daha iyi hâkim olurdu. Ama yaşım ilerlediğinde ve aile gibi olduğumuzda, Eddie benim için duyduğu endişeleri saklamak konusunda zorlanmaya başlamıştı.

"Konuşmaya ihtiyacın olursa..." diye başladı.

"Koltuğun her zaman müsait. Evet, Eddie. Biliyorum."

Connor'la kamyonetin yanında buluşmak için dışarı çıktım, onu çitin orada Eddie ve Marie'nin en yeni komşularıyla -mülk işgalcisiyle- konuşurken gördüğümde şaşırdım.

İş kartlarından birini kadına uzatmıştı ve her zamanki gibi çok konuşuyordu. "Evet, ben *Cuber* Anonim Şirketi'nin kurucusu, sahibi ve CEO'suyum. Yeni üye olduğun için ilk yolculuk ücretsiz. Ama kömürlerle dolu bir kasabada pırlanta gibi göründüğünden sana bedava iki yolculuk vereceğim. Sadece uygulamayı indirip 'pırlanta' kodunu gir." Connor durdu ve burnunu kırıştırdı. "Tamam, kodu hemen girme. Çünkü çalışması için uygulamayı güncellemem gerek ama on altı saat sonra sürüşe hazırsın." Kaşlarını imalı imalı oynattı.

"Connor," diye seslendiğimde başı aniden bana döndü. "Hadi gidelim."

Bir parmağını kaldırdı. "Bir saniye, ortak. Şu anda iş üzerindeyim. İş demişken, bende *Cuber*'den daha fazlası var. Kilter ve Rose Tesisat'ın ortağıyım ve..."

"Ortak falan değilsin, sadece bir çalışansın. Şu anda o da pamuk ipliğine bağlı."

Connor söylediğimi gülerek geçiştirdi ve bana doğru elini savurdu. "Onu dinleme, o sadece öğlen birden önce ayakta olan aksi yaşlının teki. Ayılması ve hepimiz gibi düzgün bir insan olması biraz zaman alıyor."

Mülk işgalcisi gülümsedi ve bana doğru bakarak kıkırdadı. "Bunun doğru olduğunu görebiliyorum."

Suratımı astım, bu konuşmanın gittiği yer ilgimi hiç çekmiyordu. "Connor, kamyonet. *Şimdi.*"

"Tamamdır, ortak."

"Tekrar söylüyorum, sen ortağım değilsin."

Connor gözlerini devirdi. "Bazı insanlar ve unvanlara gösterdikleri direnç... Haksız mıyım ama?" dedi sırıtarak ve mülk işgalcisi bir kere daha güldü. *Kahkahasının güzelliğini sikeyim.* "Ama neyse, Hırçın bir damar patlatmadan önce gideyim. Unutma, eğer arabaya ihtiyacın olursa Connor yanında. Ayrıca tesisat problemin varsa beni bu karttaki ikinci numaradan aramaktan çekinme." Connor kadına başka bir iş kartı daha uzatıp göz kırptı. "Borularına girmekten büyük keyif duyarım."

Yüce Tanrım. Bu çocuğun ağzından çıkan imaları duymak acı vericiydi.

"Connor kıçını kamyonete getir," diye bağırdım.

"Geliyorum, Hırçın." Mülk işgalcisi sırıttığında bu beni daha fazla sinirlendirdi çünkü sırıtışı çok da güzeldi. "Yeni müşteri bulma fırsatını kaçıramam. Anlıyorsun ya, patron."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ah, demek şimdi patronun oldum?"

"Dinle, Jax. Beni anlaman lazım. Kadınlar kendi işlerinin sahibi erkeklere saygı duyarlar. Senin ortağın olduğumu söylememem daha profesyonel görünmemi sağlıyor."

"Ya da bir yalancı gibi görünmeni."

"İkisi de aynı şey."

"Bizim adımıza dağıttığın şu iş kartını görmek istiyorum."

Connor cebine uzanıp bir tane kart çıkardı.

Üstünde yazan şeye baktığım anda inleyerek başımı iki yana salladım. "'Kilter ve Rose Tesisat: Aynı Bok Farklı Tuvalet.' Sloganın *bu* mu?"

"Ya bu olacaktı ya da 'Sizin Boşalttığınızı Biz Pompalıyoruz' yapacaktım," diye açıkladı. "Bence ilk tercihim daha kolay söyleniyor. Yeni bir müşteri bulduğuma ve anal boncukların çıkarılmasına yardım ettiğime göre, bir sonraki işimize geçmeden önce bir restoranda durup öğle yemeği yemek için mükemmel bir zaman diyorum."

"Jeffersonlara gelmeden önce kahvaltı yapmıştık zaten."

"Evet, iki saat falan önce. Yaşlı olduğunu, en güzel dönemini geride bıraktığını ve gelecekten tek beklentinin anal boncuklar olduğunu biliyorum. Fakat ben yetişkinlik çağındaki bir erkeğim, Jax! Alabildiğim kadar karbonhidrata ihtiyacım var."

Aracın kontağım çevirdim. "Öğle yemeğimizi ofiste yeriz. Bize yemek hazırladım."

Connor iğrenerek yüzünü ekşitti. "Lütfen bana bir tane daha fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yedirme ve o iğrenç protein *shake*'lerinden içirme. Bıktım artık."

"İçleri proteinle dolu olduğu için kas yapmana yardımcı olurlar."

"Bana başka ne yardımcı olur biliyor musun? McDonald's'taki dokuz numaralı menü."

Sırıttım. "Maaşını boş zamanında yaptığm şeylere harcayabilirsin ama benimle çalışırken o sandviçi ve protein *shake*'ini kabul edeceksin."

"İçinde çimen var."

"O çimen değil. Lahana."

"Erkeklik kartını elinden almak istemem, Jax. Ama protein *shake*'ine lahana eklemek seni *Ugg* botları giyen şu *Starbucks*'la *Target* bağımlısı hatunlar gibi gösteriyor."

"Bana marka kaltağı mı diyorsun?"

Dudakları cevap vermek üzere aralandı ama sonra durarak tek kaşını kaldırdı. "Sana marka kaltağı dersem ağzımı bozmamamı söyleyecek misin?"

"Evet."

"Eh, o zaman marka kaltağı olmayı ve lahana yemeyi bırak. Bir bakmışsın *kombucha** içerek *Instagram*'a avokadolu tostunu atıyorsun."

"*Kombucha* ne?"

"Tanrı'ya şükürler olsun." Connor iç çekip elini alnından geçirdi. "Taşakların hâlâ yerinde duruyor."

Parmağımı ciddi bir tavırla ona sallayarak, "Taşak deme," diye emrettim. "Ayrıca marka kaltağı da deme."

Connor koltuğunda geriye yaslanıp ellerini başının arkasına koydu, ayaklarını ön panele uzattığı anda vurarak indirdim.

"Tamam, marka kaltağı demeyeceğim. Her neyse, Jefferson'ın yeni komşusunun seksiliği hakkında konuşabilir miyiz biraz?" diye sordu.

"Hayır."

"Hadi ama, Jax. Fark etmiş olman gerekiyor. Kadın ateş ediyor resmen! Gözlerini gördün mü? Hayatımda gördüğüm en büyüleyici gözler onunki. Renkleri... karamel gibiydi. Gördün mü, Jax? Gözlerini gördün mü?"

"Evet, Connor." Gözlerini görmüştüm ve oğlan haklıydı, gerçekten çok güzellerdi. Ancak bu beni ilgilendirmezdi ve ke-

* İlaç olarak kullanılan fermente edilmiş çaydır. Bakteri ve mayalardan oluşan çayın önemli içeriği *Kombucha* denilen çay mantarıdır. (ç.n.)

sinlikle beni bağlamazdı... Tam da bu yüzden gözleri zihnimde bütün ağırlığıyla takılı kaldığında kafam karışmıştı.

Gün tesisat işleriyle devam etti ve Connor bir türlü susmak bilmedi. Bu çocuk hiç ara vermeden boş konuşuyordu. Söylediklerini duymamak konusunda oldukça iyileşmiştim çünkü ağzından çıkan şeylerin yarısı ergen saçmalıklarıydı. Belki de onu bu yüzden seviyordum, benimle uzaktan yakından alakası yoktu. Sıcaktı, cezbediciydi ve bazen aptalın tekiydi ama yine de etrafımda olmasını seviyordum. Elbette bunu ona söylemezdim, yoksa asla unutturmazdı.

Akşam olduğunda onu bırakmak için arabayı evine doğru sürdüm. Aracı durdurduğumda Connor'ın yüzünün rengi attı. O zeki ve konuşkan çocuk pencereden annesinin evde dolaştığını gördüğü anda birden bütün ışığını kaybetti.

Evde baş başa yaşıyorlardı ve annesi kanserle mücadele ediyordu. Bu durum ikisi için de çok zordu. Connor'ın annesine bakabilmek istediği için bu kadar fazla çalıştığını biliyordum. Altın kalpli bir çocuktu ve annesi böyle bir oğlu olduğu için çok şanslıydı.

Ellerimi direksiyondan ayırmadan başımı eğdim. "Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa söylemekten çekinme," dedim zavallı çocuk adına kendimi berbat hissederek. Keşke çektiği tüm zorlukları ondan alabilseydim.

Connor başını iki yana salladı. "Yok ya. İyiyiz biz. Atlatıyoruz. Bu akşam modunu yerine getirmek için onunla bir *Disney* filmi izleyeceğim. O tarz şeylere bayılıyor." Hep kanser onu etkilemiyormuş gibi davranmaya çalışıyordu ama işin aslını bildiğim için buna inanmıyordum.

Connor'ın hak ettiğinden erken büyümeye zorlanması hiç adil değildi.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at," dedim.

"Tamamdır. Yarın görüşürüz. Umarım daha fazla anal boncukla karşılaşırız." Espri yapmaya çalışıyordu ama canının yandığını şakaların ardına saklamaya çalışırken yüzü hâlâ solgundu.

"Bundan şüpheliyim."

"İyi geceler, Jax." Kamyonetten atladı ve evinin ön basamaklarına doğru koştu. İçeri girdiğinden emin olana kadar bekledim.

İçimden geldiği gibi eve dönmek yerine, keşke nasıl baş edeceğimi bilseydim diye düşündüğüm tek insanı görmeye gittim. Babamı görmek için doğruca bakımevine sürdüm.

Oraya vardığımda muhtemelen uyuyor olacağını biliyordum. Bedeni ya onu hayatta tutmak ya da ölüme bir adım yaklaştırmak -hangisi olduğundan ben de emin değildim- için savaşırken son zamanlarda günlerinin büyük kısmını uyuyarak geçiriyordu.

Tek bildiğim, bakımevine yattığı ilk andan beri her gece o derin derin uyurken yatağının başucunda beklediğimdi.

Bakımevinin dışına park edilmiş bisikleti gördüğümde onun Amanda'nınki olduğunu anladım. O babamın hasta bakıcılarındandı ve aynı zamanda eski sevgilimdi.

Kliniğe girdiğimde onu resepsiyon masasında kitap okurken gördüm. Günü kurtaran beyaz atlı prenslerle ilgili bir kitap elinde mutlaka olurdu.

Benden olmamı istediği kişinin yanına yaklaşamamamın bu kitaplar olduğu sonucuna varmıştım. Kendimi tamamen ilişkimize vermeye çalıştığımda bile bir şeylerin eksik olduğunu biliyordum. Tutku muydu? Yoksa daha derin bir bağ mıydı?

Kim bilir...

Belki de geçmiş travmalarım yüzünden o kadar bombok bir haldeydim ki, birini doğru sevmeyi bilmiyordum. Tek bildiğim, iki yıl boyunca çıkıp da hâlâ nişanlanmadıktan sonra her şeyden bıktığıydı. Evliliği es geçip doğrudan bebek yapmaktan bahsettiğinde ise ilişkiyi bitirme zamanının geldiğini anlamıştım.

"Merhaba," dedim ona başımla selam vererek. İçeri girdiğimi bile fark etmemişti. Gözleri o sayfalara kilitlendiği anda dünyadan kopar, bir hastası yardımına ihtiyaç duymadığı sürece de kendini kelimelerde kaybederdi.

Kitabı kapatıp bana hafifçe gülümsedi. "Merhaba."

"Babam nasıl?"

"Biliyorsun işte, hep aynı." Amanda sandalyesinden kalkıp kitabını göğsüne bastırdı. Kahverengi saçlarını dağınık bir atkuyruğu yapmıştı ve bitkin görünüyordu. Bana öyle geliyordu ki, işi hiç kolay değildi.

Babamın fazla zamanının kalmadığı aşikârdı. Dürüst olmak gerekirse, bunun hakkında nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Babam iyi bir adam değildi. Tanıştığı herkese kötülüğü dokunmuştu.

Evime şöyle bir göz gezdirmek bile büyürken babamın bana nasıl davrandığını açıkça ortaya koymaya yeterdi. Sarhoşken öfkesini yumruklarıyla çıkardığından duvarlarda hatırı sayılır miktarda delik açmıştı. O yumruklar duvarlara inmediğinde büyük olasılıkla yüzüme inmiş oluyordu. Beni en basit sebeplerden ötürü o evin her odasında dövdüğü seferleri saymaya parmaklarım yetmezdi.

Çamaşır makinesi akşam haberlerinden önce bitmezse dayak yerdim.

Yabancıları mülkümüzde gezinirken görürse dayak yerdim.

Fazla gürültülü horlarsam dayak yerdim.

Annemi özlediği zaman dayak yerdim.

Hep parçaları birleştirip babamın bu canavara ne zaman dönüştüğünü bulmaya çalışmıştım. Annem ölmeden önce de zalim ve şiddete meyilli biriydi ama onu kaybettiğimizde aklını kaçırmıştı. Ağabeyimi kasabayı terk ettiği için suçlamıyordum. Ben de aynısını yapmalıydım ancak babamı kendi başına bırakma cesaretini asla toplayamamıştım.

Belki de bir parçam ona bakmam gerektiğini hissediyordu.

Belki de bir parçam o dayakları hak ettiğimi hissediyordu.

Sebebi her ne olursa olsun... kalmıştım.

Aslında duvarlardaki delikleri doldurmalıydım ama bir yanım babamın verdiği hasarı unutmak istemiyordu.

Amanda kollarını göğsünde kavuştururken bakışları yumuşadı. "Sen nasılsın?"

"Biliyorsun işte, hep aynı," diye mırıldandım onun kelimelerini tekrar ederek. Karton kapaklı kitabı ceketimin içinden çıkarıp havaya kaldırdım. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet, elbette."

"Tamam. Teşekkürler, Amanda."

Dışarıda çakan bir şimşek göğü aydınlattıktan saniyeler sonra şiddetli bir gök gürültüsü sesi duyuldu.

"Siktir," diye mırıldandı omuzlarını geriye atarak. "Gerçekten çok yağıyor ve işe bisikletle geldim."

"İstersen buradaki işim bittiğinde seni eve bırakabilirim."

Bu kelimeler ağzımdan çıktığı anda Amanda'nın gözlerindeki umut parıltısını gördüm ve bir kadının duygularını fark etmeyen türden bir şerefsiz olabilmeyi diledim. Yüz ifadelerini değiştiren her duyguyu görmekten daha kolay olmalıydı.

"Evet, harika olur," dedi gülümsemesini bastırmaya çalışırken.

Bana gülümseme, Amanda. Ben bunu hak etmiyorum.

Babamın odasına gittim, içeri girdiğimde neyse ki uyuyordu. Uyanık olsaydı arkamı dönüp gitmeyi düşünebilirdim. Ölüm döşeğindeyken ve beni oğlu olarak hatırlamazken bile zalimlik yapabiliyordu. Ama uyurken ona canavardan çok insanmış gibi bakabiliyordum.

Yatağının yanına bir sandalye çektim ve ona *Savaş ve Barış*'ı -en sevdiği romanı- okumaya başladım. O beni duyamasa da her akşam birkaç bölüm okuyordum. Bu kitap birkaç ortak noktamızdan biriydi. Aynı kitabı sevmemiz dışında karşımda yatan narin adamın tam tersi sayılacak bir kişiliğe sahiptim.

Kitabı kapatıp ayaklanmadan önce aşağı yukarı kırk beş dakika boyunca okudum. Babam çok çökmüştü ve bitkin görünüyordu. Bazen nefes alıyor mu diye soluklarını sayıyordum.

Diğer zamanlardaysa kalp atışlarını hissetmek için elimi göğsüne koyuyordum.

Buz kesmiş kalbim her zaman sert ve kaba olarak bildiğim adama olanlarla nasıl baş edeceğini bilmiyordu. Onu bu kadar çökmüş görmek hayal edebileceğimden de zordu.

Ziyaretimi bitirdikten sonra Amanda'nın beni beklediği resepsiyon masasına gittim. "Hazır mısın?"

Eşyalarını toplarken başıyla onayladı.

Dışarı çıkıp birlikte kamyonetime yürüdük ve Amanda oturur oturmaz dinlediğim *rock* radyosunu değiştirip bir pop istasyonu açtı. "Bıraktığın için teşekkür ederim. Bugün yağmur yağacağını bilmiyordum," diye açıkladı elleriyle kalçalarını ovalarken.

"Sorun değil."

"Alex ve Morgan'ın düğününe davetiye aldın mı?" diye sordu. "Eski evimize göndermiş ama artık birbirimizin artı biri

olmadığımız için Morgan sana da bir tane gönderdiğini söyledi. Tabii..." Amanda altdudağını ısırdı. *Siktir.* Tek istediğim soğuk bir bira ve sessizlikti. "Tabii hâlâ birlikte gitmek istiyorsan durum farklı olur."

Elimle saçlarımı taradım. "Bence bunun neden iyi bir fikir olmadığını ikimiz de biliyoruz."

"Denersek iyi bir fikir olabilir. Ben ciddiyim. Takılan-eski-sevgililer olayına bir şans versek ya? Bence ayrılıktan sonra yeterince iyileştim," dedi şakayla karışık ama ben ciddi olduğunu biliyordum.

"Amanda... daha geçen hafta beni sarhoşken arayıp ağladın."

"O alkolün suçuydu. Beni darmadağın ediyor." Bir kahkaha attı ama bunun gergin kahkahası olduğunu biliyordum. Bizim için en iyisi buydu ama Amanda çok zorlandığı için ayrılık konusunda kendimi bok gibi hissediyordum.

Apartmanının önüne yaklaşarak kamyoneti park ettim. "Hadi ama, Amanda. Bunu konuştuk. Aramızdaki ilişki yürümeyecek. Senin harika bir kadın olduğunu düşündüğümü zaten biliyorsun ve..."

"Beni boş iltifatlarınla aşağılama lütfen," diye mırıldandı. "Durumu daha az acı verici kılmıyor."

Başımı önüme eğdim. "Babam için çalışmak ayrılığı zorlaştırıyorsa onu transfer..."

"İşimi yapabilirim," diye çıkıştı. "Sana duyduğum hisler yüzünden işimi idare ettirip ettiremeyeceğimi sorgulamana hiç gerek yok. Ayrıca şu takılma konusunda sadece şaka yapıyordum. Konuyu kapatalım gitsin. Eminim ben hiç var olmamışım gibi kısa zamanda birini bulursun."

"Kimseyle görüşmüyorum." Ne kadar yanıldığını bir bilsey-

di. Birileriyle çıkmak hiç ilgimi çekmiyordu. Amanda gibi bir kadın bile beni aile babası yapamadıysa belki de kaderimde bu yoktur diye düşünüyordum. O nazik bir kalbi olan iyi biriydi.

Sadece adını koyamadığım bir yanım beni ona âşık olup çocuklarımızı büyütürken göremiyordu. Bu yüzden onunla gönül eğlendiren bir göt olmayacaktım. Onun kalbini kıran bir göt olacaktım.

İki durum da tamamen boktandı.

Amanda, "Beni hiç sevdin mi?" diye sordu. *Siktir.* Bu soru berbattı çünkü cevabı biliyordu. Bunu neden kendine yaptığını anlamıyordum.

Ona baktığımda gözlerinin dolduğunu gördüm. "Çok özür dilerim, Amanda."

"Belki de tıpkı baban gibisindir," diyerek tüylerimi ürpertti. "Belki de beynin birini sevemeyecek, hatta seni sevmelerine izin veremeyecek kadar hasar görmüştür."

Söylediği şeyin etkisini üzerimden atmaya çalışırken çenem kasıldı.

Belki de tıpkı baban gibisindir.

Bel altından vurmuştu ve bunu biliyordu. Şu hayatta istemediğim tek şey babam gibi olmaktı.

"İyi geceler, Amanda."

"Gerçekten mi? Bu kadar mı? Buna karşı çıkmaya çalışmayacak mısın?"

Elbette yapmayacaktım.Kendince bana şu anda uğraşmak istemediğim bir tuzak kuruyordu. Benden zorla bir tepki almaya çalışıyordu ama ona verecek hiçbir şeyim yoktu. Sinirimi kendime saklıyordum çünkü babamla uzaktan yakından alakam yoktu. Ben öfkemin beni ele geçirmesine asla izin vermezdim.

Amanda tek kelime daha etmeden kamyonetten indi ve apartmanına doğru koştu.

Rock istasyonunu geri açarken derin derin iç geçirdim.

Aile mülküne -yıllardır oldukça bakımsız olan yüz dönümü aşkın bir araziydi- vardığımda derin bir oh çektim. Aslında peyzajla ilgilenebilirdim ama ne zaman bunu teklif etsem babam o ölüp gidene kadar hiçbir boka elimi sürmememi söylemişti. Öldüğünde arazi benim olacaktı ve burayla ne yapmak istediğimi biliyordum. Annemin eskiden bu mülkün nasıl görünmesini istediğine dair hayalleri vardı. Onun hayallerini gerçeğe dönüştürmek için elimden geleni yapacaktım.

Meleklere inanmazdım ama bu gerçek olma ihtimalleri yok demek değildi. Eğer gerçekten böyle bir şey varsa, annemin bir melek olduğundan emindim ve beni izliyorsa hayallerine sahip çıkmamın onu gururlandıracağını umuyordum.

Her hafta yaptığım gibi o akşam da babamın durumu hakkında bilgi vermek için ağabeyimi aradım.

Derek, Chicago'da yaşıyordu ve son on dört yıldır ziyarete geleceğini söylüyordu. Ama kuzeye yıllık ziyarette bulunan kişi sadece bendim.

O akşam konuşurken babamın kötüleşen sağlığına üzülmediğini anlayabiliyordum. "Eh, belki de senin geri çekilme zamanın gelmiştir. Artık gerçekleri konuşalım, Jax. O adam için hak ettiğinden fazlasını yaptın. Sana iyi bir babalık yapmamış bir adamın ebeveynliğini üstlenmek zorunda değilsin."

Babamın en sevdiği televizyon koltuğuna oturup iç geçirdim. "Söylemesi kolay."

"Ben ciddiyim, Jax. Sen elinden gelenin fazlasını yaptın."

Cevap vermedim çünkü annemin yıllar önceki kazasından bu yana, yaptıklarım olan biten her şeyi telafi etmek için hiç yeterli gelmemişti.

"Temizlemem gereken büyük bir karma var, Der. En azından son günlerinde ona bakabilirim."

Hattan bir iç çekme geldiğinde, ellerini benimkiler gibi dalgalı olan saçlarından geçirdiğini gözümde canlandırabiliyordum. "Eğer bu kazayla ilgiliyse..."

"Kazayla ilgili değil." Tabii ki yalandı.

Hayatımdaki her şey yıllar önceki kazanın bir sonucuydu. İnsanları kendimden uzaklaştırmak için yaptığım her tercih geçmiş hatalarımdan kaynaklanıyordu.

"Jax." Derek'in benim için hissettiği acıyı telefonun diğer ucundan duyabiliyordum. "Olan şey senin hatan değildi. Yaşanan boktan olayı sonsuza dek ruhunda taşıyamazsın. Şunu dediğimde bana inan... Kahrolasıca senin hatan değildi."

Bunu bana konuştuğumuz her sefer söylüyordu.

Ben de ona asla inanmıyordum.

Telefonu kapattığımızda yatağa girdim ve gecenin karanlığının beni uykuya çekmesine izin verdim.

6

KENNEDY

Eğer Kennedy'ye bir muffin verirseniz, muhtemelen ağzını arayıp ondan bir şeyler öğrenebilirsiniz.

Bu durum Havenbarrow'daki insanların sloganı haline gelmiş gibiydi.

Kasabaya hoş geldin demek için ellerinde hediyelerle kapıma gelen daha fazla komşuyla uyanmıştım. Elime getirdikleri yemeği tutuştururken evden içeri bakma çabalarının fazlalığı sinir bozucuydu. Daha da endişe verici olan kısmı, bir ziyaretçime bir şey söylediğimde sonraki gelenin bütün hayat hikâyeme hâkim olmasıydı.

Görünüşe göre, haberler Havenbarrow'da kontrol edilemez bir yangın gibi yayılıyordu. Ayrıca her seferinde başladıkları halden biraz daha kötüleşiyordu. Sanki ortaokuldaydık da kulaktan kulağa oynuyorduk. Söylenene göre, işi olmayan bekâr bir kadındım ve ablamın mülkünü ondan habersiz işgal ediyordum.

O ana kadar kendimi hiç şehir kızı olarak görmemiştim. Benim geldiğim yerde kimse kim olduğunuzu umursamazdı ve tek hediyeleri trafikte ışık yeşile döndüğünde iki saniye uzun beklerseniz bastıkları kornaydı.

Burunlarını hayatıma "çok fazla sokmayan" komşularım Jeffersonlar dışında yaşadığım küçük kasabanın kurtarıcı tek yanı vardı.

O da diğer sevimli komşum Joy Jones'tu.

Joy'un kendine has bir karakteri vardı. O sabah güneş gökyüzünde yükseldiğinde ön verandasına çıkmıştı. Yüzünde bir gülümseme ve elinde kahveyle sallanan sandalyesine oturmuştu. Meraklı komşularımdan bazıları onun günlük rutinin bu olduğundan bahsetmişti.

Gümüş rengine çalan saçları iki örgü şişiyle dağınık bir topuz yapılmıştı, kalın çerçeveli parlak turuncu gözlüğü başının üzerindeydi. Saçma o gün seçtiği elbiseye uyan canlı renkli bir kurdele takıyor, onlar karşılık vermese bile evinin önünden geçen herkese selam veriyordu.

Kimse geçmediğinde kendi kendine bir şeyler söylüyordu, daha doğrusu artık hayatta olmayan kocasıyla konuşuyordu. Ayrıca bir kâğıda sürekli bir şeyler karalıyor, kelimeleri sanki hayatı çizgili sayfaya geçen mürekkebe bağlıymış gibi yazıyordu.

İzlemesi kalp kırıcı bir sahneydi ama en endişe verici olan sınırlarından çıktığında kasaba halkının onu görmezden gelmesiydi. Evinin önünden geçen kişiyi selamlarken çok kibardı ama aynı şekilde karşılık görmüyordu. Sanki insanlar mahallede çıktıkları yürüyüşlerde ona günaydın, iyi akşamlar ya da iyi geceler demeye korkuyordu.

Beni daha da rahatsız eden şey, insanların onunla dalga geçmek için hiç zaman kaybetmemesiydi. Onunla konuştuklarında sadece alay ediyor, ön verandasından dışarı adımını atmayan Deli Joy diyorlardı. Dedikodulara göre kocasının öldüğü günden beri o ahşap verandadan uzağa gitmemişti. Bazen

ergenler onunla dalga geçiyor, arkadaş gruplarıyla gülüşürken ona hareket çekiyorlardı.

Ben onları azarlayıp kovana kadar, "Selam, Deli Joy. Son zamanlarda evinde birini pişirdin mi?" diye kadını rahatsız ediyorlardı.

Onlara elini sallayarak, "Güzel bir gün geçirin, canlarım," diye karşılık veriyordu Joy. Söylediklerine hiç alınmıyordu. Tüm bunlara rağmen geçen herkesi selamlamaya devam ediyor, gülümsemesini yüzünden bir anlığına bile düşürmüyordu. Sanki insanların önyargıları ve zalimliğine alınamayacak kadar onlardan üstünmüş, fikirleri onun neşesini etkilemiyormuş gibiydi.

Gerçekten isminin hakkını veriyordu.* Keşke ben de biraz daha onun gibi olabilseydim ve etrafımdakilerden daha az etkilenseydim. Ama benim duygularım rüzgâra benzerdi, hangi yöne esecekleri hiç belli olmazdı. Kocamın da sık sık dile getirdiğinden emin olduğu bir kusurumdu bu.

"Kendini topla, Kennedy. Söylediğim her şeyi kişisel algılayıp bu kadar büyük tepkiler veremezsin. Duyguların elimizdeki iyi şeyleri bir bir mahvedecek."

O adamın sözlerini beynimden silmek için elimden geleni yapıyordum ama söylemesi yapmaktan daha kolaydı. *Biri size kendinizi ufacık hissettirdiğinde zihniniz sadece hatalarınıza odaklanırdı.*

"Sana bu kadar acımasız davrandıkları için özür dilerim," dedim Joy'a.

Joy yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana doğru baktı ve başını iki yana salladı. "Kim acımasızdı ki, tatlım?"

* "*Joy*" İngilizcede "neşe" anlamına gelmektedir. Karakterin mizacına atıfta bulunulmuştur. (ç.n.)

Ben de ona gülümsedim.

Boş ver.

Güneş ışınları beni baştan aşağı ısıtırken verandamda kitabımı okumaya döndüm. Joy'un yıllardır evinden çıkmadığını düşünmek komikti. Diğerlerine bu delice geliyor olabilirdi ama ben anlıyordum. Kendi şahsi sebeplerimden dolayı bir yılı aşkındır araba sürmemiştim. Joy da kendi şahsi sebeplerinden dolayı uzun zamandır dışarı çıkmamıştı.

Mantıklı geldiğini söylemiyordum ama anlıyordum. Bazen insan ne kadar savaşmak isterse istesin korkularına o kadar batardı ki, gerçekleşmelerini engellemek için gücü neye yetiyorsa yapardı. Joy'un korkularının ne olduğunu ya da onu evinden çıkmaktan neyin alıkoyduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim onu anladığımdı.

Hayat çok zordu. Kendimizi ve zihinlerimizi sakin tutmak için ne gerekiyorsa onu yapmalıydık. Bu benim için araba sürmemek demekti. Joy içinse evde kalmak anlamına geliyordu.

Ama bunu nasıl başardığım, evinden dışarı adımını atmadan nasıl yaşamını sürdürdüğünü merak ediyordum. Anladığım kadarıyla ne çocuğu ne de ona yardım etmeye gelen bir hasta bakıcısı vardı.

O sabahın ilerleyen saatlerinde mavi bir pikap evin önüne park ettiğinde sorularım cevaplanmış oldu. Söylememe gerek bile yoktu ama Bay Huysuz'un arabadan indiğini gördüğümde ağzım açık kalmıştı. Adam doğrudan Joy'un verandasına yürürken elleri market poşetleriyle doluydu.

Joy'u selamladıktan sonra torbaları yere koyarken kadın sallanan sandalyesinden kalktı. Ardından Bay Huysuz ona sarıldı.

Ona sarıldı!

Bay Huysuz kadar *huysuz* bir adamın birine sarılma becerisi

olduğunu hiç tahmin etmezdim. İkisi torbaları yerleştirmek için içeri girdiğinde tamamen sersemlemiş ve kitabıma geri dönemeyecek haldeydim. Beni okuduğum kitaptan koparmak için büyük bir şey olması gerekirdi ve büyük derken, *gerçekten büyük* demek istiyordum. Evimde yangın çıkabilirdi ya da uzaylılar tarafından ışınlanabilirdim ama hiç fark etmezdi, mutlaka o son sayfayı bitirmeye çalışırdım. Kendi aşk hikâyemdeki çatlakları iyileştirmek için kitaplara geri dönmüştüm. Benim dünyam yıkılmış olabilirdi ama kitaplar hâlâ "sonsuza dek mutlu yaşadılar" kavramına inanıyordu. İşte o kitaplar ruhum fırtınaların en güçlüsüne kurban edilmiş gibi hissettiğim günlerde hayatımı kurtarmıştı.

Buna rağmen Bay Huysuz beni sayfadaki kelimelerden çekip çıkarmıştı. Joy'un evine neden girdiğini merak ediyordum. Onun yaşlı kadmla konuştuğunu görmek zihnimdeki çarkları hızla döndürmüştü. Birkaç dakika sonra ikisi de ellerinde birer kadehle -birinde şarap, diğerinde ise viski olduğunu farz ettiğim koyu renkli bir içki vardı- dışarı çıktığında kendimi onlara bakmaktan alıkoyamadım. Joy konuşup duruyordu ve Bay Huysuz da söylediği her şeye karşılık veriyordu. Ne konuştuklarını duyamamama rağmen Joy adamın söylediklerinden öyle büyülenmiş görünüyordu ki, kalbim şiddetle atmaya başladı.

Tamamen yanmıştım.

Kasabanın pisliğine kendimi kaptırıyordum.

Onu bir yavru kediyi ağaçtan kurtarıyormuş gibi izlediğimi fark etmeden önce bakışlarımı kaçırdım. Kitabıma geri döndüm ama kalp atışlarım yavaşlamadı. İçten içe ne konuştuklarını duymak için Joy'un verandasının tırabzanındaki bir sinek olmayı diliyordum...

Bay Huysuz'un dudaklarından erkeksi bir kahkahanın döküldüğünü duyduğumda kafamı hızla onların olduğu tarafa çevirdim ve başını gülerek geriye attığım gördüm.

Vay canına.

Gülmeyi başarabiliyordu.

Bunu kim düşünebilirdi ki?

İkili bir süre daha konuştu ve Bay Huysuz'un gitme zamanı geldiğinde ayağa kalkıp Joy'a tekrar sarıldı.

"Yarın kahvaltıda görüşürüz," dedi Bay Huysuz. "Sana pankek yapacağım."

"Tamam, tatlım. Eve varınca beni ara," dedi Joy.

"Evim hemen köşeyi dönünce, Joy. Güvenli bir şekilde gideceğim."

"Eve varınca beni ara." Joy bu sefer daha katı bir ses tonuyla konuşmuştu.

Bay Huysuz eğilip onu alnından öperken dudaklarında neredeyse bir sırıtış belirdi. "Tamamdır, Joy."

Midemde kelebekler uçuşuyordu.

Bay Huysuz evin önündeki patikadan kamyonetine yürürken gözlerim ondan bir saniyeliğine bile ayrılmadı. Benim olduğum tarafa doğru hiç bakmadan konuşmaya başladı.

"Eğer burnunu sokmaya bu kadar meraklıysan bir sonraki sefere kulak kabartmak yerine Joy'un verandasına bir sandalye atabilirsin," derken hâlâ bana bakmıyordu. "Gerçi şaşırmamam gerekiyor, mülküme ve sohbetlerime izinsiz dalmayı alışkanlık haline getirmişsin."

Sandalyemde doğruldum. "Mülküne izinsiz girmedim."

Kamyonetinin kapısını açtı. "Çevrimiçi bir arama motoruna gir, izinsiz girişin anlamını arat ve hatalı olduğunun farkına var. Ardından hayatın boyunca bu gerçekle yaşa." Bunu söyledikten sonra aracının kapısını kapattı, kontağı çevirdi ve arabayı kaldırımdan çıkardı.

Lanet olasıca kelebekler, kalbim ona hareket çektiğinde durdu.

Tatlı Joy'la içki içmiş olsa bile pislik hâlâ pislikti.

O gece gerçekten de "izinsiz giriş"in ne anlama geldiğini Google'da arattım.

1. Birine ait bir mülkün veya arazinin sınırını habersiz geçmek.

2. İşgal etmek. (Birinin alanını veya bir ülkeyi)

Urban Sözlük'ün tanımı *Merriam-Webster*'ınkinden biraz daha farklıydı.

1.Bir erkeğe ait bir kadınla iki adamın sırayla birlikte olması. İzinsiz girme: İki erkek, bir kadın. (üçlü)

Pekâlâ, tamam o zaman. Mülküne izinsiz girmiştim ama eylemimde üçlü yapmayı içeren hiçbir şey yoktu. Ayrıca sohbetine izinsiz girmemiştim. Sadece kulak misafiri olmuştum. Kesinlikle aynı şey değildi. Bu da benim kitabımda galibiyet demekti.

7

JAX

Joy Jones, Havenbarrow'daki en sevdiğim insandı ama kasabalıların çoğu ondan uzak duruyordu. Bunun tek istisnası ben ve Eddie'nin ailesiydi. Joy seksenli yaşlarının sonundaydı ve zihni çoğu zaman dünyanın oldukça farklı olduğu bir zamanda yaşıyordu. Yirmi yılı aşkın bir süre önce kocası öldüğünden beri tam bir münzevi olmuştu.

İnsanların çoğu ona deli diyordu, bense bir dâhi olduğunu düşünüyordum. *İnsanlarla olabildiğince az temas kurmak mı? Ben varım.*

Bir keresinde babam sarhoşken beni sonsuza dek dövmeye devam edeceğini söylemişti, o zamanlar daha küçük bir çocuktum. Bu yüzden evden kaçmış, birkaç gün boyunca komşumuzun arka bahçesinde saklanmıştım. Bayan Jones beni orada bulduğunda ne azarlamış ne de evime gitmemi söylemişti. Onun yerine kurabiye yapmıştı, yemek yedirmişti ve benimle ilgili sorular sormuştu.

Bu on beş yılı aşkın bir süre önceydi. O günden beri neredeyse her gün sabah kahvemizi birlikte içer, akşam yemeğimizi

birlikte yerdik. Bayan Jones dünyanın geri kalanı için Deli Joy olabilirdi ama benim için az sayıdaki arkadaşlarımdan biriydi.

Ona yemeğe geldiğim bir akşam, "Yeni komşum hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Joy. "Eddie ve Marie bugün öğle yemeğinde bendeydiler ve onun hakkında çok güzel şeyler söylediler."

Yemek salonundaki masaya otururken, "Onun hakkında hiçbir şey düşünmüyorum," dedim. Masa bir kilise korosunun tamamını doyuracak kadar yemekle donatılmıştı. Joy'un sürekli pişirme gibi bir huyu vardı ve beni her gece eve kalan yemeklerle gönderme kararlılığı onu ele veriyordu. Bu kadının dondurulmuş pizzayı yakmadan ısıtamayacağımı düşündüğüne yemin edebilirdim.

Yanıma verdiği yemekler konusunda ona hiç karşı koymuyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, dondurulmuş pizzalarımın çoğunu yakıyordum. Bu yüzden Joy'un endişeleri çok yerindeydi.

Joy tabağına salata alıp kâseyi bana uzatırken, "Bence inanılmaz tatlı biri. Çok da güzel," diye yorum yaptı.

"Öyle mi?" dedim ilgisiz bir sesle. Kapı komşusunun ne kadar güzel olduğunu fark etmemem için aptalın teki olmam gerekirdi. Hatta ona güzel demek bile az kalıyordu. O... nefes kesiciydi. Bal rengi sık bukleleri her gülümsediğinde hareket ediyordu ve gülümsediğinde...

O gülümseme soğuk kalbimin az da olsa sıcaklık hissetmek istemesine sebep oluyordu. Ayrıca sonsuzluğa uzanan biçimli bacakları vardı, renkli kıyafetler giyiniyordu ve kısa şortları kıçını doğru yerlerde sarıyordu. Bir de o gözleri...

O lanet gözleri. Neden sanki açamadığım bir anının anahtarıymış gibi bana aşırı tamdık geliyorlardı? Gözleri dudakların-

dan daha çok gülümsüyordu. Üzüldüğünde ya da korktuğunda gözleri dudaklarından daha fazla somurtuyordu. Sanki irisleri insanı onun hikâyesine yönlendiren bir patikaydı ama dilini henüz öğrenememiş, gizemini çözememiştim. Gözlerinde dolaşan kelimeleri anlayamıyordum.

Kahretsin. Hiç anlamaya çalışmamıştım bile.

Bunu denemek istemiyordum.

"İyi bir kıza benziyor," diyerek konuşmaya devam etti Joy. "Aynı zamanda çok da kibar. Her sabah beni kocaman bir gülümsemeyle selamladığını ve bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sorduğunu biliyor muydun? İşte öyle bir ballı çörek. Dünyanın daha fazla kibar kıza ihtiyacı var."

Neden? Böylece onları yok edebilsin diye mi?

Kibar insanlar hakkında birkaç şey biliyordum. O da dünyanın geri kalanının onları hırpalayarak bu kibarlığı içlerinden söküp almasıydı. Sanki nazik bir ruha sahip olmak bir hastalıktı ve insanlar semptomunu gösteren herkesi yerden yere vurmaya kararlıydı. Son yirmi sekiz yılımı her minik ışık huzmesinin bedenimden şiddetle çıkarılmasıyla geçirmiştim ve bundan tek bir şey öğrendiysem, dünya kibar insanlar için yaratılmamıştı. Tam aksine, onları mahvetmek için yaratılmıştı.

Joy onun hakkında konuşmaya devam ederken sessizliğimi korudum. "Onunla daha fazla sohbet edip tanımaya çalışmalısın."

Kıs kıs güldüm. "Pek arkadaş edinesim yok, Joy." Bunu o da biliyordu. Sır değildi ki... En yakın erkek arkadaşımın lanet terapistim ve en yakın kadın arkadaşımın neredeyse doksan yaşında olması yeterli bir uyarı işareti olmalıydı. "Ayrıca sen varsın." İnsanın bir tane gerçek dostu varsa çoğu kişiden iyi durumda olduğunu düşünmüştüm her zaman. Connor'ı da sa-

yarsam birkaç tanesine zaten sahiptim. Yani istatistiklere göre, arkadaş sayım normalden daha fazlaydı.

"Evet ama ben bir gün göçüp gideceğim ve yeni bir arkadaşa ihtiyacın olacak. Antenlerini şimdiden açsan iyi edersin. Ben gençleşmiyorum, oğlum. Bence ona da bir arkadaş iyi gelir. Tıpkı bizim gibi o da birini kaybetmiş."

Tek kaşımı kaldırdım. "Sana bunu o mu söyledi?"

Joy başını iki yana salladı. "Kayıp, dile getirilmesi gereken bir şey değildir. Bütün ağırlığıyla insanın gözlerinde yer eder. Sevdiklerini kaybedenler biraz daha farklı hareket ederler. O kızın kaybı henüz taze, sanki her günü nasıl atlatacağını bilmiyormuş gibi. Bu anlayabildiğim bir şey. Bence senin de anlayabildiğin bir şey, o yüzden onu biraz olsun tanımayı bir düşün."

Gözlerimi kıstım. "Amanda'dan ayrıldım diye çöpçatancılık oynamaya çalışmıyorsun, öyle değil mi?"

"Hayır, bu sefer değil. Çöpçatan demeyelim de arabulucu diyelim. Senin düşüncelerinin aksine herkesin arkadaşa ihtiyacı vardır, Jaxson. Havenbarrow gibi küçük bir kasabanın yüz karasının bile."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Bu arada, Amanda denen o kızdan ayrılmana sevindim. Çok ısrarcıydı," dedi bir elini geçiştirircesine sallayarak. "Senden hep olmadığın biri gibi davranmanı istiyordu. Seni olmanı istediği o kişiye dönüştürmeye çalışıyordu ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Ayrıca limonlu kekimi de sevmemişti."

Güldüm. "Tam da bu yüzden ilişkimizi bitirdim."

Joy masanın karşısından uzanıp avucuyla elimi okşadı. "Ne iyi bir adamsın, Jax. Komşumdan bahsediyorken," dedi sohbeti önemli bulduğu konuya çevirerek. "Şimdiye kadar onun hakkında en çok neyi sevdim biliyor musun?"

"Neyi?"

"Araç yolunda duran o eşsiz arabasını. İnanılmaz farklı ve eğlenceli! Evden çıkarken mutlaka bir bakmalısın. Çok güzel."

Neyse ki *The Bachelor*'ın* yeni bölümü başladığında, Joy sohbetin aşk ve arkadaşlık hayatımdan başka yöne kaymasına izin verdi. Her zamanki gibi bu çılgın programı onunla birlikte izledim. Her zamanki gibi bölümün sonunda gülü kimin alamayacağını tahmin ettim. Her zamanki gibi Joy kimin eve gönderildiğini öğrendiğinde şok olmuş numarası yaptı. Programı izlerken birkaç kez gök gürlediği için şiddetli bir sağanağın geldiğini anladım.

Adam son gülünü verdiğinde bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor, adeta evi dövüyordu.

"Ağaçlar bu fırtınaya bayılacak," dedi Joy. Her duruma hep en iyi yanından bakardı.

Dışarı çıktığımda hemen kamyonetime atladım ama sonra kendime engel olamadım. Yeni kızım araç yolunun önünden geçtim ve orada duran arabaya baktım. Bu eşsiz araba zihnimdeki yerine bir *klik* sesiyle otururken göğsüm sıkıştı ve ağzım açık kaldı.

Çok iyi tanıdığım arabaya bakarak, "İmkânsız," diye mırıldandım.

Olamazdı.

Mümkün değildi...

Siktir.

Kamyoneti araç yoluna park ettiğim gibi dışarı fırladım ve hızla arabaya gittim. Aptal gibi mülküne izinsiz giriyordum ama kendime engel olamıyordum. Üzerindeki tüm çizimleri inceleyerek arabanın etrafından dolaştım ve arka tarafta, bagajın

* 2002 yılında *ABC* kanalında yayınlanmaya başlamış, flört ve ilişki temalı bir televizyon programıdır. (ç.n.)

olduğu yerde aniden durdum. Hemen tekerleğin üzerindeydi, bir kalbin içinde JK+KL harfleri vardı. Altında da "sonsuza dek arkadaş" yazıyordu.

"İmkânsız." Nefesim kesilmiş bir halde geriye doğru sendeledim. Şoktan neredeyse bayılacakken bir elimi sırılsıklam saçlarımdan geçirdim. Bağlantıyı hemen kurmalıydım. Fakat onu -anlaşılan büyüyüp çok güzel bir kadın olmuş o küçük kızı- görmemin üzerinden on beş yıl geçmişti.

Kennedy Lost.

Kennedy Lost mahallenin yenisiydi ve tam olarak Jeffersonlarla Joy'un arasındaki evde yaşıyordu. Bu nasıl mümkün olmuştu? İmkânı yoktu. *Siktir.* Hem de hiç yoktu. Onu buraya getiren şey neydi? Neden kendini benim kasabamda bulmuştu? Bu ne anlama geliyordu? Böyle bir bilgiyle ne yapmam gerekiyordu? Bir şey yapacak mıydım ki?

Hayır.

Elbette yapmayacaktım.

Üzerinden çok uzun zaman geçmişti. O zamanlar aptal iki çocuktuk sadece. O benim geçmişimin bir parçasıydı. Bundan ne daha azı ne de daha fazlasıydı.

Ama yine de...

Ormanda gözlerimiz buluştuğu anda bir parçamın onu tanıdığını düşünmüştüm. O bana baktığında buz kesmiş kalbimde bir çekiştirme hissetmiştim ama ondan kaynaklanmasını istemediğim için bunu mide ekşimesine bağlamıştım. Geçen onca yıldan sonra olmazdı. Hayatımdaki değişikliklerden sonra olmazdı. Zamanla dönüştüğüm adam yüzünden olmazdı. Ben artık tanıdığı o genç çocuk değildim.

Geçmişten gelen misafirlerin bugünüme musallat olmasına ihtiyacım yoktu. Zihnim zaten bana her gün geçmişteki

pişmanlıklarımla bunu yapma konusunda profesyonelleşmişti. Daha fazla hayaletin hayatıma dönmesi en son ihtiyaç duyacağım şeydi. Ama lanet olsun...

Kennedy Lost.

Karşımdaki kişi, geçmişte sahip olmadığı kıvrımlarla hayatıma tekrar giren güzel kadın değildi yalnızca. Saçları da uzamıştı, yüzüne düşen buklelerinin güneşin dokunuşuyla açıldığı belli oluyordu. Teni güneşin altında banyo yapmış gibi parlıyordu ve gözleri...

Siktir. Kennedy ve o gözleri.

Uzaklaş buradan, dedim kendime.

Onun evinden ayrılmam ve zihnimin Kennedy'yi içeri almasına müsaade etmemem gerekiyordu. Onu düşünmeyi kesmem gerekiyordu. O yola giremezdim.

O sarı hurda arabanın onun kim olduğunu doğrulamasının ardından kalbim dünyadaki en aptalca şeyi yapmıştı -atmaya çalışmıştı- ama göğsümdeki buz gibi kristal bu görevi yerine getirememişti. Nasıl yapacağını bilmiyordu.

Kamyonetime binip hızla oradan uzaklaştım. Oradan uzaklaşmak *zorundaydım*. Eve vardığımda hemen yatağa girmedim. Bunun yerine avucumun içi gibi bildiğim karanlık ormanda yağmurun altında çiçek tarlasına doğru yürüdüm. Yıllardır ektiğim düzinelercesi açmıştı. En fazla bulunan çiçek ise papatyaydı.

Tarlanın ortasındaki banka gittim ve su tenimi yıkarken orada oturdum. Gözlerimi kapatıp başımı göğe çevirdiğim sırada çiçekler suyu doyasıya içiyordu. Baştan aşağı sırılsıklam olmuştum ama umurumda değildi. Ne zaman fırtınada otursam kendimi tazelenmiş hissediyordum.

Fırtına tıpkı çiçeklere olduğu gibi bana da hayat veriyordu.

Sessizce birkaç nefes alarak zihnimi sakinleştirdim. Her zamanki gibi bu terk edilmiş ormanda yapayalnızdım. Kısa bir süre sonra eve gittim ve yatağıma kıvrıldım.

Bugünün diğerlerinden tek farkı, Kennedy'yi aklıma getirmemek için çok çabalasam da başarısız olmamdı. Bir anda kendimi dönüştürdüğüm o adam olmaktan çıkmıştım. Boktan günlerin son bulması için bir arkadaş isteyen korkmuş, küçük bir çocuk olduğum zamanlara geri dönmüştüm.

Ayışığı Kitaplığı

8

JAX

YAŞ ON BİR

Yaz kampının ilk yılı

Çok sık kendi kendime konuşurdum.

Yüksek sesle falan değildi, sadece arada sırada mırıldanırdım. Babam bu sesten nefret ettiğini söylerdi ama onlar sadece kendi kulaklarım içindi. Bazen benimle birlikte mırıldanacak bir arkadaşım olmasını isterdim, böylece sadece ikimizin duyacağı şeyler söyleyebilirdik ama şu anda yalnızca ben vardım.

Şimdiki mırıldanmalarım ise Kennedy Lost hakkındaydı.

"Ne kadar garip bir kız," diye mırıldandım.

Boş zamanımızda herkes sanat yapmakla meşgulken Kennedy bir çamur yığınının içinde oturmuş kaleye benzer bir şey inşa ediyordu. Yağmurdan sırılsıklam olmuş hali ıslak bir paspasa benziyordu ve başını öne arkaya sallarken bir şarkı söylüyordu.

O kız hep şarkı söylüyordu zaten. Muhtemelen konuşmaktan daha fazla şarkı söylüyordu ve gerçekten *çok* konuşuyordu. Ama onun konuşmaları mırıldanmalar değildi, duyduğum en gürültülü şeydi ve kelimeleri asla tükenmiyormuş gibiydi. Kennedy kesintisiz en uzun cümle gibiydi.

Ona bir dakikasını ayıracak herkesle kibarca ve yüksek ses-

le konuşurdu. *Duracell* ayısının vücut bulmuş hali gibiydi, durmaksızın konuşurdu ve pili asla bitmezdi. Uykusunda bile dakikada bir milyon kilometreyle konuştuğuna bahse girebilirdim.

Çok farklı biriydi. O yıl yaz kampında Kennedy Lost'la tanışana kadar böylesine garip biriyle hiç tanışmamıştım. Başını her zaman belaya sokuyordu. İnsanların ona bağırmasına neden olsa bile uzaklara gidiyor, kendi kargaşalarıyla uğraşıyordu.

Bayan Jessie onu gördüğü anda Kennedy'nin başının büyük bir belaya gireceğini biliyordum.

Ama bu onun hiç umurunda değildi. Darmadağınık bal rengi bukleleri, hınzırlıkla parlayan altın rengi gözleriyle uyumluydu. Kennedy'yle tanışmadan önce hiç altın rengi göz görmemiştim. İçlerinde kahverengi serpintileri de vardı. Gözlerine çok yakından baktığımdan değildi çünkü Kennedy'ye ne zaman uzunca baksam o da bana bakardı ve midemi altüst eden bir şekilde gülümserdi.

Midemin heyecandan gerilmesine sebep oluyordu ama iyi de geliyordu... yani öyle sayılırdı. Onunla tanışmadan önce mide bulanmasının iyi hissettirebileceğini bilmezdim.

Kennedy ayağa kalktı ve başını kaldırıp yağmur bulutlarına bakarken ellerini kocaman açtı. Yıldırımın üzerine düşüp onu öldürebileceğini bilmiyor muydu? Bir keresinde annemle yıldırımlı fırtınalar sırasında kaç kişinin öldüğünü anlatan bir belgesel izlemiştik ve sayıları çok fazla olmasa da gökyüzünde yıldırımlar çakarken asla yağmurun altında durmazdım. Garip bir şekilde bir ağaca çok yakın duruyordu. Muhtemelen günün erken saatlerinde o ağaca sarılmıştı.

Kennedy Lost. Kampın ağaçlara sarılan, çamurdan kaleler yapan tuhaf tipi.

"Kennedy dışarıda mı?" diye haykırdı Bayan Jessie. Pence-

reden yağmuru izlerken dağılmış kalesinin yanında yabani bir çiçek gibi dans etmeye başlayan kızı gördü.

Yabani çiçekler nerede mi yetişirdi? Kennedy Lost neredeyse orada...

Bayan Jessie dışarı fırladığı gibi onun yanına gitti ve hepimiz Kennedy'nin azarlanıp üstünü başını temizlemek üzere odasına sürüklenmesini izlemek için pencereye koşturduk.

"Ucubeye bak," diye mırıldandı biri.

Çocukların çoğu ona kaba isimler takıyordu ve Kennedy'nin zaman zaman onları duyduğunu biliyordum ama hiç umurunda değilmiş gibiydi. Keşke ben de onun gibi olsaydım. Keşke insanların, özellikle de babamın hakkımda ne düşündüğünü hiç umursamasaydım. Ama bir sebepten ötürü babamın bana dair düşüncelerini dünya üzerindeki herkesten daha çok önemsiyordum.

Bayan Jessie onu odasına götürürken garip kız bütün yol boyunca dans etti.

Kampın büyük bir kısmından nefret ediyordum. Sporlardan, oyunlardan ve grup aktivitelerinden nefret ediyordum. Evden uzakta olmaktan nefret ediyordum... yani öyle sayılırdı. Annemi özlüyordum çünkü o da beni özlüyor olmalıydı. Babamı özlemiyordum çünkü ne kadar çabalarsam çabalayayım, onun için asla yeterince iyi olamıyor gibiydim. Babam ağabeyim Derek'i severdi, beni sevdiğinden çok daha fazla hem de. Derek babamın biyolojik oğlu değildi ama yine de en çok onu severdi. İkisi de aynı şeylerden hoşlanıyordu: futbol, avlanma, aksiyon filmleri. Ben ağabeyim gibi iyi bir oğul değildim ve babam bunun hakkında kötü hissetmemi sağlamaktan hiç geri durmuyordu.

Beni kampa bazı şeyleri daha iyi yapmam ve erkek olmam umuduyla göndermişti. Annem ise arkadaş edinmem umuduyla...

Erkek olmakta ve arkadaş edinmekte iyi değildim, oysa tek istediğim şey buydu.

İnsanlar bana ucube diyordu. Benim Kennedy'ye söylediğim şekilde söylüyorlardı. Ama ben yağmurda dans edip çamurdan kaleler yapmıyordum ki. Aslında Kennedy Lost'un tam tersiydim. O gürültücüydü, ben ise içime kapanıktım. O üzerine gökkuşağının tüm renklerini giyinirdi; benim kıyafetlerim ise siyah, beyaz ya da griydi. Ben sessizliğimi korurdum, o ise uydurduğu hikâyeler hakkında gevezelik edip dururdu. Uçlarını mora boyadığı kıvırcık saçlarını bile düzeltmezdi, benim kahverengi saçlarım her zaman derli topluydu.

İki tuhaf tipin birbiriyle uzaktan yakından alakasının olmaması ne garipti.

Ranza arkadaşlarıma, "Bırakın beni!" diye bağırdım. Beni gecenin bir yarısı odamızdan yaka paça çıkarmaya çalışıyorlardı. James, Ryan ve sürülerinin lideri Lars Kahrolasıca Parker beni bir türlü bırakmıyordu. Lars benim kasabamdandı ve koca bir okul yılı boyunca bana zorbalık yapmıştı. Aynı hareketleri kampta da yapmaya devam etmesine şaşırmamalıydım.

Gök delinmişçesine yağmur yağıyordu ve oğlanlar gündüz bayrak futbolu maçını kaybettirdiğim için bana kızgındı. Aslında oynamak bile istememiştim -takımım da öyle- ama kampın aptal "kimseyi dışarıda bırakma" kuralı beni zorbaların hedefi haline getiriyordu.

Onlar oğlan aktivitelerinde iyi oldukları için babam hepsini çok severdi.

"Kapa çeneni, ağlak bebek!" diye bağırdı Lars. Ryan ve James ayak bileklerimden birini tutarken Lars da ellerini bileklerime dolamıştı.

Bayrak futbolu oynamak istememiştim. Yaz kampına gelmek bile istememiştim!

Bundan nefret ediyordum! O kadar nefret ediyordum ki ağlayabilirdim.

"Bırakın beni, bırakın beni, bırakın beni!" diye bağırdım.

"Seni zaten bırakacağız, sadece senin gibi bir çöpü ait olduğu çöp konteynerine attıktan sonra," dedi Lars. Pislikler sirkinin çetebaşı olduğu barizdi. Ryan ve James onun ağzımdan çıkan neredeyse her kelimeyi yerine getiriyordu. İnsanların nasıl böyle bir güç kazandığım merak ediyordum. Nasıl diğerlerine söylediklerini yaptırabiliyorlardı?

"Kimseyi hiçbir yere atmayacaksınız," dedi bir ses. Omzumun üzerinden baktığımda Kennedy'yi yağmurun altında elinde bir ok ve yayla dururken gördüm. Oku tam Lars'ın yüzüne doğrultmuştu. *Aman Tanrım.* Ucube Kennedy kahrolasıca bir psikopattı. "Jax'i bırakın ve kimse incinmesin."

"Ah, bakın. Jax'in tuhaf kız arkadaşı günü kurtarmaya gelmiş!" diye dalga geçti Ryan.

"Ah, bakın. Ryan o kadar aptal ki, aklına yapacak daha iyi bir yorum gelmiyor. Gerçekten ama, Ryan. Hakaretlerin üzerinde çalış. Tıpkı kişiliğin gibi onlar da özgünlükten yoksunlar. Yoksa sana Lars İki mi demeliyim?" Ben onun kız arkadaşım olmadığını belirtemeden Kennedy alaylarına karşılık vermeye başlamıştı.

Bu ikimiz arasındaki başka bir farktı, o kendisini savunmaktan korkmuyordu.

"Lütfen gider misin, Kennedy? Bu meselenin seninle alakası yok," dedi James.

"Üzgünüm, Lars Üç. Ama bunu yapmanıza izin veremem. Onu indirin ve kimse zarar görmesin." Kennedy'nin fırlattığı ok James'in ayaklarının arasına saplandı.

James havaya sıçrayıp ayağımı yere bırakarak, "Kafayı mı yedin sen?" diye bağırdı.

Kennedy cevap vermedi. Sadece omzundaki sırt çantasına uzanıp başka bir ok çıkardı ve Lars İki'nin ayaklarının arasına fırlattı.

Ardından o da havaya zıpladı ve diğer ayağımı bıraktı.

İki ayağım artık serbest kalmıştı, sırada iki elim vardı.

İki yancı da çetebaşlarının arkasına kaçarken, Lars tek kaşını Kennedy'ye doğru kaldırdı. Beni önünde tutarak kıza ukalaca sırıttı. "Jax önümdeyken ok atamazsın, Kennedy. Yani o yüzden..."

Kennedy'nin bir sonraki oku yanımdan geçti ve Lars'ın kulağını sıyırdı.

Kahretsin! Neredeyse Lars'a bir *piercing* hediye etmiş olacaktı! Eğer gerçekten isteseydi söz konusu kulağa bir delik açabileceğine dair iddiaya girebilirdim.

"İstediğimi yapabilirim," diye bağırdı Kennedy. Artık ona inanmaya başlamıştım. "Şimdi, onu bırak çünkü bir dahaki sefere ıskalamayacağım."

Lars göstermiyordu ama beni bıraktığı sırada vücudunun titrediğini hissedebiliyordum.

Kennedy başka bir ok daha almak için çantasına uzandı ancak hiç kalmadığını fark edince donup kaldı.

Lark bunu anladığında sırıttı. "Görünüşe göre ucubenin cephanesi bitti. Şimdi ikinizin de kıçını tekmeleyeceğim."

Kennedy'nin yanına koşarken vücudum tir tir titremeye başlamıştı. Yanına ulaştığımda bana doğru döndü. "Sorun yok, Jax. Sadece havla."

"Ne?" diye sordum gergince.

"Onlara havla! İnsanlar onlara havlamaya başladığında çılgına dönüyor ve seni rahat bırakıyorlar. İzle bak." Kennedy,

Lars ve arkadaşlarına dönüp onlara doğru havlamaya başladı. "Hav! Hav! Hav!" diye haykırdı avazı çıktığı kadar. Beni şaşkına çevirmişti, birazcık da korkutmuştu.

Ne garip bir kızdı.

Ama taktiği işe yarıyor gibiydi. Oğlanlar geri çekilmeye başladığında ben de Kennedy'yi taklit ettim. "Hav! Hav!" Kennedy'nin *rottweiler*'ına karşı sesim muhtemelen bir *poodle* gibi çıkıyordu ama oğlanlar iyice gerileyene kadar havlamaya devam ettim. "*Havvv!*"

Lars bizden uzaklaşırken başını iki yana salladı. "Neyse ne, ezikler. Hadi, millet. Ranzalarımıza geri dönelim. Eğer biraz aklın varsa ve kıçın tekmelensin istemiyorsan bu akşam odaya gelmezsin, Jax."

Ardından üçlü hızlıca yanımızdan uzaklaştı. Kennedy yayını çantasına koyup yağmurda dans etmeye başlarken ben afallamış halde orada öylece durdum. "Gördün mü? Biri seni ne zaman rahatsız etse yüzlerine havla. Her zaman işe yarar."

"Her zaman mı?"

"Evet, yani yarı yarıya diyelim."

"Ama bu her zaman değil ki."

"Ah, o zaman sanırım her zaman değil."

"Burada ne arıyordun ki?" diye sordum. Sırılsıklamdım, sersemlemiştim ve kafam karışmıştı.

Kennedy bana baktı ve dudakları çarpık bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

Çarpık gülümsemelerin... tatlı görünebileceğini kim bilirdi ki?

Neyse. Kennedy'nin gülümsemesinin tatlı olduğunu fark ettiğim falan yoktu. Çünkü etmiyordum. Yani, oldukça tatlıydı ama fark etmiyordum. Çünkü Kennedy Lost hakkında öyle şeyleri fark etmezdim.

Kennedy tek kaşını kaldırdı. "Ah, ok atıyordum."

"Sağanak yağmurda mı?"

Başıyla onayladı. "Evet. Doğaya karşı antrenman yapman seni daha iyi bir okçu kılar. Yağmur, kalıpların dışında düşünmemi ve farklı bir şeyler yapmamı sağlayan bir engel oluşturuyor." Yayını çıkarıp bana doğrulttu. "Denemek ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, kurumak istiyorum."

"Tamam. Seni ranzana kadar götürüp oradan birkaç parça kıyafetini alabilirim. Sonra birlikte benim yatağımda uyuruz, böylece oğlanlar seni rahat etmez."

"Bir kızın bana göz kulak olmasına ihtiyacım yok," dedim sinirli bir şekilde. Utanmıştım.

"Evet, var," diye yanıtladı ama kabalık etmeye çalışmıyordu, sadece gerçekleri söylüyordu. "Hadi, sen eşyalarını toplarken okumu onlara yönelteceğim."

Onunla tartışmak istesem de elinde ok ve yay tutan bir kızla savaşmamam gerektiğini biliyordum.

Odama gittik ve Kennedy beni oğlanlardan korurken akşam giymek için yanıma birkaç parça kıyafet aldım.

Oğlanlar tek kelime dahi etmediler.

Kennedy'nin odasına vardığımızda oda arkadaşları çoktan uyumuştu. *Tanrı'ya şükürler olsun.* İhtiyacım olan son şey, insanların Kennedy Lost gibi bir kıza âşık olduğumu düşünmeleriydi.

Üstümü banyosunda değiştirdim, benden sonra da Kennedy girdi. Parlak renkli başka bir pijama takımı giymişti. Sadece Kennedy'nin neon yeşili pijamaları olurdu zaten.

Yatağına girdiğinde gönülsüzce yanına kıvrıldım. Bir kızla yatağa girdiğim son sefer...

Hiçbir zamandı.

Daha önce bir kızla yatağa girdiğim hiç olmamıştı.

Yüzünü bana dönüp midemi bulandıran o sevimli ve aptal gülümsemesiyle baktı. "Neden yağmurda dans etmedin, Jax?"

"Ben yağmurda dans etmem."

"Ne zaman edersin peki?"

"Hiçbir zaman."

Kennedy kaşlarını çattı ve bu da çok tatlıydı. Bana arkasını döndü. "Yağmurda dans etmelisin. Seni mutlu edecek, bak gör."

"Ben zaten mutluyum."

"Yağmurda dans edersen daha fazla mutlu olursun."

Buna ne diyeceğimi bilmiyordum, o yüzden çenemi kapalı tuttum.

"Pek konuşmuyorsun, değil mi?" diye sordu Kennedy.

"Hayır."

"Sorun değil. Ben çok konuşurum. Anlatırım da anlatırım da anlatırım." Derin bir nefes aldı. "Hem de kelimelerim bir yere varmasalar bile."

Buna karşı çıkamazdım.

Aslında olmamam gereken yatakta kıpırdandım. "Kimse uyanmadan önce buradan çıkmam lazım. İnsanlar bizi aynı yatakta görmesin."

Kennedy esnedi. "Merak etme, sabahları bana şarkı söyleyen kuşlarla konuşmak için herkesten önce kalkıyorum hep."

O esnediği için ben de esnedim. Hemen sonra birlikte bir kez daha esnedik. "Sen çok ama çok garip bir kızsın, Kennedy."

"Teşekkürler, Jax," derken midemi bulandıran o tatlı ve çarpık gülümsemesini zihnimde canlandırabiliyordum.

9

KENNEDY

GÜNÜMÜZ

Üç gün art arda yağmur yağmıştı. Artık yorgunluktan ölüyordum.

Fırtınalardan nefret ediyordum. Beni asla uyutmuyorlardı ve evde yalnız olduğumda beynimi bir türlü susturamıyordum. Anksiyetem tavan yapmıştı. Penn'i özlemiştim. Yani aslında onu değil, fırtınalarda yanımda yatacak birinin varlığını özlemiştim. En dibe vurduğum anlarda yanımda sıcak bir beden hissetmenin getirdiği rahatlık her şeyin daha kolay olmasını sağlıyordu sanki.

Şimdiyse anksiyetemle tek başıma mücadele ediyordum ve beni etkilemeye başladığı bir sır değildi. Bedenim mi, yoksa zihnim mi daha yorgundu bilmiyordum.

Kendimi meşgul etmek için elimden geleni yapmaya çalıştım. Cesur olmak için yapmak istediklerimin bir listesini çıkardım. Meditasyon yapmak için tüm gücümle çabaladım. Bazen de ağladım çünkü Yoona ağlamanın cesurca olduğunu söylemişti.

Ardından fırtınanın dinmesini bekledim. Ne kadar şiddetli

olursa olsun, eninde sonunda biteceğini biliyordum. Her fırtınadan sonra güneş mutlaka tekrar parlardı.

Güneşin çıkması birkaç günü buldu ve hava normale döndüğünde de peyzaj ekibi geldi. Çok yorgundum ama bahçeyi düzenlemek için ne planladıklarını görmeye hazırdım. Çok güzel bir alandı ve bahçesinin nasıl görünmesini istediğine dair taslakların ve planların çoktan ablamın zihninde şekillendiğini tahmin edebiliyordum. Peyzajcıların onun aklındakini hayata geçirmesini izlemek için sabırsızlanıyordum.

Başlamak için malzemelerle dolu iki kamyon evin önüne çektiğinde, şirketin sahibi Lars'ı karşılamak için dışarı çıktım. Louise ve Kate'ten onun kasabadaki en iyi peyzajcı olduğunu duymuştum. Gerçi ondan başka da yoktu. Ayrıca yine onlardan aldığım duyumlara göre aşırı ateşli ve rüya gibi bir adamdı.

Adamın yakışıklı olduğu konusunda haksız değillerdi. Dağınık sarı saçları ve sol yanağındaki derin gamzesine baktığımda karizmasını görebiliyordum.

İşçilerinden üç tanesiyle konuşuyordu, bana doğru dönmeden önce hepsine görevlerini dağıtmıştı. Beni ilk selamlayan şey bedenimde aşağı yukarı dolaşan gözleriydi. Bakışları benimkilerle buluştuğunda dudakları günaha davet eden bir sırıtışla yukarı kıvrıldı.

"Selam. Kasabadaki yeni kız hakkında çok şey duydum. En sonunda şahsen tanışmak bir zevk."

"Burada haberler hızlı yayılıyor sanırım. Ben Kennedy."

"Ben de Lars. Lars Peyzaj'ın sahibiyim. Seninle tanışmak bir onur," dedi elini bana doğru uzatarak.

El sıkışmak için uzandım ama o elimi avucunun içine alıp üzerine bir öpücük kondurdu.

İğrenç.

Elimi çabucak ondan çektim.

Bütün o yakışıklılığı anında gözümdeki değerini kaybetmişti. Her konuda aşırı kendini beğenmiş biri gibi davranıyordu. Lars'ın yakışıklı olduğunu bildiği aşikârdı ve muhtemelen Havenbarrow'daki kadınlardan fazlasıyla ilgi görüyordu. Ama benim için yakışıklılığının farkında olan ve sırf dış görünüşü sayesinde her şeyden paçayı sıyırabileceğini düşünen bir adamdan daha itici bir şey yoktu.

Lars'ı iki saniyedir tanımama rağmen ondan kötü bir elektrik almıştım.

Dudaklarından düşürmediği sırıtışıyla sinsi bir tilkiye benziyordu. "Kasabaya yeni birilerinin gelmesi güzel. İnsan bir süre sonra etrafta sürekli aynı yüzleri görmekten sıkılıyor. Evde sadece sen ve..." Boş olan yüzükparmağıma baktı. "...erkek arkadaşm m kalıyor?"

Ellerimi ovuşturarak başımı iki yana salladım. "Hayır. Sadece ben varım."

"Yalnız mısın?" diye sordu neşelenerek.

Gülümsedim ama midem bulanmıştı. Bu konuşmanın gittiği yerden hoşlanmamıştım ve farklı bir şeylerden bahsetmek istiyordum. Hatta tam olarak öyle yapacaktım. Bu adamın karşısında rahatsız hissetmeme sebep olan şey neydi? Ondaki bir şeyler bana çok tanıdık gelmişti.

"Evet, yalnızım. Eh, artık seni rahat bırakayım. Sadece çıkıp bir merhaba demek istemiştim. Sizi hiç rahatsız etmeyeceğim. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa beni içeride bulabilirsiniz. Bildiğin gibi burası aslında kız kardeşim ve enişteme ait, yani planlardaki değişiklikleri onlara danışman gerekecek ama gerektiği takdirde hemen iletişime geçerim."

"Kendini o evde saklanmak zorunda hissetme. İstersen benimle kalıp ellerini kirletebilirsin," dedi Lars. Ardından göz kırptı ve tam oracıkta kusmak istedim.

Onun yerine etkileyici güneyli gülümsemelerimden birini sergiledim, bir kez başımla onayladım ve topuklarımın üzerinde dönerek eve yürümeye başladım. Arkamı ona döner dönmez herifin kıçıma baktığından emindim ve düşüncesi bile tüylerimin ürpermesine neden olmuştu.

Lars hiç beklemediğim bir anda omzuma dokunduğunda neredeyse olduğum yerde sıçrayacaktım.

Panik dolu gözlerle hızla ona döndüm.

Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Sakin, sakin. Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

Bir adım geri çekilip ellerimi bedenime dolarken kalbim göğsümde şiddetle atıyordu. "Hayır, sorun değil. Ben özür dilerim. Sadece biraz ürkeğim."

Bir kez daha gözlerini bütün bedenimde gezdirerek, "Bugün çok güzel göründüğünü söylemek istemiştim," dedi Lars. Rahatsızlık hissi midemden yükseldi ve ağır bir yumru halinde boğazıma oturdu.

"Teşekkür ederim." Bu uygunsuz yorumu için ağzımdan daha sert sözler çıkmasını istiyordum. Onun yerine eve gitmek için tekrar arkamı döndüm.

Evin basamaklarını çıkmadan önce Bay Huysuz'u yan evin ön verandasında Joy'la birlikte oturmuş kahve içerken gördüm. Gözleri bana kilitlenmişti ve bakışlarının yoğunluğu omurgamdan aşağı bir ürpertinin yayılmasına neden olmuştu. Kafa karışıklığı zihnimi ele geçirirken başımı ona doğru çevirdim. Gözleri sanki aklında bir şeyler varmış gibi bakıyordu ama anlatmaya çalıştığı şeyi çıkaramıyordum. Mesafeli ve soğuk

bakışlarından yola çıkarak bu şekilde hissedeceğim ilk sefer olmayacağını düşünüyordum.

Birbirimize çok daha fazla kez şaşkınlıkla bakacağımızı hissediyordum.

Belki bir gün başımı daha hızlı çevirebilecektim ama şimdilik gözlerim onunkilerde oyalanıyormuş gibiydi. Bu sefer onda bir değişiklik vardı. Bir şey yüzünden bakışlarını benden ayıramıyordu. Bu kasabaya adım attığımdan beri ilk kez Bay Huysuz bakışlarını benden hızla kaçırmamıştı. Tam aksine, başını yana yatırarak tamamen bana odaklanmıştı ve bir anlığına gözlerinde bir endişe parıltısı görmüştüm.

Başını çevirdiğinde Lars'ın yarattığı rahatsızlık hissini üzerimden yıkayıp atmak için duş almaya içeri girdim.

Akşamüstü bitmeden Lars üç hamlede daha bulundu ve beni aşırı huzursuz etti. Onun arazide çalışacağı haftalar nasıl geçecekti hiç bilmiyordum. Aşksız bir evlilikte beş yılımı huzursuzluk içinde geçirmiştim zaten. İstediğim son şey yabancının birinin yanında da böyle hissetmekti.

Lars'ın bana asılmasıyla uğraşmam yetmiyormuş gibi kasabalılar hâlâ "arkadaşça" uğramaya devam ediyordu.

İnsanlar benimle tanışmak için kapımda belirip duruyordu ve dürüst olmak gerekirse bu artık yorucu bir hal almaya başlamıştı. Geldikleri her seferinde daha fazla müdahaleci oluyorlardı. Aşk hayatım hakkında sorular soruyor, hayatında hiç kız arkadaşı olmamış kuzen Bernie'yle çıkar mıyım diye yokluyor ve ortaokul sonbahar gösterisi *Macbeth* için bağış yapmak isteyip istemediğimi merak ediyorlardı. *Macbeth* çocuklar için biraz ağır gibiydi ama ben kimdim ki buna karar verecektim?

Yine de bir şekilde kendimi bağış için çek yazarken bulmuştum, hanımlar oldukça ısrarcıydı.

Havenbarrow annelerinin ısrarcı olduğunu düşündüysem bir de onların izci kız kurabiyeleri satan kızlarını dinlemem gerekirdi. Artık nasıl olduysa bir orduyu doyuracak kadar kurabiye sipariş etmiştim. Ya da üzgün halimi bir cuma akşamı doyuracak kadar...

En kötüleri hâlâ Louise ve Kate'ti. Nasıl biri olduğum gitgide daha fazla meraklarını uyandırıyordu, geçmişimdeki birtakım kirli çamaşırları çıkarmak ise ilgilerini bundan da fazla cezbediyordu.

Bir cumartesi öğleden sonra ön kapımda belirip, "Selam, canım," diye şakıdı ikisi aynı anda. "Sana bir bakalım ve bizim küçük Havenbarrow'a uyum sağlıyor musun görelim istedik. Eskiden şehir kızıydın nasılsa, bunun ne büyük bir değişiklik olduğunu Tanrı bilir."

Gerçek şuydu: Onlara şehirli olduğumu hiç söylememiştim. Geçen gün elinde *muffin*'lerle uğradığında her şeye karışan Nancy'ye söylemiştim.

Başka bir gerçek daha vardı: *Muffin*'leri ne kadar iyi olursa olsun, her şeye karışan Nancy'ye güvenilmezdi.

"Gayet iyiyim, hanımlar."

"Ah, iyi. Ne güzel," dedi Kate dudaklarını büzerek. "Sormaması ayıp ama burada ne yapacaksın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni yanlış anlama, Kennedy," diye söze girdi. Bu da yanlış anlaşılmaya müsait sözler söyleneceği anlamına geliyordu. "Fakat burada çalışmadan öylece oturman olmaz. Bundan daha büyük tutkuların yok mu? Yani kaç yaşındasın ki? Yirmi dokuz mu, otuz mu?"

Hakaret ettiği ses tonundan çok belliydi ve kapıyı suratına çarpmamaya kendimi nasıl ikna ettiğimi hiç bilmiyordum.

"Yirmi sekiz," diye cevapladım.

İkisi de kaşlarını çattı. "Çok yazık," dedi Louise. "Boş boş durmaman gereken yaşa gelmişsin. Belki de bizim kızları ağırladığım manikür-pedikür gecelerine gelebilirsin. Gelecek hafta bir tane yapacağız. Kasabadaki kızlardan biri sana bir iş bulabilir. Ne derler bilirsin: Çevre, çevre, çevre! Eminim onlara gereken özeni gösterdiğin için tırnakların sana teşekkür edecektir. Peki randevuya çıkmaya ne diyorsun? Mary'nin kuzeni Bernie bekâr. Biraz garip biri ve tıpkı senin gibi bir acayip. Bence ikiniz tam tencere kapaksınız."

Yine mi Bernie... "Davetiniz için teşekkür ederim ama sanırım es geçmek zorundayım." Bir yanım onlara romanlarımdan bahsetmek istiyordu. Bir zamanlar başarılı bir kariyerim olduğundan. Ama daha büyük bir yanım onlara hiçbir şey borçlu olmadığımı biliyordu.

"Bernie'nin seni randevuya çıkarmasına izin vermeyi ciddi ciddi düşünmelisin. Senin yaşındaki insanlar yuvasını kurmalı, sence de öyle değil mi? Eminim ki hayatının bir noktasında çocuk istiyorsundur. Zaman akıyor ve ne kadar uzun süre beklersen hamile kalman o kadar zor olur."

Vay canına.

Çizgiyi aşmışlardı ve bunu umursamıyorlardı. Geçen her günle beraber, onlar buradayken bu evde kalamayacağıma daha çok ikna oluyordum.

"Üzgünüm ama bu özel bir soru ve..."

Louise lafımı böldü. "Yumurtalarını dondurabileceğini biliyor muydun? Bunun yapılabileceğini söyleyen bir makale okumuştum."

Cevap vermeme fırsat kalmadan Louise ölü bitkileri söken Lars'a el sallamaya başladı. "Hey, Lars. Seni görmek ne hoş,"

dedi şarkı söyler gibi. Adamı sanki yalayıp yutmak üzere olduğu bir biftekmiş gibi süzüyordu. "Bakıyorum da her zamanki gibi sıkı çalışıyorsun."

Lars elinin tersiyle alnını sildi ve hınzırca sırıttı. "Bilirsin, Louise. Ellerimi kirletmekten uzak duramıyorum." Ardından bana göz kırptı ve midem elli yedi kere huzursuzluk hissiyle çalkalandı.

Lars işine geri dönerken Louise eliyle kendini yelpazeledi ve sanki evli bir kadın değilmiş gibi kızardı. "Vay canına. Tanrım. Hâlâ bekâr bir genç kız olsam o adamla kirlenmeyi çok isterdim."

"Hay bin yaşa," dedi Kate kardeşinin yanından. "Neyse... Pedikür akşamı için haber verirsin, Kennedy! Bir de Bernie'yi tabii. İkiniz çok iyi anlaşacaksınız. İçimden bir ses öyle diyor."

Birlikte aceleyle uzaklaştılar ve gittiklerinde onları özledim desem yalan söylemiş olurdum.

Gün sona erdiğinde Lars kapımı çaldı ve ekibinin gittiğini haber verdi. "Bugün neler hallettik sana göstereyim," dedi ön bahçeyi işaret ederek.

Tereddütlü bir gülümsemeyle peşinden gittim. Lars etrafı gösterip her şeyin birkaç ay sonra nasıl görüneceğini açıklarken bahçede dolaştık. Arka tarafa yapacakları şeylerden bahsetti ve yerleştirilecek aydınlatmalar konusunda susmak bilmedi. Ne kadar yetenekli, zeki ve *bekâr* olduğu hakkında böbürlenip durdu. Bazen de işinin Havenbarrow'daki başarısına değindi. Annemin en sevdiği çiçek olan leylak çalısının konulacağı köşeye doğru bakarken elini belime koymasıyla öne fırladım.

Gerildiğim sırada bedenimden ani bir akım geçtiğini hissederken, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Lars tek kaşını yukarı kaldırdı, afalladığı yüzünden okunuyordu. "Pardon? Ben sadece..."

"İznim olmadan belime dokunuyordun," dedim tükürürcesine. "Ve açıkçası bu oldukça uygunsuz bir davranış."

Hareketi için özür dilemek yerine gözlerini devirdi. "Hadi ama, hanımefendi. Sanki bugün ekibimle buraya geldiğimden beri bana asılmıyormuşsun gibi davranma. Sinyaller çok netti."

"Sinyal falan yoktu. Sana asılmıyordum."

Dünya üzerindeki en özgüvenli adammış gibi ellerini saçlarından geçirirken, "Yalan söylemene gerek yok," diye üsteledi Lars. "Anlıyorum. Sen hoş görünümlü bir kadınsın. Ben hoş görünümlü bir adamım. Birbirimizden etkilenmemiz çok mantıklı." Ardından elini omzuma koydu ve bu hareketi omurgamdan aşağı ürpertiler yayılmasına neden oldu.

"Senden etkilenmiyorum." Elini omzumdan atarken sesim iyice yükselmişti. "Eğer bana bir kez daha dokunursan seni pişman ederim."

"Cadalozluk yapmaya gerek yok," diye ofladı. "Dürüst olmak gerekirse, benim tipim bile değilsin."

Bir kadının onlarla ilgilenmediği gerçeğiyle barışamayan ve direkt savunmaya geçen adamların olayı neydi böyle?

"Tüm olmadık yerlerde fazlalığın var," dedi beni tepeden tırnağa süzerek.

"Gitme vaktin geldi," diye emrettim. İçten içe biraz titriyor olsam da sesim çok sertti. En azından evliliğimde her akşam eve gelen canavarı tanıyordum. Ama söz konusu Lars olduğunda? Bana tamamen yabancı biri olduğunda? Öfkesinin sınırlarını bilmiyordum.

"Neyse ne. Yarın iş için döneceğim."

"Dönmesen daha iyi olur." Onun gibi birinin arazisinde çalışmasından Yoona'nın rahatsız olmamasının imkânı yoktu. Benim huzursuz hissetmemi istemezdi ve Lars da bu kelimenin sözlük anlamıydı.

Lars kıs kıs gülerek başını iki yana salladı. "Beni kovmaya hakkın yok. Söylediğin gibi benim müşterim ablan, sen değilsin."

"Sen buradan gider gitmez ablam benden bir arama alacak."

"Dinleyin, hanımefendi..." dedi bana doğru bir adım atarak. İrkilerek geriye sıçradım. Tanrım, bundan nefret ediyordum. Tepkimi kontrol edemediğimi görmesinden nefret ediyordum. İrkilmemin ona özgüven vermesini görmekten nefret ediyordum. Erkeklerin önünde zayıf görünmekten nefret ediyordum. Köşeye sıkıştırılmış hissetmekten nefret ediyordum.

Daha da dikleşirken göğsünü öne çıkardı. "Ekmeğimle oynamana müsaade edemem, yani bunu bir şekilde çözmemiz gerekecek."

"Peki ya şöyle yapsak? Onu dinleyip mülkünü terk etsen nasıl olur?" diyen bir ses duyduğumuzda Lars'la birlikte Joy'un evine doğru baktık. Joy'un bahçesini benimkinden ayıran kısa çitin orada Bay Huysuz duruyordu. Gözleri sertti ve sanki... öfkeyle doluydu? Gördüğüm öfke miydi? Ama bu sefer çileden çıkarıcı bu bakışlar Lars'a kilitlenmişti.

"Peki ya sen kendi lanet işine baksan nasıl olur, adamım?"

Bay Huysuz çitin etrafından dolaşıp bahçeme girdi. Lars'ın yüzünün dibinde duruyordu ve adam saniyeler içinde gözüme bir köpekbalığı tarafından yenmek üzere olan küçük bir balık gibi gelmeye başlamıştı. Lars iri bir adamdı, uzundu ve fit sayılırdı. Ama Bay Huysuz fitti. Yani *fit* fitti. *Serçeparmağıyla bir arabayı hiç ter dökmeden kaldırabilecek* türden fitti.

Lars geri çekilip teslim olmadan önce birkaç dakikalığına bir bakışma yarışına girdiler. "Neyse ne, adamım. Benim bunun için vaktim yok." Lars bakışlarını bana çevirdiğinde mavi gözleri biraz daha soğuk bakıyordu. "Bu dağınıklığı bitirmesi

için başka bir peyzajcı bulmada bol şans. Kasabada sadece ben varım, yani tebrikler. Ablanın bahçesinin içine sıçtın."

"Git buradan," dedi Bay Huysuz tıslarcasına. Bakışları hâlâ Lars'a hançer fırlatıyordu.

"Peki tamam, göt herif." Lars kötücül bir sırıtışla ellerini havaya kaldırdı. "Ateş etme."

Bu kelimeleri aşırı rahatsız edici bir tavırla söylemişti ve hafifçe geriye doğru tökezleme sırası şimdi Bay Huysuz'daydı. Gözlerini kırpıştırarak yok etmeden önce içlerinden bir duygu geçti. Bu da neydi? İstemsizce gösterdiği bu duygunun ardında yatan hikâye neydi?

Lars hızla uzaklaştı ve Bay Huysuz'un omuzları düşerken dudaklarından yorgun bir iç çekişin kaçmasını izledim. "Teşekkür ederim. Ben de tam..."

"Sen ne halt ediyorsun?" diye patladığında sert ses tonu üzerimde soğuk duş etkisi yarattı.

"Ne?"

"Neden bütün gün seni taciz etmesine izin verdin? Üstüne tüm o meraklıların evine gelip seni küçümsemelerine müsaade ediyorsun."

Biraz dikleştim. "Sen neyden bahsediyorsun?"

"Her gün bu insanlar sana boktan şeyler getiriyor ve üstü kapalı yorumlarıyla sana bok gibi davranıyorlar. Saygısızlıklarını resmen yüzüne tükürdüler ama sen sanki omurgan yokmuş gibi bunların hepsine izin verdin."

Vay canına. Pekâlâ. Anlaşılan ormanda karşılaştığım agresif, kaba adama dönüş yapmıştık. "Bu seni hiç ama hiç ilgilendirmez."

"Onlara karşı mesafeni şimdi koymazsan hiçbir zaman geri çekilmeyecekler ve sürekli meselelerine karışıp ısrarcılıklarını koruyacaklar."

"İnsanların bana nasıl davrandığından sana ne?"

Gözlerinden bir yumuşaklık geçtiğinde orada bir zamanlar tanıdığım birini gördüğüme yemin edebilirdim. "Sadece söylüyorum. Bu kasabanın insanları başkalarını rahatsız etmekten keyif alıyor. Eğer kötü adamı oynaman gerekiyorsa o rolü üstlen. Ama ne olursa olsun, çekingen davranma. Karakteri böyle olan insanları parçalamaya bayılırlar. Seni delirtirler, köşeye sıkıştırırlar ve en sonunda patlayana kadar tekrar tekrar saldırırlar. İnan bana, bir gün patlayacaksın. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi sana neden patladığını soracaklar."

"Soruma hâlâ cevap vermedin. İnsanların bana nasıl davrandığından sana ne?" diye sordum.

"Benlik bir şey yok," diye mırıldandı sertçe. Sonra elini saçlarının arasından geçirdi. "Ama sen de sana nasıl davrandıklarını umursamıyorsun. Asıl problemin bu olduğuna eminim."

Onunla tartışmak istiyordum. Ona yanıldığını, bu kasabalıların hakkımda ne düşündüğünü biraz bile umursamadığımı söylemek istiyordum ama doğrusu umursuyordum. Benden hoşlanmalarını istiyordum çünkü zorbalığa uğramaktan daha çok korktuğum bir şey varsa o da sevilmemekti.

Kocam bu korkunun içime kök saldığından emin olmuştu; ben sevilemezdim. Ancak tek istediğim sevilmekti, insanların benden hoşlanması pahasına kendi kalbimi kırmam anlamına gelse bile... Bu çok depresif bir gerçekti.

"Kasabanın pisliğinden bir tavsiye ister misin?" diye sordu.

"Elbette, aydınlat beni."

"Omurgalı ol. Kendini savun. Onlar sana baskı uyguladıkça diren."

"Kasabanın pisliğinden tavsiye almanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Senin gibi yalnız kurt olmak istemiyorum. Arkadaşlarım olsun istiyorum."

Gözleri bir anlığına benden başka tarafa kaydı. Bana tekrar baktığında gözlerinde... incinme gördüğüme yemin edebilirdim. Onu kelimelerimle incitmiş miydim?

"Benim arkadaşlarım var," dedi o her zamanki kendinden eminliğiyle. "Benim için dünyalara bedel olan insanlar. Dünyanın geri kalanı beni parçalamaya çalıştığında beni anlayan insanlar."

Midem düğüm düğüm oldu. "Özür dilerim. Öyle demek..."

"İstedin ve sorun değil. Burada oturup beni yargılamak yerine kendine odaklan. Bu insanların gerçekten arkadaşın olmasını isteyip istemediğine karar ver. İnsanlar bugünlerde kendilerini kime verdiklerine dikkat etmiyorlar çünkü birilerinin onlardan hoşlanmasının saygı görmekten daha önemli olduğunu sanıyorlar. O insanlar seni öldürecek."

Güldüm. "Louise ve Kate'in canımı alacağından şüpheliyim."

"Canını almaktan bahsetmiyorum. Senden daha önemli bir şeyi almalarından bahsediyorum."

"Peki o neymiş?"

"Ruhun."

Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. O bana yaklaşıp usulca konuşurken sadece olduğum yerde durdum. "Havla onlara, Kennedy. Havla."

Bir adım geri gitti ve kendisiyle birlikte nefesimi de götürdü. Benden uzaklaşırken göğsüm sıkışmıştı. Kelimeleri sanki hatıralarımdaki bir şeyi kilitli olduğu yerden çıkarmaya çalışıyormuş gibi zihnimde tekrar tekrar dönerken bütün bedenim ürperdi.

10

Ayışığı Kitaplığı

KENNEDY

GÜNÜMÜZ

Ben yatağımda esneyip gerinirken, "Aman Tanrım. Sana öyle davrandığı için çok üzgünüm, Kennedy. Şerefsize bak," dedi Yoona telefonun diğer ucundan. Belim, aptalın teki gibi davranıp birkaç gecedir arabamda uyuduğum için benden bıkmıştı. Ben de gerçek bir yetişkin gibi davranarak içeri taşınıp yatağa geçmiştim. Mobilyaların nihayet gelmesinden ve evin yuva gibi hissettirmeye başlamasından dolayı çok mutluydum.

"Evet," dedim Lars'a ve dün bana davranış şekline değinerek. "Peyzajcını kaçırdığım için üzgünüm."

"Hiç sorun yok. Büyütülecek bir mesele değil. Eminim başka birini buluruz. Buradaki en önemli şey senin iyi olman. Eve gelmeme ihtiyacın var mı? Eve gelebilirim. Bana ihtiyacın varsa dönebilirim."

"Kasabada sana ihtiyaç olmadığına yüzde yüz eminim." Bir kahkaha attım.

"Gerçekten mi? Bora Bora Adaları çok sıkıcı. Bütün yaptığımız güneşlenmek ve meyveli içkiler içmek."

"Tanrım, ne zor bir hayat bu böyle."

"Sorma. Bir de her yere peşimden gelen, hiç durmadan beni

sevdiğini söyleyen ve tüm isteklerimle ihtiyaçlarımı karşılayan şu adam var."

Ablam beni görebiliyormuş gibi tek kaşımı kaldırdım. "Kocanı mı kastediyorsun?"

"Koca." Yoona iç geçirdi ve hattan başını aşağı yukarı sallar gibi bir hışırtı duyuldu. "Ne garip bir kelime. Benim bir kocam var." Kıkırdadı, kulağa her zamanki kadar aşk sarhoşu gibi geliyordu.

"Tabii var. Hem de iyi bir tane. Bunu için şükretmen gerek... Denizde bir sürü kötü balık var."

"Kötü balıkların lafı açılmışken... Senin kalamardan haber var mı?"

Göğsüm sıkışırken saçlarımı dağınık bir topuz yaptım. "Yok."

"Bu iyi, öyle değil mi? Sesi soluğu çıkmaması iyi bir şey."

Belki de öyleydi. Yine de bir yanım ondan haber almamayı garip buluyordu. Bunu düşünmemek için elimden geleni yaptım. Üzerine ne kadar düşünürsem o kadar geçmişim aklıma geliyordu ve bu benim için zordu. Geçmişimle başa çıkma konusunda iyi değildim. Benim için yüzleşmesi çok zor bir konuydu.

"Evet, iyi. Bu arada," dedim konuyu değiştirerek. "Bilmek istersen diye söylüyorum, komşularım dünya üzerindeki en meraklı insanlar."

"Ah, Tanrım, öğrendiğim iyi oldu. Eminim seninle ziyafet çekiyorlardır."

"Ziyafetlerin en büyüğünü. Bugün hâlâ meyveli turta ya da ekmek gelmediği için şaşkınım."

"Saat daha erken, eminim yoldadır," diye şaka yaptı Yoona. "Onun dışında kasaba nasıl? Hayallerimizi süsleyen *Stars*

Hollow'un* güneyli versiyonu gibi mi?" diye sordu umut dolu bir sesle. "Sırf salı diye hamur işi kermesleri ve kasaba tören geçitleri oluyor mu mesela? Bir *Luke's Diner*** var mı? Aman Tanrım, lütfen bana orada bir *Luke's Diner* olduğunu söyle."

Güldüm. "Aslına bakarsan kasabayı henüz gezmedim ama tatlılar tatlısı, garip bir komşun var. Ah, bir de net bir uyarıda bulunayım, kasabanın pisliği arazinizin hemen arkasındaki ormanda yaşıyor. Sizin yerinizde olsam ormana dolaşmaya gitmezdim. Arkadaş canlısının tam tersi."

"Aaa, ilginçmiş. *Luke* mu, yoksa *Jess* tarzı bir asosyal mi?"

Yoona'yla ikimizin profesyonel olduğu bir dal varsa, o da *Gilmore Girls* referanslarında bulunmaktı.

"*Jess*. Kesinlikle *Jess*."

"Seksi mi? Lütfen bana seksi olduğunu söyle."

Bay Huysuz, götlerin iyi bir modeliydi. Eğer için için yanan huysuz bakışlar öldürebilseydi, şimdiye kadar on kez ölmüştüm. Sanki biri *Vampir Günlükleri*'nden*** *Damon Salvatore*'u alıp içine biraz *Once Upon A Time*'daki**** *Hook*'u eklemişti ve ta da! Bay Huysuz işte böyle doğmuştu. Düşüncelere dalmak bir Olimpiyat sporu olsaydı adam altın madalyayı kazanırdı.

"Olay o değil." Seksi görünüşünü üstümden atmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum. Çünkü ondan nefret etme görevine çıkmıştım, boş vakitlerinde yaşlılarla takılsa ve beni Lars gibi insanlardan kurtarsa bile. Bunlar benim yanımdayken hemen sinirlendiğini ve değişken bir kişiliğe sahip olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

* *Gilmore Girls* adlı dizinin geçtiği kurgusal kasabadır. (ç.n.)

** *Gilmore Girls* adlı dizideki kurgusal restorandır. (ç.n.)

*** *L. J. Smith*'in kaleme aldığı *Vampir Günlükleri* kitap serisinden ekrana uyarlanan bir televizyon dizisidir. (ç.n.)

**** 2011 yılında *ABC* kanalında yayınlanmaya başlamış, birçok farklı türü içinde barındıran bir televizyon dizisidir. (ç.n.)

"Olay tam da o, Kennedy. Kasabanın pisliğini seksi bulmanda sorun yok."

Gerçekten de buluyordum. Sadece Yoona'nın -ya da herhangi birinin- bu gerçeği bilmesine gerek yoktu çünkü konudan tamamen bağımsızdı. Bay Huysuz yüzüne en seksi şekilde düşen koyu kahverengi bukleleriyle mükemmel derecede yakışıklı mıydı? *Evet.* Gizemli gözleri beni büyüleyip zamanı bir anlığına dondurmuş muydu? *Evet, tabii, her neyse. Zaman adeta akmaz olmuştu falan.* Yine de bu onun sosyal yetenekleri olmadığı gerçeğini değiştirmiyordu. Dudakları ne kadar dolgun olursa olsun, çenesinin hattı ne kadar keskin olursa olsun, bu gerçeği değiştirmeye yetmezdi.

Yakışıklılığı ve gizemli havası sadece bakışlarımı ondan çevirmemi biraz daha zor bir hale getiriyordu o kadar.

Banyoya gitmek için ayağa kalktığım sırada, "Konuşmaya devam edersen telefonu suratına kapatacağım," diye şaka yaptım.

"Tamam ama daha kasabayı gezmedim derken ne demek istedin? Bana asosyallik yaptığımı söyleme. Dışarı çıkman gerekiyor! Her yeri keşfetmen ve yeni insanlarla tanışman lazım."

"Güven bana, yeni insanlarla tanışmaya ihtiyacım yok. Doğrudan ön verandama dalmak gibi bir huyları var."

"Dışarı çıkman lazım, Kennedy. Sana iyi gelecek."

Konuşmanın gittiği yönü değiştirmeye çalışarak, "Ama evin çok büyük ve rahat," diye takıldım. Yoona'nın iç çekişinden kaygılı olduğunu anlamıştım. Bunu biliyordum çünkü birkaç aydır bana çok çektiren akıl sağlığımdan endişeleniyordu. Benim iyi olmamı istiyordu ve bunu tamamen anlıyordum. Bunu ben de istiyordum. Sadece bu tarz şeyler zaman alıyordu. Kendi koşullarıma göre iyileşmem gerekiyordu, dünyanın geri kalanı hemen aşmamı istese bile...

Fakat bu bana hiç adil gelmiyordu. Ne de olsa söz konusu olan şey benim travmamdı, onların yaşadığı bir şey değildi.

Ama hayatıma devam edemediğim için kocam zaten benden ayrılmıştı, aynı sebepten ötürü bir de ablamı kaybedemezdim.

"Senin için endişeleniyorum sadece, Kenny," dedi annemin bana taktığı lakabı kullanarak. Kelime dudaklarından döküldüğünde midem gerginlikle kasıldı. "Çok şey yaşadın. Ebeveynlerimizi kaybettikten sonra üzerine Da-"

O ruhumu yakan kazadan bahsedemeden önce, "Bugün keşfe çıkacağım," diye sözünü kestim. "Burada neler döndüğüne bir bakacağım." Yoona'nın endişeleri buhar olup uçsun diye sesimi umutlu çıkarmaya çalışıyordum.

Telefondan gelen iç çekiş bu sefer biraz daha rahatlamayla doluydu. "Ah, Kennedy, buna bayılacaksın! Nathan beni oradaki evi onarmaya Havenbarrow'un önemli mekânlarını göstererek ikna etti. Sadece siyah beyaz filmler oynatan eski moda bir arabalı tiyatroları var. İki haftada bir cuma günleri romantik film gösteriyorlar."

İşte şimdi ilgimi çekmişti. "Aa, öyle mi? Devam et."

"Bir kahveci dükkânı var, etrafta *Marshmallow* adında bir sokak kedisi dolanıyor."

Tamam, şu anda beni cezbetmişti işte.

"Ve ve ve!" diye haykırdı, heyecanı oldukça yüksek sesli ve netti. "Kütüphanenin gizli bir rafı var! Yani en azından yerel efsane öyle söylüyor. O raf gözlerden saklı bir okuma köşesini ortaya çıkarıyor ve orayı bulmak için doğru kitabı çekmen gerekiyor. Söylentilere göre henüz kimse bulmamış ama orada bir yerde olması lazım."

Meydan okuma kabul edilmişti.

"Etrafta gezinmek için annemle babamın arabasını bile kullanabilirsin," dedi Yoona sesinde hafif bir umutla.

Bu işi fazla abartmak olurdu. Araba kullanmakla ilgili yaşadığım sorunları biliyordu. Kendimi sıçrama tahtasına bırakmaya henüz hazır değildim. "Adım adım, abla."

Suçlu gülümsemesini telefonun diğer ucundan neredeyse görebiliyordum. "Denemek zorundaydım."

Yoona'yla telefonu kapattıktan sonra hamur işleri kuşanmış istilacı yabancılardan kaçınmak ve kendimi konfor alanımdan çıkmaya zorlamak için kahvaltı yapmaya kasabaya gittim.

Etrafa rasgele yerleştirilmiş masalar ve duvarların oradaki kırmızı deri bölmelerle restoranın çok fazla *Luke's Diner* havası vardı. Ön tezgâh boyunca dizilmiş sandalyelerde sohbet eden insanlar oturuyordu. Telefonlarına bakmıyor, gerçekten seslerini kullanarak konuşuyorlardı. Kahve istasyonunun önündeki duvarda bir tabela vardı ve üzerinde, "*Telefon yok. Ya şarjdan çıkarıp insanlarla iletişim kurun ya da defolup gidin,*" yazıyordu.

Bu bir *Luke's Diner* yorumu değilse başka ne olabilirdi bilmiyordum. Kullanabileceğim bir Wi-Fi şifreleri olup olmadığını sormanın anlamı yoktu sanırım. Telefonumu cebime attım ve bölmelerden birine yerleştim. Bifteğimle yumurtalarım kısa zaman içinde önüme servis edildi, sonra eğlenmek için dikkatimi pencereye çevirdim. Tatlılık abidesi bir köpek yavrusu sokağın karşısına bağlanmıştı.

Yapma, köpekcik.

Köpeğin sahibi telefonundan birine bağırıyor, deli kadının teki gibi kollarını savuruyordu. Köpeğin tasması bir bisiklet park yerine bağlanmıştı ve her birkaç saniyede bir deri kayışı çekiştirip düğümünü birazcık gevşetiyordu. Kalabalık sokağın karşısında oturmuş patilerini yalayan sokak kedisine ulaşmaya çalışıyordu.

Sahibi köpeğinin stres seviyesinin farkında değildi. Telefonuna bağırmakla o kadar meşguldü ki, köpeğinin akan trafiğe fırlamak üzere olmasıyla ilgilenmiyordu.

Kalp atışlarım çılgına döndü. Köpek tasmasından neredeyse kurtulacaktı. Kendi güvenliği için olan bağından neredeyse özgür kalmak üzereydi. "Hayır," diye mırıldandım kendime. Ellerim titriyordu, köpeğin oturup olduğu yerde kalacağını umut ediyordum.

Kedi esneyince köpek daha da çıldırdı. Köpeğin gözlerindeki dikkat ve yüksek sesli havlamaları sahibinin dikkatini çekmeliydi ama çekmedi.

Etrafınızdan bu kadar kopuk olduğunuzu bir hayal edin.

"Hayır!" diye haykırdım, kelime dudaklarımdan dökülürken sesim çatladı. İnsanlar benden tarafa baktı ama umursamadım.

Bedenime bir ürperti yayılırken oturduğum yerden hızlıca kalktım. İki saniye sonra tasma serbest kalmış, köpek sokağa fırlamıştı. Kalbim boğazımda atıyordu.

Köpek bir arabanın önüne atlayamadan, önümde kanlı bir olay gerçekleşmeden önce Bay Huysuz yolda hareket halindeki arabanın önüne atlayıp köpeği kollarının arasına aldı.

Bay.

Lanet olası.

Huysuz.

Benimle dalga mı geçiyorsun?

Yetişkin ve kaslı bir adamın savunmasız bir köpek yavrusunu göğsünde tutması neye mi sebep olurdu?

Kadınları aniden tahrik ederdi.

Aracın sürücüsü elini direksiyona vurarak kornayı çaldıktan sonra yüzünde bir iğrenme ifadesiyle el kol hareketi yaptı, ardından hızla uzaklaştı.

Köpek yavrusunun sahibi dönüp kendi köpeğini kollarının arasında tutan adamı gördü. Yüzü dehşete düşmüş bir ifadeye büründü, köpeğinin az kalsın canını kaybedecek olmasından değil de hayvanı kollarının arasında tutan adam yüzünden bu haldeydi.

Evcil hayvanını onun kollarının arasından çekip aldı ve tekrar kollarını savurmaya başladı, köpeğini kurtardığı için ona sövüyor gibiydi.

Bu kadının problemi ne be?

Tamam, adam kasabanın pisliği olarak ün salmıştı ama o an için tam bir süper kahramandı! Kadın o pisliğe kahramanca davranışı için teşekkür etmeliydi. Ama bunun yerine sanki kazanın sebebiymiş gibi ona küfrediyordu. Bay Huysuz dik durmayı sürdürürken kadına geri bağırmadı. Aslında tek kelime bile etmedi. Dolgun dudaklarını birbirine bastırmaya devam etti, kadının söylediklerinden hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Ne tek kaşını kaldırmış ne gülümsemiş ne de somurtmayla dudak bükmüştü.

Sadece... bomboş görünüyordu.

Karşısındakinin ona bu şekilde bağırmasından tamamen kopuk görünüyordu.

O anda benden daha iyi biri olduğu kesindi. Ben olsam alfabedeki her harfi kullanarak yeni küfürler icat ederdim.

Kadın bağırışlarına devam ederken Bay Huysuz arkasını dönüp uzaklaşarak onu boş lafları ve kötü köpek bakımı becerileriyle baş başa bıraktı.

Bay Huysuz restorana girdiğinde kapıdaki zil çınladı. Köşedeki bölmelerden birine geçip menüyü açtı, beyzbol şapkasını düzeltti ve başını eğdi. Çok fazla seçenek barındıran menüyü incelerken devasa omuzlarını düşürmüştü.

Bunu neden yapmıştı ki?

Neden bir köpek yavrusunu akan trafikten kurtarmak zorundaydı?

Neden ondan hoşlanmamamı bu kadar zorlaştırmak zorundaydı?

Bay Huysuz'un vücut yapısı bir süper kahramanınki gibiydi. Keskin çene hattına ve kollarındaki kaslara bakılınca, bu adam muhtemelen bir hızlı treni çelik gibi göğsüyle durdurabilirdi. Keşke onunla yolum kesiştiğinde sosyal yetenekleri de bariz spor salonu yeteneklerinin yanına yaklaşabilseydi. Ama o zaman gerçek olamayacak kadar iyi olurdu.

Arkadaş canlısı bir ses, "Biftek ve yumurtanın yanında bir tabak tuz istediysen sorman yeterdi," dediğinde bakışlarımı Bay Huysuz'dan beş dakikadır dalgınlıkla tuz döktüğüm tabağıma çevirdim.

"Özür dilerim," diye mırıldandıktan sonra tuzluğu masaya bırakıp yerime geri oturdum. Tekrar pencereden dışarı baktığımda kadının köpeğine itaatkâr davranmadığı için bağırdığını gördüm.

Köpek için kötü hissediyordum. Köpeğin sahibi çok saygısız bir insan gibi görünüyordu.

Arkadaş canlısı ses tekrar konuştu. "Özür dileyecek bir şey yok. Hepimizin garip alışkanlıkları vardır."

Bakışlarım konuşan adama kaydı. İnce, gül rengi dudakları ve gözlüğünün ardına gizlenmiş yeşil gözleri vardı. Gözlerinin kendi başlarına gülümsemek gibi bir yeteneği vardı. Yanakları turuncumsu kırmızı saçlarıyla eşleşen kızıl çillerle kaplıydı. İsim kartına baktım ve yüksek sesle okurken sırıttım. "*Marty.*" Tıpkı bir Marty'nin nasıl görüneceğini hayal ettiğim gibiydi. Zayıftı ama çok uzundu. Biraz inek havası vardı ama garip bir şekilde çok yakışıklıydı.

"O benim," dedi ve dudakları gülümseyen gözlerine katı-

larak yukarı kıvrıldı. "Sana başka bir tabak biftek ve çırpılmış yumurta getirebilir miyim?"

Daha fazla para harcamak isteyip istemediğimi kafamda tartarak tereddüt ettim. Yoona ceplerime para tıkmaya çok kararlı davranmış olsa da onu reddetmiştim. Kitaplarımdan dolayı hâlâ yeterli birikimim vardı ama yazma şeklime -ya da *yazmama*- bakılacak olursa, bir daha ne zaman cebime para gireceğini bilmiyordum. Her kuruşun hesabını yapmak zorundaydım.

Marty bir zihin okuyucu olmalıydı çünkü teklifinin müesseseden olacağını söyleyerek cümlesinin devamını getirdi.

"Bu yüzden başın belaya girmez mi?" diye sordum karnım tercih edeceğimden daha fazla guruldarken. Marty'nin endişe dolu gözlerinden kaçınmak için tuzla doldurduğum tabağıma bakarken bedenimden bir utanç dalgası geçti.

"Hayır, büyük bir mesele değil. Buranın sahibi babam." Boğazını temizledi ve fısıldamak için öne eğildi, "Sana ekstradan kızarmış ekmek de getireceğim." Marty tabağımı masadan aldı ve dört kere indirip kaldırdı. Bu garip davranışa değinmedim ama ona gülümsedim.

Benim yaşlarımda görünüyordu, en fazla bir yaş küçük olabilirdi.

Tuzluğa uzanıp geri masaya koyarken Marty'nin gözlerinde garip bir mücadeleye tanık oldum. Tuzluğu tekrar kaldırıp geri koydu. Bu eylemi iki kere daha tekrarladı ve toplam dörde ulaştı. Yanaklarının utançtan kızardığını gördüğümde tek kaşımı yukarı kaldırdım.

"Affedersin." Gergin bir kahkaha attı. "Sadece kötü bir OKB'm* var." Kendi kelimelerine irkildiğinde dudaklarımı büktüm. Belli ki saklamak için elinden geleni yaptığı ama gizleyemediği bir şeydi.

* Bireyin rahatsız edici düşüncelere sahip olduğu, belirli rutinleri sıkıntıya yol açacak ya da genel işlevi bozacak ölçüde tekrar tekrar yapma ihtiyacı hissettiği zihinsel ve davranışsal bir bozukluktur. (ç.n.)

Sanırım herkeste durum aynıydı, hepimizin saklamak için çok uğraştığı sırları vardı.

Ona doğru eğilerek yaklaştım. "Endişelenme, hepimizin garip alışkanlıkları vardır." Ona göz kırptım ve bakışlarına bir rahatlamanın yerleşmesini izledim.

"Burada bir problem mi var?" diye sordu sert bir ses.

Başımı kaldırıp gözlerimi Marty'den ayırarak onun iki katı olan iri, yetişkin adama çevirdim. Görünüşüne bakarak onun Marty'nin babası olduğunu tahmin ettim. İsim kartı bana adının Gary olduğunu söylüyordu.

Gary oğluna öfkeyle bakıp iç geçirdi, yorgun gözlerinde hayal kırıklığı vardı. "Yine mi müşterileri korkutuyorsun?"

Marty yanıt vermeden -ya da ellerinde titreyen tabağı düşürmeden- önce onun özgüvensiz ellerini tuttum ve kocaman bir gülümsemeyle Gary'ye döndüm. "Sadece vitrininizdeki kırmızı kadife pastanızı izliyordum, oğlunuz Marty de bana kasabadaki en iyisinin sizde olduğunu anlatıyordu."

Gary'nin bakışları yumuşadı. Göğsünü öne çıkarıp kollarını kavuştururken dudakları ufak bir sırıtışla yukarı kıvrıldı. "Bu doğru. Havenbarrow'da, hatta bütün Kentucky'de bulabileceğiniz en iyi pasta. Her şeyi sıfırdan kendi ellerimle yapıyorum. Hakiki bir pasta. Müşterilerimizi çalan sokağın karşısındaki yeni restoran zincirindeki sahtesine benzemez. Onlar insanların iç organlarını bozan dondurulmuş boklar kullanıyorlar. Biz gerçek yiyecek kullanmaktan gurur duyuyoruz. Kekim uğruna ölünecek kadar lezizdir." Gary'nin kekten bahsederken hâlâ bu kadar erkeksi görünmesi inanılmazdı.

"Eh, kesinlikle bir gün buraya geri dönüp deneyeceğim."

Gary avucuyla alnını sildi. "Kesinlikle gel. Benim mutfağa dönmem gerekiyor. Marty..." Gary'nin sinirli ifadesi geri dön-

müştü. "...geçe kalmış kalabalık gelmeden önce diğer masaları silmeye başla."

Gary kalabalık mutfakta gözden kayboldu, içeride tencere ve tavaların takırtıları duyulabiliyordu. Marty babasının dikkatini dağıttığım için bana teşekkür ettikten sonra yeni siparişimi mutfağa iletmek için aceleyle gitti.

Yemeğimi beklerken çantamdan bir kalemle not defteri çıkardım ve Havenbarrow'da yapılacaklar listeme bir madde ekledim.

Sıfırdan pasta yapmayı öğren.

Bay Huysuz'un oturduğu masaya şöyle bir bakış attım ve bunu yapar yapmaz heyecanla karışık bir gerginlik bunaltıcı bir hızda üzerime çöktü. Bakışlarımı kaçırmak için ne kadar uğraşsam da gözlerimi ondan ayıramıyordum. Kendimi ürkütücü bir tipmiş gibi hissediyordum ama ondaki bir şeyler başımı çevirmeyi imkânsız kılıyordu.

Yoğun bakışlarımı hissetmiş olmalıydı çünkü menüsünden başını kaldırıp baktığında bakışları doğrudan benimkileri buldu. Bir psikopat gibi davranarak normal insanların bir yabancıya gözlerini dikmiş bakarken yakalandığında yapacağı şeyi yapmadım.

Başımı çevirmedim.

Onun arkasındaki bir yere bakıyormuşum gibi yapmadım.

Kaçmak için ayağa fırlamadım.

Hayır, hayır, hayır.

Sadece gülümsedim ve dudaklarımı konuşmak için araladım.

"Selam," dedim yüksek sesli ve net bir şekilde. Bay Huysuz gözlerini kıstı.

Üç kez gözlerini kırpıştırdı.

Bakışlarını tekrar menüsüne çevirdi, beyzbol şapkasını kafasında düzeltti ve omuzlarını silkti. Onunla konuştuğum için kendimi psikozlu gibi hissetmeme neden olmuştu. Ama yine de ona bakmaya devam ettim.

Benim sorunum neydi?

Kısa bir zaman önce *Netflix* dizisi *You*'nun* tüm bölümlerini arka arkaya izlemiştim ve bu yabancıyı izleyerek tam bir *Joe Goldberg*'lük yapıyordum. Ben *Joe* olsaydım takipçi sapık düşüncelerim şöyle olurdu:

Menüyü ne sipariş edeceğini hiç bilmeden inceliyorsun. Yeşillikli smoothie mi seçeceksin? Pankek mi yiyeceksin? Yoksa yulaf mı? Hayır. Sen daha çok omlet adamı gibi görünüyorsun. Yüzünü gizlemek için şapka takıyorsun ama nedenini bilmiyorum. Yine de çok hoş ve keskin bir çene hattın var. Davetkâr olmayan soğuk gözlerin her şeye rağmen görülmeye değer. Siktir. Başka tarafa bak, Kennedy.

İçime ne kaçmıştı benim böyle?

Adamın şapkasını başından çıkarmasını, masaya koymasını ve ellerini saçlarından geçirmesini izledim.

Marty masama geri döndü, o garip rutinini uyguladı ve yemeğimi önüme koydu. Yemeğimden yayılan harika aromaları içime çektim. Hanımefendiliğe hiç yakışmayan bir tavırla yemeği ağzıma tıkmaya başlamadan önce Marty'nin uzaklaşmasını bile beklemedim.

Marty, "Seni kasabaya getiren nedir?" diye sordu gözlerinde minik bir hayranlıkla. Muhtemelen bu kadar hızlı yemek yediğim içindi.

"Birkaç aylığına ablam ve eniştemin evini kiralamak için geldim," dedim bir çatal dolusu yumurtayı ağzıma doldururken.

* *Caroline Kepnes*'in kaleme aldığı *You* isimli kitap serisinden ekrana uyarlanan psikolojik/gerilim türündeki bir televizyon dizisidir. (ç.n.)

"Ah, erkek arkadaşınla mı? Yoksa kocanla mı?" diye sordu Marty.

Yüzük olmayan parmağıma bakarken midem düğüm düğüm oldu. Geçmişimi düşünmeyeli birkaç saat olmuştu. O duyguların üzerime akın etmesi için Marty'nin sorması yeterli olmuştu.

"Hayır. Sadece ben varım."

"Bekâr mısın?" diye sordu umut dolu bir sesle.

Ona doğru gülümsedim ve zorla aklıma getirdiği eski ilişkime dair düşünceleri bir kenara itmeye çalıştım. "Evet, bekârım ve halimden çok mutluyum. Daha yeni uzun süreli bir ilişkiden çıktım ve şimdilik kendime odaklanıyorum."

Marty anlayışla sırıttı. "Eh, kasabada bir arkadaşa ihtiyacın olursa buradayım. Sana asılmaya hiç niyetim yok çünkü tipim değilsin." Tam karşımdaki masada oturan adama başıyla işaret etti. "Kennedy yerine Ken'le ilgileniyorum."

Güldüm. "Burada iyi bir arkadaşa ihtiyacım var, orası kesin."

Gözlerim tekrar Bay Huysuz'un masasma kaydı. Bir kez daha benim olduğum tarafa baktı ve tahmin edildiği gibi kim yine bakışlarını kaçırmadı? *Canım ürkütücü kendim.* Bay Huysuz menüye bakmaya dönmeden önce birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Portakal suyumu dudaklarıma götürürken yanaklarıma anında alev bastı, Marty de bakışlarımı takip etmişti.

Kime baktığımı anladığında muzipçe sırıttı. "Çoğu insan Jax Kilter'a o şekilde bakıyor," dediğinde portakal suyumu püskürterek yeni tabağımı da mahvettim.

"Bekle, ne?" diye bağırdım. Marty'nin kelimeleriyle tamamen sersemlemiştim.

Bana sanki deliye dönmüşüm gibi bakıyordu -evet, bu adil bir yargıydı- ama heyecanımı üstümden atamıyordum.

"Jax Kilter mı dedin sen?" diye sordum.

"Evet."

İmkânı yoktu.

O olamazdı.

Onu en son görmemin üzerinden yıllar geçmişti ve karşımdaki adam bir zamanlar tanıdığım oğlana neredeyse hiç benzemiyordu. Beni çocukken olduğu gibi içlerine çeken o derin, koyu gözleri dışında...

Marty olmayan sakalını sıvazladı. "Onu tanıyor musun?"

"Evet. Yani tanıyordum, sanırım... çok uzun zaman önce. Tanrım, yıllar oldu." Bakışlarım tekrar Jax'i buldu ve gözlerim dolarken göğsüm sıkıştı. Gerçekten o olabilir miydi? En son konuşmamızın üzerinden on beş yıldan fazla geçmiş olmalıydı. O zamanlar sadece çocuktuk ama onu şimdi görmek ve çocukluğumdaki Jax olduğunu öğrenmek zihnimin bir girdaba yakalanmasına neden olmuştu. Çok kısacık bir zaman için o... benim insanımdı. Yaz kampı arkadaşım. En iyi dostum. İki yazı birlikte büyüyerek geçirmiş ve güçlü bir bağ kurmuştuk. Ta ki tek kelime etmeden hayatımdan kaybolana kadar.

Altdudağımı ısırırken, "Onu tanıyor musun?" diye sordum Marty'ye.

"Ah, evet. Burası küçük bir kasaba, o yüzden herkes birbirini tanır. Dürüst olmak gerekirse, buraya oturmadan önce sosyal güvenlik numaran dışında hakkındaki her şeyi biliyordum," diye şaka yaptı.

Benim hakkımdaki her şeyi bildiğini duymazdan gelerek, "O... kibar biri mi?" diye sordum. Jax hakkında bir şeyler öğrenmekle daha çok ilgileniyordum. Sorum kulağıma aptalca gelmişti çünkü onunla kurduğum iletişime bakacak olursak cevabı zaten biliyordum. Hayır, kibar biri değildi. Eh, belki kibar

sayılırdı? Yani birazcık öyle olabilirdi? Gözlemlerime göre, eylemleri sözleriyle örtüşmüyordu ve Jax'in nasıl birine dönüştüğüne dair Marty'nin yorumunu istiyordum.

"Jax... o... eh, ben dedikoducu bir tip değilim. Bu bölgelerde yaşayan insanlar *Days Of Our Lives** dizisini bir on yıl daha sürdürecek kadar birbirlerine bok atıyorlar ama Jax ilginç biri. Rasgele ilişkilerini saymazsak yalnız kurt sayılır. Yakınlarda Amanda Gates'le iki yıllık ilişkisi bitti ama o kadar yakın görünmüyorlardı. Jax biraz DOMD."

"DOMD?"

"Duygusal olarak müsait değil. Amanda'nın onunla o kadar uzun süre kalması beni hep şaşırtmıştır. Gerçi görünüşü hiç fena değil. Eh, üstüne bir de yatak odası aktiviteleri eklenince herhalde kızın dikkatini canlı tutmaya yetmiştir. Jax'in Kennedy'den değil de Ken'den hoşlandığına dair ufacık bir sinyal alsaydım *Marty'min* ona selam vermesine müsaade ederdim çünkü o gözler insanı bütün bütün yutar. Ama ne yazık ki senin takımına oynuyor, benimkine değil."

Gülümsedim. Marty konuştukça ve benim yanımda kendini daha rahat hissettikçe ondan daha fazla hoşlanıyordum. Kişiliği gerginlik bulutunun ardından parlamaya başlamıştı.

"Kasabanın pisliği olduğunu duydum," dedim.

"Öyle... ama iyi olanlardan."

Güldüm. "O da ne demek? İyi olan pisliklerden mi? Bu kendi içinde bir tezat oluşturuyor."

"Hayır, oluşturmuyor. Anlarsın ya... o sadece hak edenlere karşı pislik gibi davranıyor. Başta soğuk gelmesinin sebebi o kişiyi tanımaması. Duvarları çok yüksek çünkü zamanında fazla incinmiş. Bu kasabadaki insanların ona yaşattıklarını dü-

* *NBC* kanalında gündüz kuşağında yayınlanan bir pembe dizidir. (ç.n.)

şününce Jax'i suçlayamıyorum. Onun yaşadıklarının yarısını yaşasam ben de herkesin masumiyeti ispatlanana dek suçlu olduğunu varsayardım. Ayrıca ben buradaki eşcinsel adamım ve OKB'm var. İnan bana, benim yaşadıklarım da az değildi ama bir dakikalığına bile olsa Jax'in yerinde olmak istemezdim."

Marty'nin kelimeleriyle göğsüm sıkıştı. Jax bu kasabanın hikâyesindeki şerefsiz kötü adam gibi gelmiyordu kulağa. Daha çok kalbi kırılmış bir kahraman gibiydi. O kadar çok kez paramparça olmuştu ki, ışıktan karanlığa çekilmişti.

Tıpkı başıma gelen trajediden sonra yaptığım gibi...

Marty'nin başını iki yana sallayıp hayır demesini umarak, "Hayatı o kadar zor muydu?" diye sordum.

Ne yazık ki beni başıyla onayladı. "Jax'in karanlık bir geçmişi var diyebiliriz. Çok uzun yıllar boyunca içine kapandı ve birkaç hafta önce bakımevine yatırılana kadar pislik babasıyla ilgilendi. Eğer bu kasabanın pisliklerinden bahsetmek istiyorsan Cole Kilter baş K-A-L-T-A-K. Peki ya Jax? Pislik genlerini taşımasına rağmen onun babasıyla uzaktan yakından alakası yok."

"Peki ya Jax'in annesine ne oldu?"

Marty kaşlarını çattı. "Söylediğim gibi, karanlık bir geçmişi var."

Sadece bu kelimeler bile kalbimi kırmaya yetmişti. Annesinin onun için ne kadar değerli olduğunu biliyordum ve artık yanında olmadığını öğrenmek kahrediciydi.

Marty kollarını göğsünde kavuşturdu. "Aramızda kalsın ama bence Jax bu kasabadaki en kibar adam." Gömleğinin kolunu kıvırdı ve bir yara izini gösterdi. "Birkaç yıl önce Lars Parker ve şerefsiz arkadaşları tarafından saldırıya uğradım. Ben restoranı bir sonraki güne hazırlamayı bitirmek üzereyken on-

lar da sarhoş halde bir bardan çıkıyorlardı. Onlara bedavaya yemek yapmam için beni taciz etmeye başladılar ve en sonunda beni dövdüler.

"Olaya dair haberler çabuk yayıldı ve birkaç gün sonra Lars'la arkadaşlarının kendi savaş yaraları ortaya çıktı, hepsinin gözleri mosmordu. Sonrasında işe geldiğim bir gün Jax'in her zamanki masasında oturduğunu gördüm, ikisi de bandajlı olan ellerinde gazetesini tutuyordu. Arka bahçesinde odun keserken bir kaza geçirdiğini söyledi. Hâlâ Lars'ın kıçının tekmelenmesiyle alakası olmadığım söylüyor ama içimden bir ses tam tersi olduğunu düşünüyor. Üstelik biri beni rahatsız ederse ona söylememi istedi. Ona hâlâ sürekli teşekkür ediyorum, o da bana siktirip gitmemi ve siparişini getirmemi söylüyor."

Lars Parker.

Çocukluğumuzdaki o şerefsiz. Elbette bana asılan canavar ondan başkası değildi. Adamla tanıştığımda garip bir hisse kapılmıştım. Bu karakterde biri olmasına hiç şaşırmamıştım.

Marty işine geri dönünce tekrar Jax'e baktım. Bölmesinde kıpırdandı ve başını kaldırdığında olduğum tarafa baktı. Gözlerimiz birbirine kilitlenince kalbim göğsümü hiç aralık vermeden dövmeye başladı.

Marty ben bir şey söyleyemeden onun paketlenmiş yemeğini getirdi, Jax de beyzbol şapkasını masasında unutarak restorandan çıkıp gitti.

Çok hızlı hareket ederek hesabı masaya bıraktım ve aceleyle beyzbol şapkasını almaya gittim.

Jax'i bulmak için restorandan koşarak çıktım. Ona şapkasını verecektim ve... bilmiyordum... sarılacak mıydım? Ağlayacak mıydım? Ona bunca yıldır nerede olduğunu mu soracaktım? Ama ben bunların hiçbirini yapamadan gözüme annesiyle

birlikte dondurmacının önünde duran küçük bir kız takıldı ve ayaklarım oldukları yerde donup kaldı. Elinde iki top çikolata parçacıklı naneli dondurma tutuyordu ve eriyip akmadan önce yeterince hızlı yalayamıyor gibiydi. Annesi bulaştırdığı dondurmayı temizlemek için çantasında peçete arıyordu.

Gözlerimi onlardan alamıyordum.

Kız beş altı yaşlarında görünüyordu.

Tek bildiğim küçük, şirin ve hayatta olduğuydu.

Hem de hayatla dolup taşıyordu.

Burada kalamam, diye düşündüm göğsüm sıkışmaya başlarken. Topuklarımın üzerinde dönüp diğer tarafa gitmek istiyordum. Koşmak istiyordum. Çok uzağa, eve kaçmak istiyordum. Böylece kendimi kaybımın yüzüme her şekilde vurulmayacağı bir yere gömebilirdim.

Onun da en sevdiği dondurma çikolata parçacıklı naneliydi.

O kadar çok konuşurdu ki, dondurma parmaklarına akardı ve temizlemek için ne kadar uğraşsam da her yerine bulaştırırdı. Her zaman çantamda peçete taşırdım çünkü ben onun annesiydim ve anneler çantalarında her zaman peçete taşırdı ve...

Kes şunu, Kennedy. Eve git.

Ama hareket edemiyordum. Panik atak bütün ruhumu sarıp sarmalarken ayaklarım yere kök salmıştı. Gözlerimi çocuktan ve çenesindeki dondurmayı temizleyen annesinden ayıramıyordum. Arkamı dönemiyordum. Nefes alamıyordum.

"Senin sorunun ne?" diye sordu bir ses ve beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

Arkamı döndüğümde Jax'i kafası karışmış bir halde dururken buldum. Bütün bedenim sarsılıyor, şapkasını tutan ellerim tir tir titriyordu. Konuşmak için ağzımı açtım ama boğazımdan hiç ses çıkmadı.

Jax'in de gözlerinde görmüştüm, bana sanki deliymişim gibi

bakıyordu. Tıpkı geçtiğimiz yıl boyunca Penn'in yaptığı gibi... Beni yargılıyordu. Açıklanamaz korkumun beni ele geçirdiği o an onu şaşkına çevirmişti. O...

Bana yardım mı ediyordu?

"Yürü," diye emretti başıyla bir kez işaret ederek.

"Ben... yapamıyorum," dedim güçlükle, hâlâ titriyordum. Küçük kız ve annesi artık karşımda değildi ama onların sevgisinin gölgesi, zihnimde geçmişimin gölgelerine karışıyordu. Çok düşünüyordum, aşırı abartıyordum ve kalbimi sertçe döven her duyguyu fazlasıyla hissediyordum.

Ama bunu durduramıyordum. İşte bu yüzden kendimi toplumdan soyutlamak için elimden geleni yapıyordum, içinde kaybettiğim neşeye dair çok fazla anımsatıcı barındırıyordu.

"Yapabilirsin," diye itiraz etti Jax. "Yürüyebilirsin."

Anlamıyordu.

Kimse anlamıyordu.

Kolunu benimkinin altından geçirip koluma girdi.

"N-ne yapıyorsun?" diye kekeledim boğuk bir sesle.

"Bunu," diye açıkladı ve öne doğru bir adım atarak beni de kendisiyle birlikte sürükledi. "Şimdi sen yap."

"Lütfen, hayır, yapa-"

"Kes şunu. Yapabileceğin şeylere yapamam demeyi kes. İrade gücüyle bedensel zorlukların üstesinde gelebilirsin. Hadi ama, Sun..." Sesi alçaktı ama önceki soğukluğunun kıyısından bile geçmiyordu. Çok uzun zamandır duymadığım lakap bana bir yük treni gibi çarpmıştı. Biliyordu. Kim olduğumu biliyordu. Beni hatırlıyordu. "Benimle yürü," diye yalvardı.

Bir adım.

Bir adım daha.

Hareket ediyordum. Ya öyleydi ya da Jax beni havaya kaldırmıştı ve kaldırımda süzülmemi sağlıyordu. Artık her nasılsa

beni evime kadar mutlak bir sessizlik içinde yürüttü ve kalp atışlarım yavaşlayarak daha sakin bir ritim tutturdu. Yürürken herkesin bizi izlediğini hissedebiliyordum ve bundan nefret ediyordum. Panik ataklarımla birlikte gelen utançtan, insanların bana kafayı sıyırmışım gibi bakmasından nefret ediyordum.

Halk içinde geçirdiğim ilk panik atağı hatırlıyordum. Penn'in emlak ofisinin yıllık Noel partisindeydi. Hoparlörlerden bebek kızımın en sevdiği Noel şarkısı olan *Donny Hathaway*'in *This Christmas* şarkısı gümbür gümbür çalmaya başladığında sinir krizi geçirmiştim. Dizlerim ağırlığımı taşıyamaz hale gelip de bir panik girdabıyla yere yapıştığımda Penn'in patronuyla bir sohbetin tam ortasındaydım.

O noktadan sonra beni karısı diye tanıştırmaya utanır olmuştu.

Jax'in beni evime yürütürken nasıl hissettiğini ancak tahmin edebilirdim. Daha da kötüsü, o benim kocam değildi. Bana tamamen yabancıydı ve koca kasabanın bakışlarıyla uğraşmak zorundaydı. Ama bundan rahatsız oluyormuş gibi görünmüyordu. Kolunu benimkine geçirmiş halde yürümeye devam ediyordu.

Eve vardığımızda ona teşekkür ettim ama beni susturdu ve ön basamağa oturmamı söyledi.

"Gerçekten iyiyim," dedim ama hâlâ biraz sarsılmış ve sersemlemiş hissediyordum.

Jax derin bir nefes aldı ve iç geçirmeden önce gözlerini kapattı. "*Lütfen*," diye ısrar etti. "Otur şuraya."

Karşı çıkmak istesem de böylesi küçük bir şeyle boğuşmamaya karar verdim. Oturduğum anda o da yanıma yerleşti. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama neyse ki, Jax'in aradığı şey kelimeler değildi. Sessizlik içinde sadece yanımda oturuyordu

ve bu... rahatlatıcı mıydı? Evet, öyleydi. Kendimi kasabaya gittiğim zamandan çok daha rahat hissediyordum ve bunun tek sebebi Jax'in ön verandamın basamağında oturuyor olmasıydı.

Görünüşe göre, insanın huzura ermesi için kelimelere ihtiyacı yoktu. Bazen tek ihtiyacımız olan şey, birinin panik dolu fırtınalarımızın ortasında yanımızda oturmasıydı.

Gitme vakti geldiğinde ayağa kalktı ve başını eğip bana baktı. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim. Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim." Duraksadım. "Ne kadardır? Ne kadar zamandır benim... ben olduğumu biliyordun?"

Ağzının kenarı seğirdi. "Birkaç gündür. Aile arabanı araç yolunda gördüm."

"Ben... Bu... çılgınca, öyle değil mi? Onca yıl sonra yollarımızın böyle kesişmesi... Bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyorum. Nasıl oldu da..."

"Hiç. Hiçbir anlamı olmak zorunda değil."

Elimi göğsüme götürdüm ve derin bir nefes aldım. "Ama bir anlamı olabilir. Neredeyse kader gibi geliyor, sence de öyle değil mi? Olası tüm kasabalar arasında kendimi burada buldum. Bunları sen de hissediyor musun? Bunun nasıl hissettirdiğini anlıyorsun... Bilmiyorum... sadece göğsümde bir his var. Ya..."

"Yapma."

"Neyi yapmayayım?"

"Bunu olmadığı bir şey haline getirmeye çalışma. Muhtemelen mesafemizi korusak daha iyi olacak. Geçmişi geçmişte bırakmak için."

Söylediği şey karşısında sessiz kaldım çünkü nutkum tutulmuştu. Dürüst olmak gerekirse, kendimi biraz deli gibi hisse-

diyordum. Zihnim hâlâ panik atak yüzünden karmakarışıktı ve nabzım Jax'e sarılmak mı, yoksa onca yıl önce ortadan kaybolduğu için ona bağırmak mı istediğime karar veremeyeceğim kadar yüksekti. Bir şey yapmaya fırsat bulamadan o uzaklaşmaya başlamıştı bile, beni beynime akın eden düşünce ve sorularla yalnız bırakmıştı.

Jax gittikten sonra boğucu bir aciliyet duygusuyla doğruca eve girdim. Yatak odama koştum ve henüz açmadığım bir kutuya yöneldim. Üzerindeki bandı yırttım ve altın rengindeki anı kutusunu bulana kadar diğer eşyaları yolumdan çekip attım. Bu kutuda en değerli eşyalarımı saklıyordum. Annemin mücevherleri. Babamın en sevdiği kravatları. Daisy'nin çizimleri. Eski fotoğraflar. Ve Jax'ten gelen mektuplar.

Çok uzun zaman önce bana yazdığı ve yıllar boyunca güvenle muhafaza ettiğim mektuplar. Uzun zamandır onun kelimelerini okumamıştım ama şimdi kutuya uzanırken ve on yaşındaki Jax'in kelimelerini okumak için notları açarken kalbim göğsümü çılgınca dövüyordu.

Kelimelerini siyah mürekkeple sayfalara yazmıştı. Harflerini her zaman çizgiler içinde tutabilmesine gülümsedim, benim eski notlarımın tam tersiydi. Benim el yazım kargacık burgacıkken onunki her zaman çok düzgündü.

Kâğıt parçalarını topladım ve bir zamanlar en yakın arkadaşım olan adamın sözlerini okurken güneşte oturmak için üstü açık arabama gittim.

Onları okurken bu kadar duygulanmayı beklemiyordum. Bakışlarım sayfalarda hızla hareket ettiği sırada gözlerimin dolmasını beklemiyordum. Tam üç yıl boyunca, yaz kampında birlikte olmadığımız aylarda birbirimize yazmıştık. Bildiğimiz en iyi yolla iletişimde kalmıştık. Bir zarfta Jax'in muhteşem el

yazısını görme umuduyla posta kutusuna koşa koşa gittiğim üç yılı hatırlıyordum.

O zamanlar bu mektupları milyonlarca kez okumuştum. Kâğıtların köşeleri yıprandığı için yırtılmıştı ama bu midemde gezinen kelebeklere engel olmadı. Muhtemelen böyle bir tepki vermemin sebebi, mektupları zamanında okurken çok önemsiz bulduğum ufak şeylerdi.

Mesela şöyle cümleler vardı:

Seni özlüyorum.

Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.

Sonra görüşürüz.

Hepsi çok basitti, içlerinde derin anlamlar barındırmıyorlardı ama zamanın o anında bu benim için dünyalara bedeldi. Özellikle de sonra görüşürüz demesi... Bir noktada Jax'i bir daha asla görmeyeceğimi düşünmeye başlamıştım ama şimdi ikimiz de buradaydık. Bahsettiği o "sonra" ikimizi de bulmayı başarmıştı.

Parmağım Jax'in adresinin yazılı olduğu zarfta gezindi. Gözlerim adresinde geçen Havenbarrow kelimesine odaklandı ve tüylerim diken diken oldu. O zamanlar çocuk olduğum için izini nasıl süreceğimi bilmiyordum ama aslında bunca zamandır buradaydı, kırk beş dakikalık bir araba yolculuğu kadar uzağımdaydı. Sanırım tam olarak yerini bilmediğim için zihnim kasabanın ismini silmişti, bu yüzden de Yoona bana buradaki evle sürpriz yaptığında hatırlayamamıştım. Genç halim için burası dünyanın diğer ucu sayılırdı.

Jax'in bana yazdığı son mektuplardan birini okudum ve bir paragraf gözüme diğerlerinden çok çarptı.

Biliyorum aslında bunu söylememe gerek yok çünkü senin annenle baban harika insanlar. Ama sen babamdan bahsettiği-

miz her mektupta bana söylediğin için, bir gün duymaya ihtiyacın olursa diye ben de sana söylemeliyim dedim.

Eğer kaçman gerekirse bana kaç.

Jax

Bastırmak için mücadele ettiğim gözyaşları en sonunda dökülmeye başladı. Hayattan o kadar darbe yememe rağmen hâlâ pek çok şeye inanıyordum ve kader o listenin başında geliyordu. Eski en yakın arkadaşımın yaşadığı kasabaya getirilmemin bir nedeni olmalıydı. Olay sadece Jax'in burada yaşamasıyla da kalmıyordu, üstüne ormanda birbirimizle karşılaşmıştık. Bu bir işaret olmalıydı. Bir şekilde, bir açıdan tüm bunların bir anlamı olmalıydı.

Belki de hiçbir anlamı olmamasına rağmen öyle olmasını dileyen ve umut eden bendim. Belki de içinde çok fazla karanlık barındıran bir yılın ardından ruhumun bir tutam büyüye ihtiyacı vardı.

Bir mucize dilemiştim ve hemen köşeyi dönünce Jax Kilter karşıma çıkmıştı.

Yine de bunun ne demek olduğunu bilmiyordum. Sadece bir anlamı olmasına ihtiyacım vardı. Aslına bakılırsa... herhangi bir şey olabilirdi. Çaresizliğe kapılarak geçirdiğim bir yılın ardından bir şeye umut beslemem gerekiyordu.

Tam o sırada telefonum çaldı ve ekranda bir mesaj belirdi.

Penn: *Bu hafta sonu büyük bir gala var ve karımın neden gelmediğini açıklamak zorunda kalmak istemiyorum. Artık eve dönebilirsin. Fazla tepki verdim. Sorunlarımızı çözeceğiz.*

Penn: *Siktir, Kennedy. Lütfen. Sana ihtiyacım var. Seni özlüyorum.*

Seni özlüyorum.

Bu kelimeler Jax'in mektubunda olduğu gibi karnımda kelebekler uçuşturmadı.

Bana zoraki geldiler, sanki sırf istediği olsun diye kontrolcü bir tavırla söylenmişlerdi. Arkadaşları ve iş arkadaşlarına neden etkinliklere katılmadığımı açıklama baskısı hissettiği için böyle söylediğini biliyordum. İkimizin mükemmel bir hayat yaşadığı imajını korumak için çok uğraşmıştı. Biz diğerlerinin hayalini kurduğu o "sonsuza kadar mutlu yaşadılar" sonuna ulaşan o çifttik. Karısının yanında olmadığı gerçeğini süslemeye çalışırken panik ataklar geçirdiğine bahse girerdim.

Güzel.

Panik atakların nasıl hissettirdiğini öğrenme sırası ona gelmişti.

Kibar ve nazik mesajları beni gitmem için ittiği gece söylediği kötü kelimelerin hatırasını silmiyordu. Mesajla gelişigüzel dile getirdiği sahte duygularının tuzağına düşmeyecek kadar akıllıydım.

Jax'ten gelen mektupları okumaya döndüm. Onun kelimeleri içlerinde çok daha fazla samimiyet barındırıyordu.

Jax'i ve yıllar içinde dönüştüğü kişiyi merak etmeden edemedim. Bir zamanlar sevdiğim oğlanın ne kadarının kalbinde yaşadığını merak etmeden edemedim.

Ayışığı Kitaplığı

11

KENNEDY

YAŞ ON BİR

Yaz kampının ilk yılı

Jax Kilter çok yakışıklıydı.

Çoğu insanın bu şekilde düşünmeyeceği garip bir yakışıklılıktı ama bence öyleydi. Çünkü ben farklı olan her şeyin güzel ve yakışıklı olduğunu düşünüyordum. En sevdiğim çikolataya benzeyen koyu kahverengi gözlerine ve vücuduna büyük gelen kulaklarına bayılıyordum. Burnunun sanki tam da bunu yapmak için yaratılmış gibi hafifçe sola kaymasına bayılıyordum. Taktığı büyük gözlüğe bayılıyordum. Pek çok açıdan kusurlu görünüyordu ve onun bu özelliklerine bayılıyordum.

Annem en iyi insanların kusurlu olanlar olduğunu söylemişti çünkü hayattaki en iyi maceralar kusursuz şeylerden meydana gelmezdi.

Henüz yüzünde hiç olmasa bile Jax'in sakallarını da seviyordum. Bir gün sakal bırakırsa beğeneceğimi biliyordum. Her iddiasına girerdim ki, yakışıklı bir adam olacaktı. Çünkü bu haliyle de çok yakışıklı bir çocuktu.

Jax Kilter'dan hoşlanmamın pek çok sebebi vardı ama en önemlisi kamptaki kimseye uyum sağlayamamasıydı. Ben de

kamptaki kimseyle uyum sağlayamıyordum çünkü çok konuşuyordum. Biraz farklı bir tiptim ve *amantanrım* belki de onunla arkadaş olabilirdik!

Onu henüz uyandırmamıştım. Uyandırdığımda kaçıp gidebilir ve benimle bir daha asla konuşmayabilirdi. İlk takılmamızdan sonra benimle konuşmayı kesen bir sürü arkadaşım vardı çünkü garip olduğumu düşünüyorlardı.

Ama ebeveynlerim garip olmanın iyi bir şey olduğunu söylüyordu. Eğer biri garipse, o kişinin bir aroması var demekti ve ben de hayatımın tatsız tuzsuz olmasını istemiyordum. Büyük, rengârenk çok fazla hayalim vardı. Sırf garipliğimden vazgeçtiğim için onlara ulaşma yolumdan uzaklaşmak istemiyordum.

Benim en iyi özelliğim -geğirerek alfabeyi sayabilmek dışında- çok rahat bir şekilde garip olabilmemdi.

Dışarıda güneşin yükselmeye başlamasını izlerken sertçe yutkundum, ardından Jax'in kolunu dürttüm. "Hey," diye fısıldadım. "Uyanma zamanı geldi."

Jax kıpırdanıp homurdandı, hemen sonra biraz daha kıpırdandı. "Beş dakika daha, anne."

Gülümsedim çünkü Jax rüya görürken çok komikti. Onu bir kere daha dürttüm. "Ben annen değilim, Jax Kilter. Kennedy Lost'la aynı yatakta yakalanmadan önce kaldır kıçını."

Bu gözlerini kocaman açmasını sağladı. O büyük ve leziz çikolata rengi gözlerini...

Bana ve uyuyan oda arkadaşlarıma baktığında yattığı yerden hızla doğruldu. "Birileri fark etmeden buradan çıkmam gerekiyor."

"Evet, o yüzden seni uyandırdım."

Ayağa kalktı ve yerden dün geceden kalma ıslak kıyafetlerini alırken parmağını hafif yamuk burnunun altından geçirdi.

Ben de ayağa kalktım ve ona kocaman gülümsedim. Annem

her zaman gülümsemenin diğer insanları da gülümseteceğini söylerdi. "*Gülümsemeler bulaşıcıdır, Kennedy. Kendininkileri kontrol edilemez bir yangınmış gibi saç.*" Ben de şimdi Jax'in önündeydim ve daha önce hiç yapmadığım kadar dişlerimi gösteriyordum.

Tek kaşını kaldırdı ve bir elini dağınık saçlarından geçirdi. "Ne yapıyorsun?"

"Gülümsüyorum."

"Neden?"

"Sen de gülümse diye."

Jax gözlerini kırpıştırdı. "Ah."

Pembe kapüşonlumu üstüme geçirdim ve spor ayakkabılarımı giydim. "İstersen benimle kuşlarla konuşmaya gelebilirsin."

"Kuşlar konuşmazlar."

"Evet, konuşurlar. Sadece yeterince yakından dinlemiyorsun."

"Çok garip birisin, Kennedy."

Daha da genişçe gülümsedim. "Teşekkürler, Jax." Burnumu kırıştırdım. "Hey, söylesene. Adın sadece Jax mi, yoksa bir şeyin kısaltılmışı mı?"

"Adım Jaxson ama sadece annem bana öyle der."

"Jaxson," dedim şarkı söylercesine. "Ah, bu ismi daha çok sevdim. İnsanlara uzun isimleriyle hitap etmeyi severim. Matthew, Nicholas ya da Samantha gibi. Babamın ismi Tim ama annem ona Timothy diyor. Uzun isimlerin daha sosiftike olduğunu söylüyor."

"Sofistike demek istiyorsun," diye düzeltti.

Gözlerimi kıstım. "Tekrar söyle ama yavaşça."

"So-fis-ti-ke," dedi Jax kelimeleri uzata uzata.

"So-fis-ti-ke," diye tekrarladım kocaman gülümseyerek. "Teşekkürler. Bazen öyle hızlı konuşuyorum ki, dilim dolanıyor ve

kelimeleri yanlış söylüyorum. Diğer zamanlarda ise sadece doğru kelimeleri bilmiyor oluyorum ve birilerinin bana doğrusunu söylemesi çok yardımcı oluyor. Yani teşekkür ederim." Derin bir nefes aldım. "Hey, sana Jaxson diyebilir miyim?"

"Hayır!" diye haykırdı. Alnında bir kırışıklık oluşmuştu. "Sana söyledim ya, sadece annem bana öyle seslenir."

"Vay canına." Başımı iki yana salladım. "Annen çok şanslı. Eee, istiyor musun?"

"Ne istiyor muyum?"

"Gidip kuşlarla konuşmayı?"

"Aklım hep bunu yapıyor mu?"

"Neyi?"

"Aynı anda milyonlarca şey düşünmeyi."

"Ah." Burnumu kırıştırdım ve dudaklarımı oynattım. "Evet, sanırım. Her neyse, burada kalıp konuşmak isterdim ama şimdi dışarı çıkmazsam kuşları kaçıracağım. Benim sabah sohbetim olmadan ne yaparlar hiç bilmiyorum. Bay bay, Jax! Görüşürüz, cikcik!"

Gün içinde karşıma çıkabilecek herhangi bir macera için malzemelerle dolu olan sırt çantamı omzuma attım. İçinde *Nutri-Grain** barları, sakızlar, baloncuk tabancası ve bir şişe su vardı. Ailemle evde ne zaman bir maceraya atılacak olsak, annem mutlaka çantasına *Nutri-Grain* barları koyardı, babam da içmemiz için büyük su şişeleri alırdı.

Kuşlara şarkı söylemek için dışarı çıkarken Jax'i odamda bıraktım. Kampta olmayı çok seviyordum çünkü ormanın tam ortasındaydık. Kızların kulübesi ormandaki güzel bir açıklıktaydı ve kapımızın hemen dışına leylak çalıları ekilmişti. En çok rüzgâr estiğinde çiçeklerin kokusunun burnumuza dolma-

* *Kellogg's* tarafından üretilen ve satılan kahvaltılık gevrek markasıdır. (ç.n.)

sını seviyordum. Leylak annemin en sevdiği çiçekti, bu yüzden her sabah dışarı çıktığımda kokularını almak evi özlememe neden oluyordu. Hava hâlâ yağmur kokuyordu. Islık çalarak ormana doğru ilerlerken, gördüğüm her su birikintisinin içine sıçramaya özen gösterdim.

Her gün bir önceki akşam yemeğinden aldığım küçük ekmek dilimini kuşlarla paylaşıyordum ve buna bayılıyorlardı. Bir kütüğün üstünde oturup onların güzel şarkılarını dinlediğim sırada kuşlar ziyafete doğru kavis çiziyordu.

Çantamı karıştırırken çoktan kuşlarla sohbetime başlamıştım. Tam o anda bir çocuğun boğazını temizleme sesiyle bölündüm.

Arkamı döndüğümde Jax'i pijamalarıyla dururken gördüm. Dünkü kıyafetleri kollarında mükemmelce katlanmış halde duruyordu.

Gülümsedim ve bu seferki onun da gülümsemesini sağlayacak kadar kocamandı. Tekrar çantamı karıştırmaya döndüm ve çilek aromalı *Nutri-Grain* bar çıkardım. Elimde kalan son çilekliydi ve bu aroma favorimdi ama onu yine de Jax'e uzattım. "İster misin?"

Bir saniyeliğine tereddüt etti ve sanki birilerinin onu benim gibi garip biriyle takılırken yakalamasından endişe ediyormuş gibi kampta etrafına bakındı. Ardından bir nefes alıp bana doğru yürüdü. Barı elimden alıp başım ağaçlara doğru kaldırdı ve kuşlara baktı.

"Hangi türden kuşlar var?" diye sordu barını açıp minicik bir parça ısırırken.

"Ah, bilirsin işte. Kırmızı gözlü *lonnie*, gri tüylü *jasper* ve *eriken*," dedim duygusuz bir ses tonuyla.

Jax tek kaşını kaldırdı ve kafası karışmış halde bana baktı. "Hepsini sen mi uydurdun?"

"Evet."

"Elbette uydurdun."

Barlarımızı yemeye ve kuşlarla konuşmaya başladık. Eh, daha doğrusu ben konuşurken Jax daha çok kendi kendine mırıldanıyordu. Güneş yukarı çıktığında ona verdiğim su şişesinden bir yudum aldı. "Tam ismin Kennedy mi?"

"Evet. Miğferli şef demek. Babam bir gün lider olacağım ve kötü şeylerden korunacağım anlamına geldiğini söylüyor. Ablamın ismi Yoona, o da Tanrı lütufkârdır demek. İsmi ona çok yakışıyor çünkü harika biridir." Başımı yana yatırdım. "Senin adının anlamı ne?"

"Ah, benimki aptalca."

"Hiç sanmam, hiçbir ismin anlamı aptalca değildir."

"Benimki öyle, inan bana."

"Söylesene hadi."

Jax homurdanıp iç çekti. "Jaxson, Jack'in oğlu demek."

"Ah." Anladığımı gösterircesine başımı salladım. "Babanın adı Jack mi?"

"Hayır. Cole."

"Hmm. Haklısın, aptal bir anlamı varmış. Hadi senin için biz bir tane uyduralım. Jaxson, kahraman demek olsun. Ne dersin? Böylece çok güçlü olursun ve insanları ne olursa olsun kurtarabilirsin."

"İsimlere öylece anlam uyduramazsın, Kennedy."

"Elbette yapabilirim. Seninkinin Jack'in oğlu anlamına geldiğine karar verdiklerinde eski insanlar da böyle yapmış."

Jax derin düşüncelere dalmış halde kollarını göğsünde kavuşturduktan sonra omuz silkti. "Tamam, Jaxson artık kahraman demek. Gerçi birini kurtarabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Kendine biraz zaman ver. Babamın hep söylediği gibi isminle yaşaman lazım. Çeneni yukarıda tut, sonunda o noktaya varacaksın."

"Pekâlâ, tamam." Jax ensesini kaşıdı. "Bu arada dün gece bana yardım ettiğin için teşekkürler."

"Sorun değil." Barımın son parçasını ağzıma atıp ellerimi pijama altıma sildim. "Bana kendin hakkında heyecan verici bir şey söyle."

Jax tek kaşını yukarı kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilirsin işte, seni havalı kılan bir şey."

"Ah. Benim havalı bir yanım yok."

Kahkaha atmaya başladım ve omzunu ittirdim. "Çok komiksin, Jax."

"Şaka yapmıyordum ki. Ben havalı biri değilim."

"Herkes havalıdır. Havalı olmayanlar bile."

"Kennedy, bu söylediğin mantıklı bile değil."

"Her zaman mantıklı olmak zorunda değilsin. Bana bir şey söyle. Neyden hoşlanırsın?"

Jax boğazını temizledi ve başparmağını burun kemerinden aşağı indirdikten sonra gözlüğünü yukarı itti. "Sanırım farklı anlamlara gelen büyük kelimeleri seviyorum. Annemle birlikte hep birbirimizi gösterebileceğimiz ve anlamını öğrenebileceğimiz büyük kelimeler ararız. Hatta en sevdiğimiz büyük kelimeleri eklediğimiz bir *Pinterest* panosu bile oluşturduk." Burnunu oynattı. "Biraz aptalca."

Keskin bir nefes alıp ellerimi çırptım. "Hiç aptalca değil! İmkânı yok! Büyük kelimeler çok havalıdır! So-fis-ti-ke dışında büyük kelime bilmiyorum ben, yani belki sen bana öğretebilirsin."

Bir anlığına gözleri aydınlandı. "Ciddi misin?"

Başımla onayladım. "Evet."

"Eh... ne tarz kelimeler öğrenmek istiyorsun?"

"Kelime bilmiyorum ki, şapşal. Bilmiyorsam ne öğrenmek istediğimi nasıl bilebilirim?"

Jax gergin gergin güldü ve anında gözüme biraz daha yakışıklı görünmeye başladı. "Ah. Haklısın."

"Bana en sevdiğini söyle."

"Tanrım, o kadar çok var ki." Jax gitgide daha fazla konuşmaya başlamıştı ve bu hoşuma gidiyordu. Bana açılmaya başlamasını seviyordum. "Mesela *klinomani!*"

Tekrar keskin bir nefes alıp ellerimi çırptım. "Aa! Bayıldım buna!"

"Ne anlama geldiğini bilmiyorsun, öyle değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok!"

Jax tekrar güldü "Yatakta kalmak için duyulan güçlü arzu demek. Çok fazla şarap içtiği her hafta sonunun ardından annem *klinomani* oluyor."

"Annen ve annem kulağa en yakın arkadaş olurlarmış gibi geliyor. Başka bir kelime daha söyle."

"*Flanör* var."

"Ah, evet, evet. *Flanör*. Çok hoş. Bu artık benim de favori kelimelerimden biri."

Jax sırıttı. "Tek başına dolaşan insan demek. Biraz benim gibi. Çoğunlukla insanlardan uzak dururum."

"Ben de öyle. Çoğu kişi benim arkadaş olunamayacak kadar garip olduğumu düşünüyor, o yüzden ben de *flanör*'üm galiba." Ailem yanımda olmadan dolaşmaya çıktığımda bazen kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi düşünüp kaşlarımı çattım.

"Ama şu anda öyle değilsin," dedi Jax beni dürterek. "Çünkü tek başına dolaşmıyorsun. Yanında ben varım."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "Evet. Yanımda sen varsın."

Jax bana farklı kelimeler söylemeye, ben de onu dinlemeye devam ettim. Mırıldanmaları biraz daha yüksek sesli çıkmaya başlamıştı. Hatta artık mırıldanma değillerdi ve gürültülü bir kahkaha attığında tüm kuşların onun sesiyle dans ettiğine yemin edebilirdim.

"Hey, Jax?"

"Evet, Kennedy?"

"Benim en yakın arkadaşım olmak ister misin?"

Jax burnunu kırıştırdı. "İnsanlardan en yakın arkadaşın olmalarını isteyemezsin. İnsanlar öyle en yakın arkadaş olmazlar."

"Aa..." Kaşlarımı çattım ve birbirine dolaşmış saçlarımı kaşıdım. "Peki insanlar nasıl en yakın arkadaş oluyor?"

"Bilmiyorum. Öylece oluyor."

"Hmm." Son ekmeğimi çıkardığım anda kuşlar hamur bağımlısıymış gibi hızla pike yaptı, ben de onları beslemeye başladım. "Hey, Jax?"

"Efendim, Kennedy?"

"Benimle öylece en yakın arkadaş olmak ister misin?"

İç çekti. "Tamam, Kennedy."

Yanaklarım yanmaya başladı ve bakışlarımı ekmek parçalarını çiğneyen kuşlara indirdim. "Hep en yakın arkadaşım olmasını istemişimdir."

Onu çok net duyamıyordum çünkü Jax Kilter mırıldanmaktan hoşlanıyordu ama sanırım, "Ben de," gibi bir şeyler söylemişti.

"Artık birlikte *flanör* olabiliriz," dedim.

"O dediğin *flanör* olmanın amacına aykırı."

"Şşt, Jax. Bırak da olsun."

Jax gülümsedi."Tamam."

12

KENNEDY

GÜNÜMÜZ

Yağmur, yağmur, bir an önce sona er. Kennedy'nin endişelerini uzaklara gönder

İki gün daha yağmur yağdı, bedenim artık uykusuzluktan sızlıyordu. Gözlerimi kapatmaya çalıştığımda zihnimde geçmişimden parçalar belirip kayboluyordu. Uyuduğumda da kâbus görüyordum.

Hiçbir şey işe yaramıyordu. İnsanlığın bildiği her uyku hapını denemiştim. İnternetteki neredeyse her uyku meditasyonunu yapmıştım. Evimi adaçayıyla tütsülemiştim, köpük banyosu yapmıştım, hatta *The Office* dizisini onuncu kez izlemiştim ama hiçbiri işe yaramıyordu.

Her geçen günle birlikte evi döven yağmur gitgide şiddetini arttırıyordu. Dışarıdan söylediğim Çin yemeği ve pizzalarla hayatta kalıyordum. En gurur duyduğum gerçeklerimden biri değildi ama yolculuğumun şu anda bu noktasındaydım. Yağmurun üstüne bir de panik atak yaşadığım günden beri evden çıkmamıştım. Dürüst olmak gerekirse, bedenim duygusal bitkinlik dalgalarına kapılmıştı. Kâbuslarımdan uyandığımda aklıma işkence eden düşüncelerle kapana kısılıyordum.

Bir zihnin aynı anda milyonlarca şeye odaklanabilecek kadar bunalabileceğini hiç bilmezdim ama benimki bunu başarıyordu. Şu anki düşüncelerim şunlardan oluşuyordu: *Doğru düzgün iş seçeneklerim neler? Havenbarrow'da mı kalacağım, yoksa şehre geri mi taşınacağım? Penn nerede? Gerçekten beni özlüyor mu, yoksa sadece yalnız mı hissediyor? Beni özlüyorsa neden beni aramaya gelmedi?*

Çünkü nerede olduğunu bilmiyor, Kennedy.

Gerçekten önemseseydi beni bulmak için çabalamaz mıydı? Mesaj atmak yerine yazmaz mıydı?

Bir de fırtınalar sırasında Jax'in ne yaptığını merak ediyordum. Arayı kapatmak istemediğini söylerken ciddi miydi? Buna inanmak benim için zordu. Hâlâ çok fazla sorum vardı. Mesela o incecik çocuktan nasıl bu kadar yapılı bir adama dönüşmüştü? Bana yazmayı neden bırakmıştı? En önemlisi de... annesine ne olmuştu?

Yoona'yla ne zaman konuşsam sesindeki endişe daha fazla güçleniyordu. Bazen beni bu kadar iyi okuyamamasını diliyordum -hem de hattın diğer ucundan bile- ama ablam bazı günler ruhumdaki ağırlıkla baş etmenin benim için zor olduğunu biliyordu.

Ona sürekli, "Ben iyiyim," diyerek söz veriyordum. Ablama yalan vaatlerde bulunmaktan nefret ediyordum ama dünyanın diğer ucundaydı ve yaşadıklarımı daha iyi kılmak için elinden gelecek bir şey yoktu. Anksiyetem ve hüznümle baş etmesi gereken tek kişi bendim. Başka kimse beni kurtaramazdı.

Eh, belki Joy Jones dışında kimse.

Evde kapana kısıldığım ve uykusuz geçmesini beklediğim gecelerden birinde yemek odasında geziniyordum ki, penceremin tıklatıldığını duydum. Başımı kaldırıp baktığımda Joy'un

orada durmuş, benden tarafa bir şeyler fırlattığını gördüm. Tamamen açtığı camından uzanmıştı, dikkatimi çekmek için bana doğru bazı şeyler atıyordu. Bu sırada kolu tamamen sırılsıklam olmuştu.

Ne yaptığından emin olamayarak gidip penceremi açtım. "Merhaba," dedim tereddütle. Ardından tek kaşımı yukarı kaldırdım. "İyi misin?" Joy'un seksenlerinin sonunda olduğunu biliyordum ve eğer endişelenmem gereken bir şey varsa elimden geldiğince yardım etmek istiyordum. Dünyadaki en dengeli insan sayılmazdım ama bir şekilde başkasına yardım etme cesaretini toplayabilirsem bu fırsatın üstüne atlardım.

"Merhaba, tatlım. Evet, iyiyim. Sadece çaya gelmek ister misin diye sormak istedim," diye yamtladı çok tatlı bir tavırla.

"Saat akşam onu geçti, Joy."

Gülümsemesi genişledi ve bir kez başıyla onayladı. "O zaman şarap içmeye ne dersin?"

Bir kahkaha atıp kabul ettim. Başka ne yapacaktım ki? Oturup gecenin kalanı boyunca her şeyi kafamda tekrar tekrar döndürüp duracak mıydım? Üzerime bir yağmurluk geçirerek botlarımı giydim. Ön kapımı açıp sağanak yağmurla birlikte şimşeği de gördüğümde göğsüm endişeyle sıkıştı.

Sadece yürü, Kennedy. Hemen yan kapıya gideceksin.

Ama hareket edemiyorum.

Gökyüzü ağladıkça artan paniğimle birlikte göğsüm daha da sıkıştı. Bunda daha iyi olmalıydım. Hiç endişelenmeden öne doğru yürüyebilmeliydim. Ama kazanın yaşandığı akşama dair ani görüntüler zihnimde dönüp duruyordu ve onları bir kenara itmeyi başaramamıştım.

Yapamam, diye düşündüm ve gözlerimi utançla yumdum.

"Evet, yapabilirsin," diye seslendi bir ses. Soluma döndü-

gümde Joy'u hayatımda gördüğüm en içten ifadeyle bana doğru gülümserken gördüm. "Gel hadi, yalnız değilsin. Sadece birkaç adım attıktan sonra şarap kadehin seni bekliyor."

"Ben... Benim..." Gözlerimi tekrar kapattım ve derin bir nefes aldım. Korku içimi doldururken ellerim titremeye başlamıştı.

"Korkmanda hiç sorun yok, tatlım," dedi Joy. "Aynı anda hem korkabilir hem de cesur olabilirsin. Şarap soğuk ve iyi bir eşlikçin var. Nefesini tutarak buraya koşman gerekse bile öyle yap. Ardından birlikte nefes alabiliriz."

Joy'un söylediğini yaptım. Nefesimi tuttum ve kaldırımın etrafından dolanan bahçemi hızla geçip onun patikasına koştum. Onun ön verandasına adımımı atar atmaz, delirmiş biri gibi hiç davet edilmeyi beklemeden evine girdim.

Antresinde üzerimden yağmuru silkelerken tir tir titriyordum. Joy arkamdan gelip elime önceden hazırladığını tahmin ettğim bir havlu tutuşturdu. "Geldik işte." Gülümsedi. "O kadar da kötü değildi."

Şiddetle atan kalbimin hızını bir bilseydi. Göründüğünden çok daha zor olmuştu.

"Beyaz mı, kırmızı mı?" diye sordu Joy.

"Eğer varsa beyaz olabilir."

"Ah, tatlım, bende her şey var. Şimdi koltuğa geç ve rahatına bak. Konuşurken atıştırmamız için bize minik bir şarap tabağı hazırladım. Ben gelene kadar didiklemek istersen hemen masada duruyor."

"Teşekkürler, Joy."

Kanepesine yerleştim ve hâlâ çok yüksek olan nabzımı sakinleştirmeye çalıştım. Evi tam bir yuvaydı, etrafımdaki her şeyin özgün ve önemli bir hissi vardı. Duvarlar hayatının tüm

güzel anlarım siyah-beyaz fotoğraflarla yansıtan uyumsuz çerçevelerle doluydu. Ayrıca bütün mobilyası canlı renklerdeydi ve etrafa saçılmış uzunlu kısalı lambalar sayesinde ışık eksikliği çekmiyorduk.

Bir duvarda spot ışıklarla aydınlatılan sanat eserleri vardı ve çok güzellerdi. Tablolar ve heykeller ortama öyle bir sıcaklık saçıyordu ki, sanki bir müzedeydim ve başyapıtlara bakıyordum. Nefes kesiciydiler.

Joy geri geldiğinde elinde hayatımda gördüğüm en büyük şarap kadehlerini taşıyordu. İşte tam o anda resmen benim yeni en yakın arkadaşım olmuştu. Her kadeh yarım şişe şarap alıyor olmalıydı.

Memnun bir şekilde gülümsedim. "Çok etkileyici bir kadeh."

Şarapla dolu kadehimi bana uzattı. "Bazı akşamlar daha büyük kadehler gerektirir."

Hem de nasıl.

Muhtemelen hayatımda içtiğim en iyi beyaz şarabı yudumlarken, "Bir şarap molasına ihtiyacım olduğunu nereden anladın?" diye şaka yaptım.

"Birkaç akşamdır evde sürekli gezindiğini fark ettim. Gözetlediğimden falan da değil, okuma köşem senin yemek salonunun tam karşısında. Fırtınalı havalarda uyuyamadığını anladım."

"Beni biraz sarsıyorlar," diye itiraf ettim. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "O yüzden teşekkür ederim. Arkadaşlığına gerçekten minnettarım. İtiraf etmem gerekiyor ki, biraz deliye dönmüştüm ve aklımı kaybetmenin eşiğindeydim."

"Hmm." Joy anlayışla başını salladı. "Bazen öyledir. Fırtınalar sonsuza dek sürecekmiş gibi gelebilir ama deneyimlerimden her zaman dindiklerini öğrendim."

Bu aklımdan çıkarmamam gereken hoş bir düşünceydi.

"Neyi bilmek çok güzel biliyor musun?" diye sordu.

"Neyi?"

"Yağmur bulutlarının ardında bile güneşin her zaman orada olduğunu bilmek."

"Bu çok hoş bir düşünce," dedim. "Sadece bazen hatırlaması zor olabiliyor."

Joy dizime hafifçe vurdu. "Güven bana, oldukça iyi biliyorum. Neredeyse doksan yaşındayım ve bazen ben bile unutuyorum. Sanırım bu yüzden şarap var." Minderin üzerinde kıpırdandı. "Eee, Jax sana çekiliyormuş gibi görünüyor."

Oflayarak bir kahkaha koyuverdim. "Bana çekiliyor mu? Hiç de bile. Hatta mesafemizi korumamız gerektiğini çok açık bir dille ifade etti."

"Ah, tatlım." Elini sallayarak beni geçiştirdi. "Jax öyle demek istemiyor. Sadece o da benim Stanley'm gibi kalın kafalı. Duygularını göstermek Jax için çok zor. Çünkü onlarla sık sık karşılaşmıyor. O oğlanla uzun yıllardır içkimi paylaşırım, yine de duygularını benimle paylaştığı anlar çok nadirdir. Tuğla bir duvar kadar sertmiş gibi davranıyor ama iri cüssesinde pamuk gibi bir kalp saklı. Kasabaya geldiğinden beri sana nasıl baktığı gözümden kaçmadı."

Midem gerginlikle kasıldı. "Bana nasıl bakıyormuş?"

"Hakkında daha fazlasını öğrenmek istediği bir şeymişsin gibi."

Başımı öne eğdim ve parmaklarımla oynadım. "Yıllar önce o benim en iyi arkadaşımdı. İki yıl birlikte yaz kampına gittik ve aşağı yukarı üç yıl boyunca da mektuplaştık. Ardından bir gün mektupları gelmemeye başladı. O... tamamen ortadan kayboldu."

Joy'un gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Onu küçük bir çocukken mi tanıyordun?"

"Evet. O..." Jax'in çocukluğunu düşünerek gülümsedim. "O tanıştığım en kibar çocuktu. En sessizi ama en kibarı."

"Evet. Bu özellikleri yıllar içinde değişmedi. Peki o biliyor mu? Senin... sen olduğunu?"

"Biliyor ama geçmişimize odaklanmamamızın en iyisi olacağını söyledi."

"Ah, bu tam bir saçmalık," diye homurdandı Joy. Yüksek sesle kahkaha attım. "Jax'in ağzından çıkan tek kelimeyi bile dinleyemezsin. Neden biliyor musun?"

"Neden?"

"Kalp atışları kendini yok etmek için geri sayım yapan bir bomba gibi. Hak etmediğine inandığı için iyi şeyleri kendinden uzaklaştırıyor ama onu muhtemelen kendisinden bile daha iyi tanıyorum ve bir arkadaşa ihtiyacı var. Bence sana asla itiraf etmeyecek kadar buna ihtiyaç duyuyor."

Şarabımı yudumlarken başımı iki yana salladım. "O arkadaş olmamı istediğinden şüpheliyim. Ayrıca söylediğin gibi, adam adeta tuğladan bir duvar. Ona nasıl ulaşabileceğimi bilmiyorum."

"Elbette biliyorsun." Kadehini masaya koydu ve rafında birkaç mum duran şöminesine doğru ilerledi. Bir çakmak alıp teker teker yakmaya başladı. "Birini kaybettin, öyle değil mi?"

Oturduğum yerde dikleştim. Kasabanın tüm o dedikoducularına rağmen, tek bir kişiye bile kızımdan bahsetmemiştim. "Ben... pardon? Ne demek istiyorsun? Sen... nasıl?"

Joy bana bakıp gülümsedi. "Gözlerinde görüyorum ve o kişinin ışığı etrafını sarıyor."

Kelimeler dudaklarından çıkar çıkmaz bütün vücudum ürpermeye başladı. "Ben... O..." Kelimeleri oluşturmaya çalışırken ağzım kurudu.

Joy başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, tatlım. Eğer zor geliyorsa konuşmak zorunda değilsin. Seni çok iyi anlıyorum ve kaybında yalnız olmadığını bilmeni istiyorum. Bu dünyada hepimizi birleştiren bir şey varsa o da yaşam ve ölüm, gece ve gündüzdür. Jax'in de başına bir trajedi geldi, ortak bir geçmişiniz olduğu için bence tekrar bağ kurabilirsiniz."

"Bence beni hayatında istemiyor."

"Eminim istiyordur. Babası hayatının son dönemlerini yaşıyor ve hakkında konuşmasa bile bunun Jax'i içten içe yiyip bitirdiğini biliyorum. Bunu sana zorla onun hayatına dahil olman için söylüyorum. Bana göre iyileşme zaman, sabır ve arkadaşlarla birlikte gelir. Bence şu anda ikinize de bir arkadaş çok iyi gelir," diye açıkladı Joy.

"Nasıl benimle arkadaş olmasını istemesini sağlayacağım ki? Bana açılmasını nasıl sağlayacağım?"

"Sadece kendin ol. Eminim bu yetecektir. Eğer hiçbir şey işe yaramazsa onu ittir. Bazen hâlâ hareket edebildiğimizi hatırlamak için hayatımızda birinin bizi ittirmesine ihtiyaç duyarız."

Birkaç gün öncesini düşündüm, panik atağım tam gücüyle bana saldırmıştı ve hareket edemiyordum. Tam o anda Jax oradaydı. Beni ittiriyor, evime gitmem için yönlendiriyordu. Eğer o bana yardım edebildiyse, ben de en azından onun için aynısını yapmayı deneyebilirdim. En kötü ne olabilirdi ki?

Joy'la şaraplarımızı bitirip hayat hakkında konuşmaya başladık. O olmasaydı evde kendi düşüncelerime ve hüznüme odaklanarak geçireceğim bir akşamda beni güldürmüştü. Onun nezaketi için fazlasıyla minnettardım. Kasabalılar içinde *gerçekten* arkadaşım olmakla ilgilenen ilk kişiler arasındaydı.

Neden uzun yıllardır evinden çıkmadığını sorduğumda bana çok basit bir cevap verdi. "Ben sevginin olduğu yere giderim.

Bu yer de sevdiğim insanların kalp atışlarıyla dolu. Sevgi başka bir yere giderse emin ol takip edeceğim. Tanrı bana aksini söyleyene kadar burası benim güvenli limanım."

Gitmek için ayağa kalktım ama fotoğraflarla dolu koridorunu görünce durdum. Gülümseyen yüzleri incelemek beni de gülümsetti. "Bu eşin mi?" diye sordum.

"Evet, o Stanley. Benim taş kalpli sevgilim."

"Peki ya kız?"

"Bethany'm. Hayata erken veda etti. Kanser onu bizden ayırmadan önce birlikte on sekiz harika yıl geçirdik."

Göğsüm sıkıştı. "Çok üzüldüm." Ona sarılmak ve ağlamak istiyordum ama olduğum yerde kalmaya devam ettim.

"Ben de çok üzgünüm, Kennedy. Gerçekten."

Ona söylememiştim ama bir şekilde kaybımı anlamıştı. Yağmurluğumla botlarımı giyip ön verandasına çıktım. Birbirimizle vedalaştık ancak ayaklarım beni uzaklaştıramadan önce döndüm ve bir süredir cevaplandırmaya çalıştığım o soruyu sordum. "Kızını kaybetmeyi nasıl aşarsın?"

Bana doğru yaklaştı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Aşamazsın. Sadece yaşamaya devam edersin ve birlikte geçirdiğiniz her an için minnet duyarsın. Bana soracak olursan, Bethany'nin yanımdan ayrıldıktan sonra rüzgâra dönüştüğüne inanmak istiyorum. O yüzden onu her yerde hissediyorum." Elini uzatıp gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı. "Fırtınalı zamanlarda bile."

Onu sıkıca sarılmak için kendime çekmeden önce gülümsedim. O akşam bana verdiği her şey için teşekkür ettim ve hızla kendi verandama geçtim. Ama bu sefer çabucak içeri girmeden önce gözlerimi kapattım ve rüzgârın ruhumda dans edişini hissettim.

13

JAX

Babama ziyarete geldiğime dair imza atmak için resepsiyonda durduğumda, "Bugün biraz bilinci yerinde sayılır," dedi Amanda. "Adımı hatırladı."

"Sana zorluk çıkardı mı?" diye sordum.

"Çıkarmamış olsa Cole Kilter olur muydu?"

Haklıydı.

"Benim hakkımda bir şey dedi mi?" diye homurdandım.

"Sana şerefsiz dedi."

O da haklıydı.

İşte bok gibi bir gün geçirdikten sonra, o akşam kendimi bir ziyarete hazır hissedip hissetmediğimden emin değildim. Fakat babama birkaç bölüm okumazsam kendimi suçlayacağımı biliyordum. Yine de bu tükenmiş hissettiğim gerçeğini değiştirmiyordu. Birkaç gündür iyi hissetmiyordum. Açıkçası dinmek bilmeyen yağmur modumu düşürmüştü, işim berbattı ve Kennedy'yi aklımdan çıkaramıyordum. Sanki onun kim olduğunu anlamam nasıl baş edeceğimi bilmediğim bir anılar girdabım üzerime salmıştı. Ona dair hatırladığım anıların içinde boğuluyordum.

Bir yanım onunla konuşmak, kasabada karşılaşmak ve nasıl olduğunu sormak istiyordu. O yanım aptalın tekiydi. Neredeyse dokunduğum her şey mahvoluyordu, Kennedy'yle bağımızı yeniden kurmak ve sonrasında her şeyin ters gitmesi almak istediğim bir risk değildi.

Bir geçmişimiz vardı. Bir hikâyemiz vardı.

Sadece neden bana hiç geri yazmadığını merak ediyordum.

Amanda, "Her şey nasıl gidiyor?" diye sorduğunda beni o olmayan bir kadın hakkındaki düşüncelerin içinden çekip çıkardı. Bunun hakkında da suçluluk hissediyordum. Henüz yeni ayrılmış olmamıza rağmen geçtiğimiz hafta boyunca Kennedy'yi Amanda'dan çok daha fazla düşünmüştüm.

"Ben iyiyim," diye yanıtladım duygusuz bir sesle. "İyi geceler."

"Jax, bekle." Amanda uzanıp kolumu kavradı. Bu akşam onunla uğraşmak gerçekten istemiyordum. Lanet olsun, hiçbir şeyle uğraşmak istemiyordum. "Baban konusunda güçlüymüşsün gibi davranmana gerek yok. Adamın şeytanın teki olduğunu biliyorum ama acı çekiyorsan bunda bir sorun yok. Eğer ihtiyacın varsa benimle konuşabilirsin."

"Konuşacak bir şey yok. Ben iyiyim."

"Yalan söylüyorsun."

Sertçe yutkunup bakışlarımı aşağı çevirdim. "Amanda?"

"Evet?"

"Beni bırak." Hem kolumu hem de kendimi kastediyordum.

Amanda kolumu bıraktı. "Pekâlâ. İnatçılık etmeye devam et o zaman. Neden tek başına mücadele etmek zorunda olduğunu düşündüğün bir dünyada yaşadığını hiç bilmiyorum. Benimle konuşmasan bile umarım biriyle konuşursun."

"Terapi bunun için var," diye mırıldandım.

Keşke eve gitmiş olsaydım.

Yanına gittiğimde babamın aklının fazla yerinde olmayacağını umarak kitabı ceketimden çıkardım. Bu ne kadar boktan bir düşünceydi? İnanmadığım bir Tanrı'ya babamın aklının beni hatırlamayacağı kadar gitmiş olması için dua ediyordum.

Odasına girdiğimde yüzü pencereye dönük halde tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. Akşam çoktan çökmüştü, bu yüzden heyecan verici bir şeylere bakıyor olamazdı. Boğazımı temizleyip yanına gittim, neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Başını kaldırıp denizi andıran o mavi gözleriyle bana baktı ve gözlerini kırpıştırdı. Vücudunun sağ tarafı felçliydi ve bana bakarken ağzının sağ köşesi aşağı doğru çarpılmıştı. Boş bakışlarından beni tanımadığını anlamıştım.

Tekrar boğazımı temizledim. "Merhaba, Bay Kilter. Belki bu kitaptan birkaç bölüm okumamı istersiniz diye size bir uğrayayım dedim."

Babam hafifçe başıyla onayladı. Onun önündeki sandalyeye oturmadan önce tekerlekli sandalyesini benimle yüz yüze geleceği şekilde döndürdüm. Tamamen çökmüş görünüyordu ve arada sırada yüzünü silmek zorunda kalıyordum. Dış görünüşünün bedeninin içinde olanların yanında hiç kaldığını bildiğim için onu böyle görmek zordu.

Kimse yıllar geçtikçe ebeveynlerinin bedeninin çöktüğünü izlemek istemezdi. Bu hayatın bir lanetiymiş gibi geliyordu. Sizi dünyaya getiren insanların yaşlanmasını izlemek hayatın hayal ettiğimizden çok daha kısa olduğunun bir anımsatıcısıydı.

Ona kitaptan bölümler okurken dümdüz önüne baktı. Tam olarak bana bakmıyordu ama sanki ruhumun içini görüyordu. Üçüncü bölümü yarılamıştım ki, dudaklarını oynattığını fark ettim.

"G-gü-zee-l," diye mırıldandı tek kaşımı kaldırmama sebep olarak. Mırıldanmayı kesmem için beni döverek geçirdiği yılların ardından mırıldanması ne ironikti. Hayat lanet olası bir şakadan ibaretti.

"Güzel mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı, neredeyse hiç hareket etmemişti.

Soğuk kalbim bu zavallı adam için atmaya çalıştı.

Ardından altındaki zeminde küçük bir sıvı birikintisi oluştuğunu gördüm. Ayağa kalktığımda altını ıslattığını fark ettim. Ona yardımcı olacak birilerini getirmek için aceleyle odadan çıktım. İki hemşire geldi, onlar babamın temizlenmesine yardımcı olup yatağa sokarken kitabı sımsıkı tuttum.

Babam yatağa yattığı anda uyuyakaldı, ben de odadan çıkıp doğruca Amanda'nın yanından geçip gittim. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Kamyonetime atlayıp kitabı yolcu koltuğuna fırlattım. Sonra kontağı çevirdim ve durdum. Ellerim direksiyondaydı, eklemlerim bembeyaz kesilene kadar deriyi sıkıca kavramıştım. Birkaç dakika boyunca orada kaldım ve üzerime yüklenen sessizliğin beni sarmalamasına izin verdim.

Telefonumu çıkarıp ağabeyimi aradım. Konuşma beklediğim gibi geçti.

"O senin sorumluluğun değil, Jax. Kasabayı terk edip yeni bir hayata başlamalısın. Annemin ölümü senin suçun değildi."

Bozuk bir kaset gibiydi...

Kamyonetimi eve doğru sürerken babamı, olduğu ve dönüştüğü adamı düşündüm. Bütünüyle farklı iki yaratık gibilerdi. Biri beni korkutuyordu, diğerine ise acıyordum. Hiçbir adam tuvaletini tutamayıp bunun hakkında hiçbir şey yapamayacağı bir duruma düşmemeliydi.

Kalbimde babamın eskiden olduğu adam için acıma yoktu.

Beni hem fiziksel hem de duygusal olarak incitmesine lanet olsun.

Yıllar boyu süren ama neredeyse hiç iyileşemediğim terapi seanslarına lanet olsun.

Beni yumruklayan, yaralayan ve aşağılayan ellerine lanet olsun.

Babamın eskiden olduğu kişiye lanet olsun.

Ayrıca bu akşam olduğu kişiye de lanet olsun.

Buz kesmiş kalbimin kırılmaya çalışmasına neden olan adama lanet olsun.

Kalbim daha fazla kırılamazdı çünkü yıllar boyunca paramparça olmuştu zaten.

Eve vardığımda kafamı boşaltmak için ormana gittim. Aklımda doğruca yatağa gidemeyeceğim kadar çok düşünce vardı. Çok yorgundum ama uyumamın mümkün olmadığını biliyordum.

Her zamanki yerime yaklaştığımda bir kadının bankımda oturduğunu görerek duraksadım. Yaklaştıkça onun kim olduğunu anladım.

Başımı gördüğüm şeye inanamayarak yana eğerken, "Burada ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

Kennedy başım kaldırdı ve bana hafifçe gülümseyerek baktı. Elinde ona seslenmeden önce bir şeyler yazdığı not defteri duruyordu.

"Selam," diye fısıldadı. "Ben, şey... sadece hava almaya ihtiyacım vardı."

"Başka yerlerde de hava var."

"Evet ama burası şimdilik bulduğum en güzel yer."

Kennedy'nin kuralları çiğneme ihtiyacına sinir olarak "Yine mülke izinsiz giriyorsun," diye homurdandım. Ama içten içe... onu gördüğüm için memnundum. Doğruyu söylemek gerekirse, ne hissettiğimi bilmiyordum. Babama yaptığım boktan ziyaretin ardından duygularım karmakarışık olmuştu.

"Sanırım benim izinsiz giren kız olduğum gerçeğiyle barışmamız gerekecek."

Yüzümü buruşturup bir elimi saçlarımdan geçirdim. Nasıl aynı anda hem burada kalmasını hem de gitmesini isteyebiliyordum?

Bankta yana kaydı ve yanındaki boşluğa vurdu. "Bana eşlik edebilirsin."

"Konuşmak istemiyorum," diye çıkıştım.

"Elbette. Hiç çok konuşkan biri değildin zaten."

"Senin de konuşmanı istemiyorum."

Kennedy kaşlarını çattı. "Eh, ikimiz de benim konuşkan biri olduğumu biliyoruz ama bu akşam sessiz kalabilirim."

Ona gitmesini söylemeliydim ve bu akşamlık evime geri dönmeliydim. Ona bir daha geri gelmemesini söylemeliydim. Onu bir daha asla görmek istemediğimi çünkü hayatımın onsuz daha iyi olduğunu söylemeliydim.

Bunları yapmak yerine yanına oturdum çünkü bazen acının bile arkadaşa ihtiyacı olurdu.

Uzun bir süre boyunca sessiz kaldık. Kennedy not defterine bir şeyler yazmaya geri döndü. Arada sırada ne yazdığına çaktırmadan bakıyordum. Bir yapılacaklar listesi oluşturuyordu. Havenbarrow'da görülecek yerler ve yapılacak şeyler listesi.

Kedi Marshmallow'la tanış.

Siyah-beyaz film gecelerine git.

Gizli kütüphaneyi bul.

Eski bir arkadaşla yeniden bağ kur.

Jax'e listemi okumasında bir sakınca olmadığını söyle.

Jax'e iyi olup olmadığını sor.

Jax'e ona mesajlar yazdığımı fark ettiği için burnundan sohumayı kesmesini söyle.

Homurdandım ve bakışlarımı defterinden uzaklaştırdım. "Çok garipsin."

"Sanırım en sevdiğin özelliklerimden biri buydu."

Sessiz kaldım.

Kennedy üstelemeye devam etti. "İyi misin?"

"Konuşmamaya ne oldu?"

"Bu konuda zorluk çektiğimi biliyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Artık senin hakkında pek bir şey bilmiyorum. O zamanlar çocuktuk. Çok şey değişti."

"Ne gibi?" diye sordu.

Bal rengi gözlerine baktım ve bir anlığına bakışlarımı kaçırmak istemedim. Ona sarılmak istedim. Ona yıllar boyunca başıma gelen her şeyi anlatmak istedim. Ona ruhumda ağırlık yapan kalp yaralarımı açmak istedim.

Bir arkadaşa ihtiyacım vardı ama bir arkadaşı hak etmiyordum.

"Neyin değiştiği önemli değil," dedim. "Önemli olan değişimlerin yaşanmış olması."

"Sen iyi misin, Jax?" diye sordu tekrar. Bu sefer sesi uzun zamandır duymadığım bir ilgi ve kibarlıkla doluydu.

"Seni ilgilendirmez."

"Ama ilgilendirmesini istiyorum." Bir elini koluma koyduğunda ruhumda bir şimşek çaktı. Bu basit dokunuş bir elektrik

akımının bütün vücudumdan geçip doğrudan kalbime isabet etmesine neden olmuş, onu hayata döndürmeye çalışmıştı.

"Eğer konuşmaya ihtiyacın olursa buradayım, Jax." Elinin bir süre daha kolumda oyalanmasına izin verdim çünkü dokunuşunun sıcaklığı iyileştirici geliyordu.

Neden Amanda'nın dokunuşu bunu yapmıyordu?

Soğukluk kalbime geri dönerken kolumu Kennedy'den uzaklaştırdım. Ellerimi birbirine kenetledim ve eklemlerim bembeyaz kesildiği sırada başımı önüme eğdim. Aramızda dile getirilmemiş kelimelerle dolu daha fazla an geçti. Sonra dudaklarımdan yavaşça bir mırıldanma döküldü. "Babam ölüyor."

"Evet. Joy bundan bahsetti. Çok üzgünüm, Jax."

"O adam şerefsizin teki. Ya da tüm bunlardan önce öyleydi."

"Peki ya şimdi?" diye sordu Kennedy.

"Şimdi sadece orada ve hiçbir şeyi yok."

"Sen varsın."

"Daha önce onun için hiç yeterli olmamıştım, bu yüzden şimdi olduğumdan şüpheliyim."

Ben ne yapıyordum böyle? Neden bu konudan bahsediyordum? Bana tekrar uzanıp vücuduma bir elektrik akımı daha göndermesine fırsat bırakmadan ayağa kalktım. Kaşlarımı çattım, ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum ve zihnimdeki yalnız benliğime çekilmeye başladım.

"Benim mülkümden uzak durmak zorundasın," dedim ona. "Eğer durmazsan işe polisleri karıştıracağım."

Kennedy de ayağa kalktı. "Moon, ben..."

"Bana Moon deme," diye çıkıştım. "Git buradan, Kennedy."

Kennedy'nin omuzları düştüğünde ona doğru bakmamak için çok çaba harcadım. Ona bakamazdım çünkü eğer bakarsam gitmemesi için yalvarabilirdim.

"Özür dilerim. Bir arkadaş sana iyi gelir sanmıştım."

"Benim arkadaşa ihtiyacım yok," dedim zayıf bir fısıltıyla. "Benim kimseye ihtiyacım yok. Hatırladın mı? Kasabanın pisliği benim. Seninle arkadaş bileklikleri yapmakla ilgilenmiyorum."

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

14

KENNEDY

"Hayır," diye seslendim Jax benden uzaklaşmaya başladığında.

Benimle yüz yüze gelmek için dönüp başını yana yatırdı. "Ne?"

"Hayır dedim. Şu anda öylece çekip gidemezsin."

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye bağırdı, sesinden öfke akıyordu. Yoksa acı mıydı? Sesi sinirli olduğunu haykırırken gözlerinden incinme okunuyordu.

"Çok uzun zaman önce kaçırdım ama konumuz bu değil. Konumuz, senin yanıma oturup benimle konuşman gerektiği."

"Bunu yapmayacağım," dedi. "Mülkümden hemen şimdi çıkmazsan..."

"Polisleri arayacaksın falan. Anlıyorum, Jax. Bu kasabadaki rolün bu. Sen büyük kötü kurtsun. Kendini kimseye açmayan taş kalpli zor adamsın ama ben seni tanıyorum. *Gerçek seni.* O nazik ve hassas oğlan hâlâ içinde. Gerçekten bir şerefsiz olmadığını biliyorum."

"Lütfen evine geri dönüp birbirimizi hiç tanımıyormuşuz gibi yapar mısın?"

"Bunu yapamam çünkü uzun zamandır omuzlarında ağır bir yük taşıdığını görebiliyorum."

Bakışlarında keder dolu bir ifadeyle bana döndü. Bu bakışlar gözlerini hiç terk etmiyordu. Ormanda yollarımızın kesiştiği ilk günden beri oradalardı. O acının ne kadar zamandır içinde yaşadığını ancak tahmin edebilirdim.

"Anlıyorum," dedi Jax. "Yıllar önce bir kampa birlikte gittiğimiz için ruhlarımız arasında bir bağ olduğu saçmalığına inanıyorsun. Ama öyle bir şey yok çünkü ben yıllar önceki o çocuğa uzaktan yakından benzemiyorum."

"Ben de eskiden olduğum kıza benzemiyorum," dedim onunla hemfikir olarak.

"Rengârenk gardırobun ve bir sohbetin bittiğini anlayamaman bambaşka bir hikâye anlatıyor."

Hafifçe gülümsedim ve neon sarısı yazlık elbisemi düzeltim. "Tamam, sanırım bazı şeyler benim için aynı kaldı."

"Ama benim için kalmadı. Alınma ama seninle arayı kapatıp *s'more** yerken karşılıklı kamp hikâyeleri anlatmayı istemiyorum. Hayatımda böyle bir bağa ihtiyacım yok. Çok meşgulüm. Yani eğer..."

"Kısmet," dedim daha dik durarak. "Bana bu kelimeyi sen öğretmiştin. Hatırladın mı? Milyonlarca başka kelimeyle birlikte. Ama kısmet favorimdi. Anlamı..."

"Anlamını biliyorum," dedi Jax tıslarcasına. "Ama bu kısmet değil. Bu kader değil."

"Olabilir," diye karşı çıktım. "Tek söylediğim... bunun bir anlamı olması gerektiği. Evren bir sebepten ötürü bizi tekrar bir araya getirdi."

"Evren bizi kontrol etmiyor. Bu milenyum düşünce tarzın-

* İki bisküvinin arasına yerleştirilen çikolata ve *marshmallow*'un eritilmesiyle yapılan ve genellikle kamplarda yenen tatlıdır. İsmi "biraz daha" anlamına gelmektedir. (ç.n.)

dan bıktım usandım. Kader diye bir şey yok. Bunca yılın ardından tekrar yollarımızın kesişmesi için bir sebebe ihtiyacın varsa ben sana söyleyeyim. İkimiz de kamp yerine aşağı yukarı bir saatlik mesafede yaşıyorduk, dünya küçük ve insanlar farklı kasabalara taşınır. Sen de benim kasabama taşınmış bulundun. Evren ve ilahi zamanlama teorin buna ne diyor?"

"Pek hoşlanmadı, yalan söyleyemem."

Jax bana baktı ve dudakları sanki söyleyecek bir şeyleri varmış da benimle paylaşmak istemiyormuş gibi seğirdi. Başını iki yana salladı ve arkasını dönüp evine doğru ilerledi. Sertçe yutkunurken Joy'un onun geçmişi hakkında söylediklerini düşündüm.

Bir kez daha onu takip etmeye başladım ve asla söylememiş olmam gereken o üç kelimeyi söyledim. "Annene olanları duydum."

Olduğu yerde donup kalırken Jax'in sırtı bana dönüktü. Omuzlarını silktiğinde zaman durmuş gibi geldi. Bundan sonra ne söyleyeceğimi ya da nasıl ilerleyeceğimi bilmiyordum. Fakat o kelimeleri ağzımdan çıkardıysam onları öylece havada asılı bırakamayacağımı biliyordum.

Ona doğru birkaç adım atarken nefesim boğazıma takıldı. "Jax, çok üzgünüm..."

"Yapma," diye sözümü kestiğinde kelimelerimin bocalayarak havaya karışmasına neden oldu. Yüzünü bana dönmeden başını iki yana salladı. "Annem hakkında konuşma."

Kelimeleri sert gibi görünse de konuşurken sesinin çatladığını duyabiliyordum. Bana saçtığı şey öfke değildi, sadece acıydı. Çok iyi bildiğim bir sızıydı.

"Sadece bir hataydı, Jax. Senin suçun değildi."

"Neyin benim hatam olup olmadığına dair en ufak bir fikrin bile yok."

"Özür dilerim. Seni üzmek istemedim. Sadece neler yaşadığını anladığımı söylemek istedim."

"Neler yaşadığımı anlaman mümkün değil, Sun," diye mırıldandı ve lakabım bana tonlarca tuğla gibi çarptı.

"Mümkün." Ona acısında yalnız olmadığını göstermek için elimden geleni yapmak istiyordum.

Topuklarının üzerinde bana doğru döndü ve gözlerindeki hüzün benimkileri delip geçti. O anda, bunca zamandır omuzlarında tek başına taşıdığı dünyanın yükünü kendi omuzlarımda hissettim. "Nasıl? Nasıl anlayabilirsin?"

"Çünkü ebeveynlerim ve kızım benim yüzümden öldü," deyiverdim. Bunlar da benim yedi kelimemdi. Dilimden döküldükleri sırada içimi yakan yedi kelime. Yaşananlardan sonra asla yüksek sesle dile getirmediğim o yedi kelime. Yoona bu kelimeleri söylememi yasaklamıştı ama her gün ağırlıklarını hissediyordum. Kelimelerin söylenmemiş olması hissedilmedikleri anlamına gelmiyordu ve o yedi kelime beni her gün boğuyordu.

Ben söylediklerimden dolayı tamamen sersemlemiş halde orada öylece dururken Jax'in bakışları yumuşadı. Gerginliğim yükselip atmosfere fırladı ve bana bir insanın acısının ne kadar büyük olabileceğini hatırlattı.

Başımı öne eğip parmaklarımla oynamaya başladım çünkü kafa karışıklığıyla dolu o kahverengi gözlere bakmak kalbimin baş edebileceğimden daha fazla sızlamasına neden oluyordu. "Çok kötü bir fırtına vardı ve ailemi akşam yemeğine götürüyordum. Hemen öncesinde kocamla kavga etmiştik. Bir iş arkadaşıyla beni aldattığını fark etmiştim. Bana kafamda kurduğumu, fazla duygusal ve dengesiz davrandığımı söylemişti. Kendisi bir manipülasyon ustasıydı ve yanlış hiçbir şey yapmamama rağmen

bana hatalı olan benmişim gibi hissettirdi. Konu üzerine konuşma fırsatı bile vermeden endişelerimi geçiştirdi. Hep böyle yapardı zaten, içimi rahatlatmasına en ihtiyaç duyduğum anlarda bana sırtını dönerdi. Fırtına sırasında bana mesaj attı ve boşanmak istediğini söyledi. Mesaj geldiğinde başımı eğip telefonuma baktım ve... bu kadarı yeterli oldu. Bir saniye ve bir mesaj. Sonrasında yoldaki kaygan bir noktaya girdim. Araba döndü ve tüm hayatım değişti. Üzerinden bir yıl aşkın zaman geçti ama bazı günler sadece birkaç dakika öncesiymiş gibi hissediyorum."

Jax bana bir şey söylemedi ama kaçıp gitmedi de. Sessizlik fazla baskın hale geldiğinde başımı kaldırdım ve bana baktığını gördüm. Kendimi ne kadar zorlasam da ne düşündüğünü anlayamıyordum. Jax'in birinin ona düşüncelerini okuyabileceği kadar yakınlaşmasına izin verip vermediğini merak ediyordum.

Dudakları aralandı ama sanki söyleyecek doğru kelimeleri bulamıyor gibiydi. Böyle bir durum için söylenecek doğru kelime var mıydı ki?

Boğazını temizledi. Kaşlarını çatmıştı.

Özür dilemek için ağzımı açtım. Fazla paylaşımda bulunduğum ortadaydı. Bu tesadüfü gerçekte olduğundan farklı bir şey haline getirdiğim ortadaydı. Bana sarılmayacağı ortadaydı.

Bekle...

Ne?

Jax bana sarılıyordu.

Beni kendine çekerken bedenini benimkine sarmıştı. Sanki bütün hayatı boyunca burada kalmayı planlıyormuş gibi sıkıca bana tutunuyordu Büyük ve güçlü kolları bütün bedenime dolandığında adeta kollarında eridim. Bedenine ve ruhuna karıştım. Dünlerimizin tarihine karıştım.

Jax sedir ağacı ve en sevdiğim anılar gibi kokuyordu.

Yapabildiğim kadar ona tutunmak istedim. Onu daha fazla içime çekmek ve varlığının sağladığı rahatlamayı o akşam uyuyakalana kadar hissetmek istedim. Bir anlığına kollarında dağılmama izin verdiği için ona teşekkür etmek istedim. Oysa daha öncesinde onu teselli etmem gerektiğinden emindim, tam tersi olmamalıydı.

Birbirimizden ayrıldığımızda Jax ani sarılışından ötürü biraz utanmış görünerek geriye doğru bir adım attı. Gözlerimi silip gergin bir kahkaha attım. "Bunu beklemiyordum."

"Evet." Gülümsedi ya da en azından ben gülümsediğini hayal ettim. "Ben de öyle."

"Artık seni rahat bırakayım o zaman. Sadece bir gün biriyle konuşma ihtiyacı duyarsan burada olduğumu bilmeni istedim." Arkamı dönüp gitmeye hazırlandığım sırada bana seslendi.

"Kennedy."

Bir sonraki kelimelerini bekleyerek ona döndüm. Sohbet etmek onun için kolay değilmiş gibiydi. Bu yeni bir özelliği değildi, sohbet etmek onun açısından hiç kolay olmamıştı. Eliyle etrafımızı gösterirken bir kez daha boğazını temizledi. "Aklını boşaltmak istediğinde buraya gelebilirsin."

Bu kelimelerle göğsüm sıkıştı. Bazılarına bu kelimeler anlamsız, hatta ailemle ve kızımla ilgili paylaştığım gerçeklerden sonra çok soğuk gelebilirdi. Ama Jax gibi birinin ağzından çıktığında daha derin bir anlam barındırıyorlardı.

Beni vahasını, güvenli limanını ziyaret etmeye davet ediyordu. Bu seve seve kabul edeceğim bir davetti. "Teşekkürler, Jax."

Bir şey söylemedi ama bana arkasını dönmeden önce dudaklarının kenarı neredeyse anlayışlı bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. Darmadağınık saçlarından elini geçirirken bir iç çekti. "Bunda çok kötüyüm."

"Neyde?"

"İnsanlarla yan yana olmakta."

Gülümsedim. "Hadi ya."

Dudakları şimdi tam bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Bunu gördüğüm anda midem düğüm düğüm oldu.

İşte oradaydı.

Bir zamanlar tanıdığım genç çocuk, o çelikten adamın içinde hâlâ yaşamaya devam ediyordu.

Tek istediğim onun dışarı çıkması ve benimle biraz daha oynamasıydı.

Ayışığı Kitaplığı

15

JAX

YAŞ ON İKİ

Yaz kampının ikinci yılı

"Dünyada dört milyon kadar kuş olduğunu biliyor muydun? Ama Kennedy geçen yaz onlardan bahsederken hiçbirinin ismini bilmiyordu. Bu yüzden bunu ona yaptım, kuşlar hakkında daha fazlasını öğrenmesi için çünkü..."

"Hey, yavaşla, Jaxson. Yemin ederim daha önce bu kadar konuştuğunu hiç görmedim." Yaz kampının ikinci yılı için eşyalarımı toplamama yardım ederken annem bir kahkaha attı. "Bu kadar heyecanlı olman beni mutlu ediyor."

Heyecanlıydım. Çok ama çok heyecanlıydım.

Bütün okul senesi boyunca Kennedy'yle birbirimize mektuplar yazıp durmuştuk ve posta kutusunda ne zaman bir mektup bulsam onu beş milyon kez okuyordum. Onu yüz yüze görmek için sabırsızlanıyordum. Onu düşünmeyi bırakamıyordum ve açıkçası hiç bırakmamıştım. Farklı görünecek miydi? Daha uzun olacak mıydı? Eskiden olduğu kadar fazla konuşacak mıydı? Hâlâ çok fazla konuştuğunu umuyordum çünkü başta aşırı konuştuğunu düşünsem de artık hoşuma gidiyordu. Bu benim daha az konuşmam anlamına geliyordu.

Tamamen aynı, hatta daha iyi görüneceğini tahmin ediyordum. Acaba o da benim aynı göründüğümü düşünecek miydi? Artık farklı bir gözlük takıyordum ve annemin oturma odasının duvarındaki işaretlemelerine bakılırsa bir buçuk santim daha uzamıştım. Ama onun dışında en son gördüğü Jax'le aynıydım. Eh, saçlarım daha uzundu. Biraz kesmeliydim.

Bende değişen şeyleri fark edip etmeyeceğini merak ediyordum.

"Onu görmek için heyecanlıyım. O benim en yakın arkadaşım," dedim anneme.

"Hadi ama," dedi yan tarafımı dirseğiyle hafifçe dürterek.

Birazcık güldüm. "Ne demek istediğimi biliyorsun. O benim en yakın arkadaşım. Sense en iyi anne-arkadaşımsın."

Annem eğilip beni alnımdan öptü, ardından bavuluma koymam için başka bir tişörtümü katladı. "Bu benim için sorun değil. En iyi anne-arkadaş rolünü seve seve kabul ederim. Şimdi ona aldığın hediyeyi bavuluna koymamız için getirmeye ne dersin?"

Mükemmel bir şekilde hediye paketi yapılmış iki hediyenin durduğu komodinime çabucak gittim. Mükemmel derken mükem-mel demek istiyordum. Her kat izi pürüzsüz olana kadar ikisini de tekrar tekrar sarmıştım. Doğru yapmam iki saatten fazla sürmüştü ama umursamamıştım. Kennedy için tam anlamıyla doğru olsun istiyordum.

Neon yeşili kurdeleyi beğeneceğini umuyordum. Bana kalsa asla neon yeşili kurdele kullanmazdım ama bunun Kennedy'nin en sevdiği renk olduğunu biliyordum çünkü o benim en yakın arkadaşımdı ve onun hakkında böyle şeyleri biliyordum.

"Sence hediyelerini beğenecek mi?" diye sordum. Kalbim sanki salak boğazımda takılı kalmış gibi hissediyordum. Hediyelerden biri üzerinde aylarca çalışmıştım ve Kennedy'nin onu beğenmeme ihtimali aklımdan geçip duruyordu.

Annem, annelerin çocuklarını iyi hissettirmek için takındığı gülümsemelerden biriyle bana baktı. "Bayılacak, Jaxson. Bana güven. Sonuçta ben senin en iyi anne-arkadaşınım, seni asla yanlış yönlendirmem."

Anne gülümsemesi işe yaradı. Aniden kendimi daha iyi hissettim.

Annem bavulumun fermuarını kapatırken, "Yarın gitmeden önce benimle markete gelip peyzajını tasarladığım evler için plan yapmamda yardımcı olmak ister misin?" diye sordu.

Millie'nin Cennet'i adını verdiği peyzaj şirketini açmaya çalışıyordu. Bu iş annemin kalbi ve neşesiydi. Kendi mağazasını açtığı günü sabırsızlıkla bekliyordum. İnsanlar için tasarımlar planlamasına yardım etmeye bayılıyordum. Henüz büyük, resmi bir işletmesi olmasa da kasabadaki pek çok insana bahçelerini düzenlemede yardım ediyordu. Ayrıca yaşadığımız mülk için de detaylı bir proje tasarlıyordu. "Her yerde çiçek olacak," diyordu hep. "Yıl boyu açan kır çiçekleri. Hayalim bu."

Ellerimi kirletmeyi pek sevmiyordum ama annemin sağ kolu olmayı seviyordum. Bir gün şirketi devralabileceğimden bahsediyordu ama ona işin içinde çok fazla toz toprak olduğunu söylüyordum.

Ben dağınıklık sevmezdim.

Her şeyin mükemmel derecede düzenli olmasını severdim.

"Ya da Derek ve benimle birlikte balık tutmaya gelebilirsin," dedi babam yatak odamın eşiğine gelirken. "Hayatında bir kez olsun erkeksi bir şeyler yapmış olursun."

Balık tutmaktan nefret ediyordum.

Kurtçuklardan nefret ediyordum.

Balıkların sağa sola debelendiğini düşünmekten nefret ediyordum.

Babamın sonrasında onların iç organlarını temizlemesinden nefret ediyordum.

Ama en çok da babamın balık tutmak, avlanmak ya da spor gibi onun hoşlandığı şeyleri yapmak istemediğimde yüzünde beliren hayal kırıklığından nefret ediyordum.

Tıpkı Kennedy gibi ben de kütüphanelerden, heceleme yarışmalarından ve yazmaktan hoşlanıyordum.

Babam bunların hiçbirini anlamıyordu. Bu da beni anlamasını zorlaştırıyordu.

"Peyzaj kadın işi değil, Cole. Peyzaj dünyası çoğunlukla erkeklerden oluşuyor ve Jaxson'a bu konu hakkında kötü hissettirmen çok saygısızca," dedi annem. Babam kendisine benzemediğim için hayal kırıklığına uğradığı her anda olduğu gibi yine beni desteklemişti.

Sanırım bu yüzden benim en iyi anne-arkadaşımdı. Her zaman arkamı kolluyordu.

"Evet ama elini kirletmiyor ki. Ne ağır kaldırıyor ne de gerçek bir iş yapıyor," diye karşı çıktı babam. Ne zaman bunu yapsa, yani beni küçümsese midem altüst oluyordu.

Geçen ay annem buna bir son vermezse onu terk edeceğini söylemişti ama doğruyu söylediğini sanmıyordum. Babam sevilmeyi hak etmese de annem bir şekilde onu seviyordu.

"Konuyu kapat, Cole," diye emretti annem.

Babam bir şeyler mırıldandı ve elini yavaş yavaş kırlaşmaya başlamış siyah saçlarından geçirdi. Odadan çıkmadan önce bir kez daha bana baktı.

Biraz daha doğruldum, boğazımda bir düğüm oluşmuş gibi hissediyordum. "Belki de bana kızmasın diye onunla gitmeliyim."

"Hayır. Sen de bir bireysin, Jaxson. Baban seni olmak istemediğin birine çevirme hakkına sahip değil. Eğer balık tutmaktan hoşlanmıyorsan konu kapanmıştır."

Başımı önüme eğdim. "Keşke o da senin kadar kibar olsa."

Annem alnımı öpüp bana sıkıca sarıldı. "Sen olduğun halinle mükemmelsin, oğlum. Bunu sakın unutma."

Ertesi gün annem bavulumu arabasına attı ve kampa doğru yola çıktık.

Ben odama yerleştikten ve annem önümüzdeki birkaç hafta boyunca beni özleyeceği için ağladıktan sonra vedalaştık. Ardından Kennedy'nin hediyelerini kaptığım gibi gelmesini beklemek üzere ana salonun ön tarafına gittim. Saatler gibi gelen bir süre boyunca büyük bir kayanın üzerinde oturdum. Üzerinde çizimler olan o sarı araba kamp yerine yaklaştığında kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Aceleyle Kennedy'nin kollarına doğru koştum.

Beni gördüğünde Kennedy de bana doğru koşmaya başladı. İsmimi öyle yüksek sesle haykırıyordu ki, muhtemelen Mars'taki uzaylılar bile çığlıklarını duyabiliyordu. "Jax! Jax! Jaxxxxxxxxxx!" diye haykırdı heyecanla savurduğu kollarıyla çılgın gibi bana doğru koşarken. Çok utanç verici olmasına ve insanlar bize sanki kafayı yemişiz gibi bakmasına rağmen umursamadım. Kennedy bana bunu yapıyordu. Diğer insanların ne düşündüğünü o kadar da önemsememe yardımcı oluyordu.

Kendini kollarıma attı ve şapşallar gibi yere düşerken kahkahalar atmaya başladık. Kennedy güldükçe ben de güldüm çünkü insanların onunla birlikte kıkırdamasına neden olan bir kahkahası vardı.

Beni yere çivilerken yana kaymış gözlüğümü düzeltti. "Yeni bir gözlük almışsın!" diye bağırdı.

İç geçirdim.

Bunu fark etmişti.

"Saçların mor."

İç geçirdi. "Demek fark ettin."

Bana tekrar sarıldı.

"Seni özledim, Sun," dedim ona daha sıkı sarılarak.

Kennedy kocaman gülümsedi, bu benim gülümsememin de genişlemesine neden oldu. "Ben de seni özledim, Moon. Hatta o kadar özledim ki, sana bir hediye yaptım!"

"Ben de sana yaptım!"

Zar zor uğraşarak ayağa kalktık ve ona mükemmel bir şekilde paketlenmiş hediyemi verdim. Kennedy de kendi çantasını karıştırmaya başladı ve mükemmel bir şekilde mükemmel olmayan hediyesini çıkardı. Çok fazla bant kullanarak gazete kâğıdma sarmıştı.

"Önce sen!" Kennedy neşeyle yerinde zıplarken başını sallıyordu.

Çabucak paketi yırtmaya giriştim ve bana yaptığı şeyi görünce kocaman gülümsedim. Ay tılsımlı bir arkadaş bilekliğiydi.

Sonra kolunu kaldırıp kendi güneş tılsımlı bilekliğini gösterdi. "Böylece insanlar en iyi arkadaşlar olduğumuzu hep bilecek."

Bilekliğimi hemen taktım. Gülümsemeyi bir türlü kesemiyordum.

"Beğendin mi?" diye sordu altdudağım ısırarak.

"Bayıldım! Bileğimden hiç çıkarmayacağım. Hadi şimdi kendininkini aç."

Hediye paketini yırttı ve not defterini gördüğünde gözleri irileşti. "Kuş kitabı mı?" diye sordu başlığı okuyarak.

"Evet. Bir sürü farklı kuş türünü araştırdım ve haklarında yazılar yazdım. İçinde otuzdan fazla kuş var! Yürüyüşe çıktığımızda hangilerini bulabileceğimize bakalım diye resimlerini bile çizdim. Kuşları yakından görmek istersek diye sırt çantamda iki tane dürbünüm var ve..."

Ben cümlemin devamını getiremeden Kennedy kendini tekrar bana attı. Dudaklarını benimkilere bastırdı ve o...

Bir dakika.

Bu benim?

O az önce?

Amantanrımbeniöpüyordu.

Biz öpüşüyorduk.

Öpüşmek!

Jax ve Kennedy bir ağaçta oturmuş Ö-P-Ü-Ş-Ü-Y-O-R-L-A-R-D-I!

Bir ağaçta oturmuyorduk, bir kayanın yanında duruyorduk ama fark etmezdi çünkü az önce ilk öpücüğümü yaşamıştım. En iyi arkadaşım Kennedy Lost'la ilk öpücüğümdü.

Yaz kampını çok seviyordum!

Ne yapacağımı bilmiyordum. Bu yüzden kollarım iki yanımda öylece durdum ve bunun bu şekilde mi hissettirmesi gerektiğini merak ettim. Sanki kalbim göğsümden fırlayacak ve kaldırımda parende atacaktı, sanki kampın etrafında bir milyon tur koşsam da nefes nefese kalmayacaktım, sanki havada uçuyordum. *Uçuyor muydum?*

Onu geri öpüyor muydum?

Anlayamıyordum. Nasıl öpüşüleceğini bilmiyordum. Ağabeyim bana kırk dokuz yaşma gelene kadar öpüşme konusunda endişelenmeme gerek kalmayacağını söylemişti ve daha o yaşa yaklaşmamıştım bile.

Kennedy beni öpmeyi bırakmıştı.

Lanet olsun.

Onu tekrar yap.

Aptalın teki gibi orada durdum, ne yapsam emin olamıyordum. Kennedy geri çekilirken tatlı yanakları kızardı. Geçen yaz

yanaklarının bu kadar tatlı olduğunu hatırlamıyordum ama sanırım Kennedy Lost'un olayı buydu. Her geçen yılla birlikte daha iyi oluyordu.

"*Basorexia*," diye mırıldandı. Mırıldanmıştı! Tıpkı benim gibiydi. Kalbim hâlâ göğsümden kaçmaya çalışıyordu.

Gözlerimi kıstım. "O ne demek bilmiyorum."

Gülümsedi. "Geçtiğimiz yıl bir sürü kelimeye baktım ve basorexia onlardan biriydi. Öpmek için duyulan arzu demek."

Ah.

Yeni en sevdiğim kelime.

Ben kelime oluşturamıyordum çünkü Kennedy'nin mükemmel yanaklarına bakmakla fazla meşguldüm. Parmaklarıyla açık buklelerini tarayıp gülümsediğinde yanakları daha da yukarı kalktı. "Bu hediyeye bayıldım, Jax. O yüzden de *basorexia* hissettim. Teşekkürler."

Tekrar bana yaklaştı ama bu sefer sarılmak içindi.

İki kere lanet olsun.

"Eğer bu canını sıktıysa özür dilerim," dedi Kennedy. Gitgide gerildiğini hissedebiliyordum. Bu garipti çünkü Kennedy gibi birinin gerilebileceğini hiç düşünmezdim. "Ama bu benim ilk öpücüğümdü ve Yoona ilk öpücüğün değer verdiğin biriyle olması gerektiğini söylüyor. Eh, sen benim en iyi arkadaşımsın ve ben de düşündüm ki..."

Kelimelerinin devamını getiremeden onu öptüm. Bu sefer onu öptüğümü ve öylece durmadığımı biliyordum çünkü çok yoğun bir *basorexia* hissediyordum.

16

KENNEDY

GÜNÜMÜZ

O hafta her gün çiçek tarlasına gittim. O güzelliğin ortasında oturup nefes alma egzersizi yaptım. *Nefes al, nefes ver. Kalbim hâlâ atıyor, hâlâ buradayım.*

O tarlada mümkün olduğunca uzun süre kaldım. Sanki köklerime dönüyormuşum, eskiden olduğum kişiye dönüşüyormuşum gibi hissettim. Bir akşam geç saatlerde papatyaların ortasında otururken Jax biraz sarsılmış bir halde çıkageldi. Beni fark ettiği anda geri çekilecekmiş gibi arkasına doğru bir adım attı ama yüzüme bakarken gözlerinin içinde bir ağırlık vardı.

Onun da benim gözlerimdeki ağırlığı görüp göremediğini merak ettim.

Bana eşlik etmesi için yanımdaki boş yere vurdum ama davetimi kabul edeceğine dair şüphelerim vardı.

Gecenin durgunluğunda Jax yanıma oturdu.

O akşamdan sonra onun ne zaman tarlaya geldiğini öğrendim, o da benim meditasyon rutinimi anladı. Kendimi onun orada olacağını bildiğim zamanlarda tarlaya gitmekten alıkoyamadım, o da o bankta oturduğum her anda yanıma geldi. Orada

Jax'le birlikteyken zaman bir şekilde hem hızlı akıyordu hem de donuyordu. Dünyadaki hiçbir şeyi bir mantık çerçevesine oturtamadığım zamanlarda en azından o çiçek tarlasında oturmak beni sakinleştiriyordu. Oradayken ikimiz de konuşmuyorduk. Ortak huzurumuzu bulmamız için sanki kelimelere ihtiyacımız yoktu. Onun durgunluğu çok rahatlatıcıydı, sessizliği adeta beni sarmalayan sıcacık bir battaniye gibiydi.

Jax Kilter'ın yanında oturana kadar sessizliğin bu kadar iyi gelebileceğini hiç tahmin edemezdim.

Akşam saatlerinde sakin bir şekilde oturuyorduk ki, sessizliğimizi kelimelerle bozacak cesareti en sonunda bulabildim. Sesim çok kısıktı, neredeyse bir fısıltıdan ibaretti. Doğa bu kadar durgun olmasaydı, Jax dilimden dökülen kelimeleri kaçırabilirdi.

"Daisy," dedim bakışlarımı çiçek tarlasından ayırmadan. "Kızımın adı Daisy'ydi. Ona en sevdiğim çiçeğin adını koydum."

Jax yüzünde darmadağın olmuş bir ifadeyle bana döndü. "Yani yolun bu tarlaya çıktığında..."

Burnumu çektiğim sırada başımla onayladım. "Neredeyse tekrar yıkılmama sebep oluyordu. Önceki gün annemle babamdan bir işaret istemiştim. Her şeyin yoluna gireceğine, bir şekilde dengemi bulacağıma dair bir işaret arıyordum. Ardından ormanda yürüyüşe çıkıp bir papatya tarlası buldum. Buranın ailemin bana gönderdiği bir işaret olduğunu anladım."

Jax doğruca önüne bakarken dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini birbirine kenetlemişti. "Ben işaretlere inanmam."

"Neye inanırsın?" diye sorduğumda kaşlarını çattı. Sessizliğini korurken boğazındaki bir damar atmaya başlamıştı.

Hiçbir şey.

Hiçbir şeye inanmıyordu.

Çok zor olmalıydı. Küçük inançlarım olmasaydı veya evrene biraz olsun inanmasaydım, sevdiğim insanlarla birlikte uzun süre önce ölmüş olacağıma emindim. "Zor olmalı... inanacak hiçbir şeyinin olmaması."

"Hayatta buraya kadar geldim."

"Bu kolay olduğu anlamına gelmiyor."

"Haklısın, kolay değil. İşaretlere inanman güzel. Bazen keşke ben de inanabilseydim diyorum."

Gülümsedim. "Bir şeylere inanmaya başlamak için hiçbir zaman geç değildir."

"Benim için muhtemelen öyle. İyi giden bir şeyi değiştirmeye gerek yok." Çenesindeki kirli sakalı kaşıdı ve boğazını temizledi. "Bileğindeki dövme onun için mi?" diye sordu Jax. "Kızın için mi?"

İçinde ters *D* harfi olan papatya dövmeme bakıp başımla onayladım. Aklım Maybeth'in dövmemi sorduğu Penn'le geçirdiğimiz son akşama gitti. Duygularımı kontrol edemediğim için beni nasıl azarladığını, dağıldığım için beni nasıl utandırdığını hatırladım.

"Evet, öyle."

"Neden *D* harfi ters?"

"O... Ben..." Göğsüm sıkıştı ve kendimi zihnimdeki savaşı kaybetmeye başlamışım gibi hissettim.

Jax bunu fark etmiş olmalıydı. "İstemiyorsan anlatmak zorunda değilsin."

Ama mesele o değildi. Anlatmak istiyordum. Küçük kızım hakkında konuşmaya ihtiyacım vardı. Onu bu şekilde zihnimde hayatta tutabiliyordum ama Penn onunla ilgili herhangi bir sohbete çok karşıydı. Bunun hayata devam etmeyi zorlaştırdığını

söylerdi. Belki de en büyük problemimiz buydu. Ben kızımıza tutunmak isterken o arkasında bırakmak istiyordu. Birbirimizi tamamen zıt yönlere çekiyorduk. Elbette ilişkimiz sürmeyecekti. Bağımızın kopması an meselesiydi.

"Hayır, istiyorum. Sadece konuşurken çok duygusallaşıyorum. Kocam bu huyumdan nefret ederdi, yani kızım hakkında konuşurken fazla duygusallaşmamdan. Onun konusunu açmamı hiç istemezdi."

"Kusura bakma, Kennedy. Ama kocan kulağa şerefsizin tekiymiş gibi geliyor."

Güldüm. "Eh, parlak anları vardı tabii. Eminim ben de dünyadaki en iyi eş değildim. Onun için işleri hiç kolaylaştırmadım."

"Yine de hâlâ ondan nefret etmeye hakkım var. Devam et hadi," dedi bacağımı dürterek. "Kızın hakkında konuş."

Derin bir nefes alıp verdim. "Altı güzel yıl boyunca benimle birlikteydi. İsmini yazmayı öğrendiğinde *D*'lerini hep ters yazardı. Onu tekrar tekrar düzeltirdim. Yine ona yanlış yazdığını söylediğim günlerden birinde ellerini kalçalarına koyup bana, 'Sorun değil, anne. Hayatı bu kadar ciddiye alma. *D*'ler ters de olabilir,' dedi." Bir kahkaha attım ve gözlerimden süzülen yaşları sildim. "Dövmeyi de bu fikri unutmamak için yaptırdım. Hayatı o kadar ciddiye almamalıyım. Hâlâ bu mesajım benimseme aşamasındayım."

"Başka?" diye sordu Jax.

Tek kaşımı kaldırdım. "Onun hakkında daha fazla şey bilmek mi istiyorsun?"

"Paylaşmak istersen evet."

Paramparça olmuş kalbim tekrardan şekil almaya başladı. Biraz kıpırdandım ve oturduğum yerde dikleştim. "Pekâlâ, tamam. Baloncuklara bayılırdı ama *gerçekten* bayılırdı. Ne za-

man üzgün olsak havaya bir milyon baloncuk üflerdik ve ikimiz de kahkahalara boğulana kadar bunu yapmaya devam ederdik. Etrafı sarmalayan milyonlarca baloncuk varken üzgün olmanın imkânsızlığı bizim için kanıtlanmış bir gerçekti."

Gülümsedi.

Jax gülümsedi.

Tanrım, bana gösterene kadar gülümsemesine ihtiyacım olduğunu dahi bilmiyordum.

"Başka?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Onun hakkında başka ne paylaşmak istiyorsun?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Onun hakkında daha fazla şey mi bilmek istiyorsun?"

"Paylaşmak istersen evet."

Ona daha fazlasını verdim. Onunla -küçük tatlı meleğimle- ilgili tüm detayları paylaştım ve hayatımı nasıl güzelleştirip değiştirdiğini anlattım. En sevdiği televizyon dizisinden, en sevdiği renkten, aklıma gelen her şeyden bahsettim. Kelebekleri ve çikolatalı pastayı ne kadar çok sevdiğini bile söyledim. Ardından Jax ebeveynlerim hakkında konuşmamı istedi. Böylece onlarla ilgili hatırladığım her şeyi anlatmaya başladım. Annemin şarkı söylerken ses tonunun nasıl da meleğe benzediğini. Babam dünyadaki en kötü şakaları yapsa bile yine de komik olduğunu. Annemin horlamasını ve babamın gülerken sırtlan gibi sesler çıkarmasını. Daisy'nin yağmurun altında dans etmeyi sevmesini...

Kelimeler ağzımdan dökülmeye başladığında, akan gözyaşlarım kahkahalara dönüştü. *Kahkahalara.* Anılarıma yüksek sesle gülüyordum. Kahkahalarım en sonunda dindiğinde ikimiz de sessizce oturduk. Hava artık iyice kararmaya başlamıştı.

Jax boğazını temizledi. "Bakımevinde babamı ziyaret etmem gerekiyor."

"Ah, pekâlâ. Bir şeye ihtiyacın var mı? Yapabileceğim bir şey var mı? Konuşacak birilerine ihtiyacın varsa..."

"Sun."

"Evet?"

Bana hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Henüz o noktada değilim."

Buna saygı duyabilirdim.

Jax ayağa kalkıp elini bana uzattı. "Ormandan evine seninle birlikte yürüyebilir miyim?"

Elini tuttum. Aramızdaki kıvılcım oradaydı, sanki hiç gitmemiş gibiydi.

Sessizce yürüdük ve evime vardığımızda ona teşekkür ettim.

Elleri ceplerindeydi. Paylaşmak istediği bir şey varmış gibi topuklarının üzerinde hareket ediyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Papatya, annemin en sevdiği çiçekti. Onları oraya bu yüzden ektim ve kızının isminin Daisy olduğunu öğrenmek şey gibi geliyor..." Başını iki yana sallarken kendi kendine sırıttı. "Kısmet."

Otuz iki diş gülümsedim. "Bu da ne? Yoksa Jax Kilter kadere mi inanıyor?"

"Fazla umutlanma. Öylesine söyledim." Bahçeme bakarken huzursuzca kıpırdandı. "Eğer ihtiyacın varsa bahçenin peyzajına yardım edebilirim. Lars'ın işi bırakması eminim başkasını bulmayı zorlaştırmıştır. Annem peyzajcıydı. Küçükken ona yardım ederdim ve ormanı o hale ben getirdim. Eğer yardım gerekiyorsa bahçe düzenlemesini senin için ben yaparım."

Annem *peyzajcıydı.*

Geçmiş zaman ifadeleri istediğimden daha çok kulağa batıyordu.

Ah, Jax.

Sana sarılmama izin ver.

Teklifine o kadar şaşırmıştım ki, ağzım resmen açık kalmıştı. "Gerçekten mi?"

"Komisyon istemiyorum. Projede bana Connor yardım edecek."

"Ben... Bu..." Kollarımı ona dolayıp kokusunu içime çekme dürtüsüne karşı koydum. "Evet. Lütfen. Bu harika olur."

"Malzemeleri alıp işe bu haftanın ilerleyen günlerinde başlayacağım. Aklında bir plan varsa bana söyle. Yoksa üzerinden birlikte geçmek için birkaç proje bulabilirim. Sadece en sevdiğin çiçeklerin, istediğin konseptlerin falan bir listesini yap. İşe oradan başlarız."

"Bu çok iyi olur."

"Tamamdır. Artık gitmem lazım."

"Tekrardan teşekkürler, Jax. Ebeveynlerim ve kızıma dair hikâyeleri dinlediğin için."

"Ne zaman paylaşmak istersen onlara dair her hikâyeyi seve seve dinlerim."

Ormanda gözden kayboldu. Peki ya arkasında benimle bıraktığı kelebekler? Onlar kanat çırpmaya devam ediyordu.

17

JAX

Masamda ikimize söylediğim pizzayı yerken, "Dur, geriye sar. Derin nefesler al. Bana peyzaj dünyasına daldığımızı mı söylüyorsun?" diye sordu Connor. Pizzanın rüşvet olduğunu henüz bilmiyordu. Normalde ona lahana cipsi ve protein içeceği hazırlardım.

Pizzayı ağzına tıktı, bu konuşmanın nereye gittiğinden haberi yoktu. "Sikt-"

"Küfretme," diye emrettim.

"Kahretsin!"

"Bu daha iyi değil."

"Hayır, görmüyor musun, Jax? Bu harika! Herkes uğurlu sayımın üç olduğunu bilir ve bir sonraki iş atılımımız da benim üçüncüm olacak! On sekizime bile basmadan üç işim olacak. *Bill Gates*'in on yedi yaşında kaç işi vardı? Her iddiasına girerim üç tane yoktu, orası kesin."

"Düzenli bir şekilde ilerleyen sadece tek bir işin olduğunu göz önünde bulundurursak aceleci davranmanı önermem."

"Tamam, ortak. Duymadım, bilmiyorum," dedi omzuma vurarak. "İşimiz için isim bulmamı ister misin? Belki kartvizit

bastırıp slogan bulurum? Şuna ne dersin? Çalılarınızı budarız ve toprağınızı gübreleriz? Ah! Buldum buldum! İki Adam Bir Çapa?*"

"Connor. Aceleci davranma. Bir peyzaj şirketi kurmuyoruz. Lars'ı kovan bir kadına yardım ediyoruz sadece."

"Lars," diye homurdandı. "Rakibimiz."

Lars'ın neden rakibimiz olmadığını açıklama zahmetine girmeyecektim. Bizim peyzaj şirketimiz yoktu, nefesimi harcamaya değmezdi. "Sadece tek bir iş, sonra tamamız. Beni anladın mı? Seni çizdiğim taslaklara bakman için çağırdım. Arazinin birkaç planını aldım ve oraya neler yapabileceğimiz konusunda tam yetkimiz var sayılır."

Kennedy'nin tek bir isteği vardı. Papatyalar ve mavi çiçekler istiyordu.

Mavi çiçekler istediğinde sırıtışıma engel olamamıştım. Her şeye burnunu sokan yargılayıcı komşuları deli etmek için olduğu kesindi. Bu tam da tanıdığım eski Kennedy'nin yapacağı bir şeydi. O asla insanların fikirlerine tahammül etmezdi.

Connor ellerini ovuşturdu. "Maliyeti arttırmak için en pahalı materyalleri kullanalım. Ayrıca maliyetten bahsetmişken, bu proje için ne kadar ücret alıyoruz? Çünkü seni tanıdığım kadarıyla muhtemelen ederinin altında teklif bir sunmuşsundur. Tesisat fiyatlarını çok geçmeden arttırman gerekiyor. Söz konusu borular olduğunda sen bir sanatçısın, Kendi değerini düşürürsen dünyanın geri kalanı da öyle yapar."

Gözlerimi hayatımda bundan daha sert devirmemiştim. "Bu proje için para almıyoruz."

Connor'ın gözleri kocaman gibi açıldı ve başını duyduklarına inanamıyormuş gibi yana yatırdı. "Pardon, ne dedin?"

* İngilizcede "*Hoe*" kelimesinin hem "çapa" hem de "kaltak" anlamına gelmesiyle yapılan bir söz oyunudur (ç.n.)

"Bunu iyilik olsun diye yapıyoruz."

Connor kahkaha attı. O kadar yüksek sesle gülüyordu ki, iki büklüm olup karnını tuttu. Resmen gülme krizine girmişti. "Aman Tanrım, annem her zaman kulaklarımı temizlemem gerektiğini söyler. Özür dilerim, bu yüzden seni yanlış duydum. Bu iş için ne kadar para alacağımı tekrarlayabilir misin?"

"Hiç. Sıfır. Yok. Bu bir tutku projesi."

"Benim tutkum para, Jax."

Elimle burnumu sıkarken iç geçirdim. "Koca projeyi tek başıma halledemem, Connor. Senin yardımına ihtiyacım olacak."

"Benim de ödemeye ihtiyacım olacak. Hem sen ne zamandır Joy dışındaki birine iyilik yapıyorsun? Kimin bahçesinde çalışacağız?"

"Kennedy Lost. Kasabadaki yeni kız."

"Aman Tanrım." Connor'ın dudakları şeytani bir sırıtışla yukarı kıvrıldı ve kolumu dürttü. "Bu seks daveti gibi bir şey mi? Aşna fişne mi yapıyorsunuz?"

"Bir daha asla aşna fişne deme... *Asla*."

"Dinle, eğer seks yapıyorsanız buna destek çıkabilirim. Dostumun bir hatunu yatağa atmasının arkasındayım ve eşlikçin olarak birkaç tohum ekmeme ihtiyacın varsa ben buradayım. Çiçeğini koparmak için mi bahçesinde çalışıyorsun? Şeftali ağacının yanına patlıcan ekmeye mi çalışıyorsun? Yoksa orada fazla büyük bir patlıcan..."

"Connor!" diye bağırdım. "Çeneni kapat."

Kendi kendine kıkırdamasını durduramadı. Ben hiç komik bulmasam da onun çok fazla eğlendiği ortadaydı. Bu çocuk kendisinin en büyük hayranıydı.

"Onunla yatmıyorum," dedim bu fikri kafasmdan atacağımı umarak.

Connor tek kaşını kaldırdı. "Seks yok mu?"

"Seks yok."

"Belki ön sevişme?"

"Yok."

"Biraz dil oyunu?"

"Sıfır."

Daha önce Connor'ı hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramış görmemiştim. Ellerini tezgâhın kenarına koyarken başını büyük bir şaşkınlıkla iki yana salladı. "Tamam o zaman, Connor kaçar."

"Connor, hadi ama." Yüzümü buruşturup iç çektim. "Lütfen."

Sanki bir başım daha çıkmış gibi bana döndü. "Sen az önce... lütfen mi dedin?" diye sordu ellerini şaşkınlıkla göğsüne götürerek. "Hayatımda hiç bana lütfen dediğini duymamıştım!"

"Bu kadar dramatik davranma."

"Dramatik davrandığım falan yok. Bana hiç lütfen dememiştin. Hiç."

"İşte benim için o kadar önemli bir iş."

Bu projede bana yardımcı olması için on yedi yaşındaki bir ergene yalvardığıma inanamıyordum. "Çaresizlik" sözcüğü durumumu anlatmaya yetmiyordu bile.

"Tamam ama bazı kurallarım var."

"Söyle bakalım."

"Haftada üç kez öğle yemeğinde boktan yemekler yiyeceğiz."

Gözlerimi kısıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Haftada iki kez."

"Haftada dört kez diyelim ve anlaşalım."

"Asla olmaz." Connor arkasını dönüp uzaklaşınca inledim. "Tamam, haftada üç kez."

"Pekâlâ, süper. Ayrıca geçen yıl kaçırdığın büyük doğum günü partime gelmek zorundasın. Meşgulüm demiştin ama öyle olmadığını biliyorum çünkü hiç arkadaşın yok. Bu yüzden meşgul olacak bir şeyin de yok. On sekiz yaşına giriyorum ve deliler gibi dağıtacağız, Jax! Annem şimdiye kadarki en büyük partiyi veriyor ve zamanı geldiğinde aşırı büyük bir şey duyuracağım. O yüzden suç ortağımın orada olması lazım. Yani gelmelisin."

"Tamam. Anlaştık."

"Normalde yirmi beş dolarlık bir giriş ücreti var ama sen yüz dolar ödemek zorundasın."

Bu serseri beni iyi kazıklıyordu.

Tek kaşımı kaldırdım. "Tamam. Bitirdin mi?"

Connor bana elini uzattı. "Anlaştık, ortak."

"Patron," diye düzelttim elini sıkarken.

"Her neyse. Bana kalırsa bu noktadan itibaren yüzde elli elli ortağız." Pizza kutusunu kapattı ve sanki götürmesini teklif etmişim gibi aldı. "Peyzajcılık adına gereken nitelikleri araştırmak için eve gidiyorum, böylece sabaha kadar profesyonel olabilirim. Taslaklarını bana e-postayla gönder de onları iyileştireyim."

"Teşekkürler, Con."

Gözleri kocaman açıldı. "Bir konuşma içinde hem lütfen hem de teşekkürler mi? Anneme bu akşam piyango oynamasını söylemeyi unutmayayım çünkü kendimi şanslı hissediyorum. Bu arada peyzaj şirketimizde İki Adam Bir Çapa'yı kullanmayacaksak tesisat işimiz için İki Adam Bir İngiliz Anahtarı'nı* ciddi ciddi değerlendirmeliyiz. Kulağa hoş geliyor."

* İngilizcede "İngiliz anahtarı" anlamına gelen "*wrench*" kelimesinin "fahişe" anlamına gelen "*wench*" kelimesiyle söyleyiş benzerliğinden doğan söz oyunudur. (ç.n.)

"İyi geceler, Connor."

"İyi geceler, Jax."

Connor'ın eve gidip peyzaj işini en ince ayrıntılarına kadar araştırma konusunda şaka yapmadığı ortaya çıktı. Malzemeleri almak için tekrar buluştuğumuzda aletler, bitkiler ve toprak hakkında oldukça bilgi sahibiydi.

Bu çocuğun çalışkan olmadığını kimse söyleyemezdi. Hangi projeyi alsa her şeyini veriyordu. Araziyi kazmaya başlamak için Kennedy'nin evine gittiğimizde Connor arka bahçeyle uğraşırken ben de ön bahçeyi aldım.

Kennedy bize su teklif ettikten sonra verandasına döndü ve kitabını eline aldı. Ne zaman yüksek sesle gülse kendimi ona bakmaktan alıkoyamıyordum. Kahkahası duyduğum en güzel seslerden biriydi. Doğruyu söylemek gerekirse, gülmediği zamanlarda bile ona doğru bakıyordum.

Bazen beni yakalıyordu ve hızla bakışlarımı kaçırıyordum. Bazen de işe geri dönmeden önce ona çarpık bir sırıtışla bakıyordum. Bisiklet süren küçük bir kız arkasında dengesini sağlayan babasıyla bahçesinin önünden geçtiğinde Kennedy gözlerini kitabından ayırıp onlara baktı.

Onların iletişimini izlerken gözlerindeki ışığın söndüğünü gördüm. Tıpkı dondurma yiyen küçük kızı gördüğü zaman olduğu gibiydi. Her zaman böyle mi oluyordu? Ne zaman küçük bir çocuk görse zihni şaşkınlık ve incinme girdabına yakalanarak donup kalıyor muydu?

"Sun," diye seslendim Kennedy'yi kendi düşüncelerinden çıkararak.

Gözlerini bana çevirip başını yana yatırdı. "Evet?"

"Kiminle konuşuyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yaşadıkların hakkında kiminle konuşuyorsun?"

Bana acı acı gülümseyip omuz silkti. "Kimseyle. Önemli değil. Ben iyiyim."

"Bir terapistle falan konuşman gerek. Yardımcı olabilirler." Ben de tamamen iyileşmemiştim ama dünyadaki hiçbir insanın geçmiş travmalarını yüzde yüz atlatamadığını düşünmek hoşuma gidiyordu. Yine de yıllar boyunca Eddie'yle konuşmanın bana yardımcı olduğunu düşünüyordum. Bazen destek için bir profesyonelin elini uzatması iyi geliyordu.

"Ben iyiyim, Jax." Kennedy yüzüne sahte bir gülümseme kondurdu. "Benim için endişelenme."

Ardından kitabına geri döndü ve ben de söylediği şeyin tam tersini yaparak onun için endişelendim. Kennedy okumaya devam ederken toprağı kürmekle meşgul olsam da düşüncelerimin önüne geçemiyordum.

"Selam? Dünyadan Jax'e?" dedi Connor önüme gelip ellerini sallayarak. "Dostum, sağır mısın? İki dakikadır sana sesleniyorum, gözlerini Kennedy'ye psikopatın teki gibi diktiğin garip bir transa girmiştin."

Başımı iki yana salladım. "Ne? Gözlerimi ona diktiğim falan yok."

"Evet, var." Kennedy evine girmek için ayaklandığında Connor gözlerini kıstı ve küreği ellerimden çekip aldı. "Yatmadığınızı söylediğini sanıyordum."

"Yatmıyoruz."

"O zaman neden toplum içinde onu bakışlarınla beceriyorsun?"

"Bakışlarla becermek deme," diye inledim.

"Sen de sorumu geçiştirme."

"Anlamıyorsun. Kennedy ve benim... bir geçmişimiz var."

Connor memnun olmuş bir halde kaşlarını aşağı yukarı oynattı.

"Öyle bir geçmiş değil, mankafa. Hemen heyecanlanma. Çocukken birbirimizin en iyi arkadaşıydık. Çok uzun zaman önceydi ama hayatımın büyük bir kısmını oluşturuyordu."

"Bekle. Mola ver. Ateşli Kennedy eskiden senin en yakın arkadaşın mıydı?"

"Evet."

"Peki şimdi nesiniz?"

"Hiçbir şey. Aynı mahallede yaşayan iki insanız sadece."

Connor kahkaha attı. "Ama sen daha fazlasını istiyorsun. O da istiyor mu? Yani arkadaşın olmak istiyor mu?"

"Hayır, yani bilmiyorum." Kahretsin, dışarısı sıcaklamış mıydı? Yoksa terliyor muydum? Neden Connor beni soru yağmuruna tutuyordu? "Şey... bir süre önce ormandayken arkadaş olmaktan bahsetti ama sırf benim için kötü hissettiğinden böyle bir şey sorduğunu anladım."

"Ya da," dedi Connor kelimeyi uzatarak. "Gerçekten arkadaşın olmak istemişti."

Durdum.

Düşündüm.

İnkâr ettim.

"Hayır. Sanmıyorum."

Connor gülerek gözlerini devirdi. "Senin gibi kendi işini yürüten büyük ve güçlü bir adam için bazen gerçekten aptal olabiliyorsun. Eğer şu anda burada bir *Disney* filmi yaşanmıyorsa ne olayım. Sen *Elsa*'sın, o da *Anna* ve onunla takılman gerek. Birlikte kardan adam yapmamız için kızı yalvartma. Yap sadece."

Gözlerimi kıstım. "Motivasyon konuşmalarında *Karlar Ülkesi* filmine sık sık atıfta bulunur musun?"

"Neye atıfta bulunduğumu gayet iyi anladın bence, yani işe yaradığını söyleyebilirim. Lanet olsun, Jax. Bu kadın -delicesine güzel olan bu kadın- seninle arkadaş olmak ve zaman geçirmek istiyor ama sen hayır diyorsun, öyle mi? Kafayı mı yedin?"

"Bahçe işlerinde yardımcı olmayı teklif ettim."

"Bunun onunla takılmakla ne alakası var? Dostum, bazen sinir bozucu ve dramatik olduğumu biliyorum ama onunla arkadaş olmalısın. Benim dışımda bir arkadaşa ihtiyacın var."

"Biz ne zamandan beri arkadaşız?" diye şaka yaptım.

"Duygularımla oynama, Jax. Duygusal olduğumu biliyorsun. Ciddiyim. Sadece onunla biraz takıl. En kötü ne olabilir ki?"

Omuz silktim. Kennedy onun arkadaşlığına layık olmadığımı fark edebilirdi. Ama bunu dile getirmedim. Benim için bile fazla kasvetli kaçardı.

"Sadece onun hoşuna gidecek bir şey bul ve onu birlikte yapın. Sonrasında her şey daha da güzelleşebilir çünkü bundan çıkabilecek en iyi şey ne biliyor musun?" diye sordu Connor.

"Neymiş."

"Takılmalık arkadaşlar." Connor yumruğunu havaya savurmaya başladı.

"Bu konuşmanın artık sonuna geldik."

"Ona çıkma teklif et, Jax."

"Hayır."

"Onu arkadaş buluşmasına davet et."

"Hayır."

"Sadece sor işte..."

"Tamam!" diye bağırdım ellerimi havaya savurarak. "Ona benimle takılmak ister mi diye sorarsam konuyu kapatacak mısın?"

"Ebette. Sorun değil, bana sonra teşekkür edersin."

18

JAX

Connor'ı evine bıraktım, annesine selam verdim ve bir ihtiyaçları olup olmadığını kontrol ettim. Annesi hiçbir şeye ihtiyaçları olmadığını söyledi ama sorduğum için teşekkür etti. Babamı ziyarete gitmeden önce Eddie ve Marie'nin evine uğradım. Kapı zilini çalarken mideme ağır bir yumru oturmuştu. Eddie kapıyı açtığında orada durmama şok olmuş gibi göründü ama hemen ardından dudakları hafif bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

"Bir randevuyu daha kaçırdın," dedi benimle konuşmak için sineklikli kapısını açarken.

"Evet, biliyorum. Meşguldüm. Dinle... seninle çabucak bir şey hakkında konuşabilir miyim?"

Kenara çekilirken Eddie'nin gözleri umutla parıldadı. "Evet, elbette. Kanepem sana her zaman müsait, Jax. İçeri gel."

Ellerimi ovuşturarak içeri girdim.

Marie arka odadan geldi ve beni gördüğünde yüzüne parlak bir gülümseme yayıldı. "Selam, Jax. Nasılsın? Seni şeyden beri görmedim, ana-"

"Marie, bize kahve yapabilir misin? Salonda doğaçlama bir

seans gerçekleştireceğiz." Eddie'nin Marie ve banyo lavabolarıyla yolumun kesiştiği son seferin konusunu açmak istemediği açıkça ortadaydı.

Sinir olmuş terapistime bakarak hafifçe sırıttım. "Kahveye gerek yok. Çok kalmayacağım."

"Emin misin? Sana istediğin kadar zaman ayırabilirim, Jax. Gerçekten benim için hiç problem değil. Babanla olan son gelişmelerin ardından..."

"Konu babam değil."

"Öyle mi?" Eddie salondaki yerine geçip ellerini birbirine kenetlerken ben de kanepeye oturdum. "O zaman konu ne?"

"Komşunuz Kennedy. Yeni kız."

"Seninle konuşmayı beklediğim konu bu değildi ama hayatına Amanda'dan sonra yeni birini aldıysan..."

"Hayır, o hayatımdaki kişi değil. Yani bir noktada öyleydi ama artık değil. Sadece peyzaj işlerinde yardımcı oluyorum."

"Bir noktada hayatımdaydı derken neyi kastediyorsun?"

"Küçükken en iyi arkadaşımdı. Birlikte yaz kampına giderdik."

Eddie'nin kaşları çatıldı ve terapistlere özgü bir şekilde yavaşça başıyla onayladı. "İlginç."

"Hayır, değil. Ortada bir şey yok."

"Öyle mi?"

"Kes şunu, Eddie. O yüzden burada değilim. Kennedy'yle geçmişim hakkında konuşmaya ya da bilinçaltımın derinliklerine dalmaya gelmedim. Aslına bakarsan, ziyaretimin benimle hiçbir alakası yok."

"O zaman... neden buradasın?"

"Kennedy'nin senin yardımına ihtiyacı var."

Eddie kırlaşmış sakalını kaşıdı. "Jax, o işler öyle yürümüyor."

"Bir travma yaşamış. Ebeveynlerini ve kızını bir araba kazasında kaybetmiş, bu yüzden kendini suçluyor. Bir çocuk görüp de panik atak geçirmediği zaman yok. Joy bana Kennedy'nin bu kaza yüzünden araba kullanmadığını ve sorunları hakkında profesyonel yardım almadığını söyledi."

"Bunu duyduğuma üzüldüm, Jax. Fakat ona yardımcı olmam için..."

"Onun terapisti olmana gerek yok, Eddie. Sadece... lanet olsun, bilmiyorum. Bu kasabadaki diğerlerinin yaptığı gibi işine burnunu sok ve komşunun iyiliği için onu kontrol et. O hasarlı ve konuşacak birine ihtiyacı var."

"Seninle konuşabilir mi?"

"Onu nasıl düzeltebileceğimi bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum, Jax. Ayrıca terapist olarak biz insanları düzeltmeyiz çünkü benim bakış açıma göre insanlar hasarlı değildir. Sadece zaman zaman karmaşıklaşırlar."

"Eh, o zaman git de karmaşıklıklarını çöz."

"Jax..."

"Siktir, Eddie," diye bağırdım kanepeden ayağa fırlayarak. Elimle Kennedy'nin evini işaret ettim. "O boğuluyor. Evinde yapayalnız ve anılarıyla suçluluğu içinde debelenerek boğuluyor. Bunun nasıl olduğunu biliyorum. Tüm o boktan şeyler yüzünden boğulmanın ne demek olduğunu biliyorum. Ama en azından ben sana gelebiliyordum. Benim yıllar boyunca konuşacağım biri vardı. Kennedy'nin kimsesi yok. Lütfen, Eddie. Sadece..." İç çektim ve ellerimle yüzümü sıvazladım. "Ona yardım et."

Eddie'ye doğru baktım ve gözlerine yerleşen suçluluğu gördüm.

Kennedy'ye yardım etmeyecekti.

Siktir.

"Ne var biliyor musun? Boş ver gitsin. Buraya gelmem aptallıktı. Zamanını boşa harcadığım için özür dilerim."

"Zamanımı boşa harcamadın, Jax. Bu iyi oldu. Katettiğin ilerleme için çok iyi," dedi Eddie yerinden kalkarken.

"Benim ilerlemem mi? Sana söyledim, konunun benimle alakası yok."

Eddie bana bilmiş bilmiş baktığında bundan nefret ettim.

"O senin en yakın arkadaşındı," dedi. "Kennedy kasabaya geldiğinde ona olan hislerinin yeniden yüzeye çıkması hiç şaşırtıcı değil. Bu tamamen normal ve hislerin seni korkutmasın. Endişelerin dikkate alınacak."

"Hislerimden korktuğum yok çünkü bu konu hakkında hiçbir şey hissetmiyorum. Neresini anlamıyorsun? Ben iyiyim. İyileştim. Terapimi tamamladım."

"İyileştin mi?" diye sordu ellerini kumaş pantolonunun ceplerine sokarken.

"Evet. Söylediklerini yaptım. Artık daha iyiyim."

Eddie gözlerini kıstı ve koltuğuna yaslandı. "Babanla işler nasıl, Jax?"

Ellerim yumruk halini alınca tırnaklarımı tenime gömdüm. "Bunu yapma, Eddie."

"Neyi yapmayayım?"

Ne demek istediğimi tam olarak biliyordu. Onunla babam hakkında konuşmama gerek yoktu. Kendi başıma hallediyordum. Kendi başıma aşıyordum. Ben iyiydim. Hatta iyi olmanın da ötesindeydim. Öncesinden daha iyiydim. Onun terapist bakışlarına ihtiyacı olan kişi Kennedy'ydi. Dağılan kişi oydu.

"Unut gitsin. Ben gidiyorum. Sağ ol," diye mırıldandım ön kapıya doğru ilerlerken.

Eddie arkamdan geldi ve ön verandasına çıktığımda tekrar konuşmaya başladı. "Kennedy'nin sana sahip olması iyi bir şey. Belki de terapiden çok buna ihtiyacı vardır, yanında olacak birine."

"Ben diğerlerinin yanında olacak kadar iyi değilim, doktor. O boktanlık hiç bana göre değil."

"Her gün tekrar denemek için yeni bir fırsattır. Belki de Kennedy'yle eski arkadaşlığını yeniden kurarsın. Bu ikiniz için de iyileştirici olabilir."

Bu insanların nesi var böyle? Connor onunla lanet bir kardan adam yapmamı istemişti, şimdi de Eddie arkadaş olmamız için üsteliyordu. Joy'un da yakında bu furyaya katılacağından emindim.

Bunu neden anlamıyorlardı? Benim bir arkadaşa ihtiyacım yoktu. Sadece Kennedy'nin ihtiyacı olan yardımı almasını istiyordum. Bir zamanlar çok renkli ve parlaktı, etrafa adeta ışık saçardı. Peki ya şimdi? Işığı solmuştu ve bu çok büyük bir talihsizlikti. Çünkü o en karanlık ruhları bile aydınlatan türden bir ışıktı.

Ağzımı ovuşturdum. "Bu haksızlık. O iyi biri, Eddie. Çok iyi biri. Böyle bir acı çekmeyi hiç hak etmiyor."

"Kimse etmez, Jax. Buna sen de dahilsin. Kendimize güvenemediğimiz zamanlarda sırtımızı başkalarına yaslayabilmemiz güzel." Ona buruk bir gülümsemeyle baktım ve Eddie beni şaşırtarak bir kez daha seslendi. "Ona bakacağım. Biliyorsun işte, komşumun iyiliği için."

Siktir. Buz tutmuş kalbim yeniden atmaya başlamıştı.

"Gerçekten mi?" diye sorarken sesim çatladı.

"Evet. Ona diğer kasabalıların yaptığı gibi yemek götürmediğimize oldukça eminim. Bu tarz bir klişelikten kaçınmaya çalışıyordum ama zararı dokunmaz."

"Teşekkür ederim, Eddie," dedim her zamankinden daha büyük bir içtenlikle.

Eddie bir kez başıyla onayladıktan sonra arkasını dönüp eve girdi.

"Çikolata parçacıklı kurabiye," diye seslendim. "Her zaman favorisi olmuştur."

"Çikolata parçacıklı... bir klasik. İyi geceler, Jax."

"İyi geceler, Eddie."

Eddie'yi ziyaretimden sonra babamın kitabına devam etmek için bakımevine gittim. O akşam normalden çok daha agresifti, ben de dahil herkese ve her şeye sinirleniyordu. Bu yüzden fazla kitap okuyamadım ve eve döndüm. Fakat geçmişte bana sıradan sebepler yüzünden nasıl öfkelendiğini aklımda oynatmayı bir türlü kesemiyordum. Keşke anılarımı silebilseydim ama yapamıyordum. Bir bardak viski doldurup kendimi yatağıma attım ve bitkinliğin beni bir bütün halinde yutmasına müsaade ettim.

19

JAX

YAŞ ON İKİ

Yaz kampının ikinci yılı

"Bak, kardinal kuşu!" diye bağırdı Kennedy gökyüzünü işaret ederken. Yaz kampının son günüydü ve dürbünlerimizi kuşanmıştık. Bir kuşu gösterdiği on seferin beşi yanlış kuş oluyordu ama onu düzeltmiyordum. Keşfiyle o kadar mutlu oluyordu ki, istediği şeyi düşünmesine izin veriyordum.

Ayrıca ben kuş gözlemciliğinin nasıl olduğunu açıklamaya başlayana kadar o çoktan başka bir kuşa geçmiş oluyordu. Zihni o kadar hızlı çalışıyordu ki, her zaman ona ayak uyduramıyordum. Yine de bu sorun değildi çünkü onun yanımda olması boşuma gidiyordu.

Yazların çabucak bitmesinden nefret ediyordum. Eğer yapabilseydim Kennedy'nin komşum olmasını sağlardım, böylece birbirimizi sürekli görürdük. Onu görmeden koca bir yılı daha nasıl geçirecektim?

Belki annem beni onu ziyaret etmeye götürebilirdi ya da Kennedy bize gelebilirdi.

Çantalarımızı alma vakti geldiğinde midem düğüm düğüm oldu. Gitmesini istemiyordum. O yaz bir kez olsun Kennedy de

sessizleşmişti. Ona bu sessizliğini sorup sormamam gerektiğini bilmiyordum çünkü o istemiyorsa konusunu açmak istemiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, tek düşünebildiğim gitmeden önce onu bir kez daha öpüp öpemeyeceğimdi. Kennedy'yi ne onun ailesinin ne de kendi ailemin önünde öpmek istiyordum çünkü bu iğrenç olurdu. Derek beni bir kızı öperken yakalasa muhtemelen sonsuza kadar benimle dalga geçerdi, o kız Kennedy olsa bile.

Kampın ana girişinin önündeki büyük kayaya oturup ailemizin gelmesini beklerken, "Sen iyi misin?" diye sordum.

Yanağından bir damla yaş süzüldü. "Evet," dedi mırıldanarak. "Sadece seni geçen seferkinden daha fazla özleyeceğim çünkü artık senin hakkında daha çok şey biliyorum. Bu da özleyecek daha fazla şeyim olduğu anlamına geliyor ve çok üzülüyorum."

"Ah." Ben hislerimi açıklamak konusunda Kennedy kadar iyi değildim. O kelimeleri konuşurken bir araya getirmekte iyiydi. Ben ise yazarken...

Bunun yerine ona sarıldım. "Sen benim en iyi arkadaşımsın."

O da bana sıkıca sarılıp aynısını söyledi.

"Demek sen kızımın daha iyi bir yazar olmasını sağlayan çocuksun," dedi bir ses. Bu aceleyle Kennedy'yi bırakmama neden olmuştu. Başımı kaldırdığımda bazı açılardan Kennedy'ye benzeyen, bazı açılardan da hiç benzemeyen bir yetişkin gördüm.

"Baba!" Kennedy kayadan atlayıp kollarını babasının etrafına doladı, babası da onu havaya kaldırıp daireler çizerek döndürdü. "Seni özledim!"

"Ben de seni özledim, bebeğim!" dedi babası, sesi kızı kadar heyecanlı geliyordu.

"Eminim ki annene ve ablana da verecek biraz sevgin kalmıştır," dedi Bayan Lost. Ardından Kennedy'nin ablasıyla birlikte sarılmaya dahil oldu.

Ben de anneme bu şekilde sarılmak için sabırsızlanıyordum. Kennedy'yi görmeyi çok seviyordum ama annemi de çok özlüyordum.

"Jax, senin hakkında harika şeyler duyduk," dedi Bayan Lost bana bakarak. Kennedy'ye gerçekten çok benziyordu. Belki de en çok benzeyen gülümsemeleriydi. "Kennedy'yle birlikte bir yaz kampını daha başarıyla tamamladığınıza göre belki de *Lost-mobile* bir hatıra eklemek istersin diye düşünüyordum." Bayan Lost birkaç keçeli kalem çıkardığında Kennedy neşeyle ciyakladı.

Bayan Lost'un elinden keçeli kalemleri hızlıca kaparken, "Evet!" diye bağırdı. Hemen sonra elimi tuttu ve hızla çekiştirdi. "Hadi, Jax! Bir şey yap!"

Güldüm. "Gerçekten de arabanıza çizim yapmamı mı istiyorsunuz?" diye sordum gergince. Eğer arabasına bir şeyler çizseydim babam beni öldürürdü. Bir keresinde arka koltuğa yanlışlıkla gazlı içeceğimi dökmüştüm ve beni öldüresiye dövmüştü.

"Evet! Bu bizim hatıra arabamız. Al." Kennedy bana keçeli kalemlerden birini uzattı. "Bu yazın nasıl hatırlanmasını istediğini çiz, tamam mı?"

Altdudağımı ısırdım ve kalemin kapağını çıkardım. Biraz düşündükten sonra bir kalp çizdim ve içine isimlerimizin baş harflerini yazdım.

"İşte," dedim keçeli kalemi ona geri vererek.

Kennedy kalbimin altına "*sonsuza kadar arkadaşlar*" yazdı ve bunun doğru olduğunu biliyordum.

Sonsuza dek.

Arabanın yanında durup Kennedy'nin ailesiyle gülüşürken babamın kamyoneti kamp alanına girdi.

Beni gördüğü an kornaya basmaya ve bağırmaya başladı. "Jax! Kaldır kıçını da gidelim."

Midem ağrımaya başladı çünkü utanmıştım. Annem neredeydi? Neden beni o almıyordu? Babama bunu sormak gibi aptalca bir hata yaptığımda arabasından indi. Bana doğru yürürken sessizce küfrediyordu.

"Annen hasta, hem ne fark eder? Sana siktiğimin arabasına binmeni söyledim. Hadi gidelim," diye bağırdı.

Kennedy'nin babası yüzünde bir gülümsemeyle öne çıktı. "Hadi ama. Bu kadar öfkelenmeye gerçekten gerek yok. Çocuklar sadece birbirleriyle vedalaşıyordu."

Babam onu baştan aşağı süzdü. "Sen kendi sikik işine baksan nasıl olur?"

"Tamam, baba," dedim bütün vücudum titrerken. "Hadi gidelim. Geliyorum."

Babamın davranış şekline karşı hissettikleri şaşkınlığı Kennedy'nin ailesinin yüzünden okuyabiliyordum. Peki o nasıl görmüyordu? Beni utandırdığını nasıl anlamıyordu? Ne kadar kaba davrandığını nasıl fark etmiyordu?

Valizimi aldı ve kamyonetin arkasına fırlatmadan önce yerde sürükledi.

Arkamı dönüp Kennedy'nin ailesine zayıf bir gülümsemeyle baktım. "Sizinle tanışmak çok güzeldi. İyi günler."

Kennedy'nin babası saçlarımı karıştırdı ve benim hizamda diz çökerken sırıttı. "Sen iyi misin, Jax? Babanla gitmek senin için sorun mu? Eğer istersen seni eve bırakabiliriz ya da..."

"Jax! Kıçını kaldır!" diye bağırdı babam. Olduğum yerde sıçramama neden olmuştu. Onu daha fazla sinirlendirirsem benim için çok kötü olacağını biliyordum.

"Ben iyiyim, Bay Lost. Teşekkür ederim. G-gitmek zorundayım," diye kekeledim. O anda babamın Bay Lost olmasını diledim. Kennedy onun gibi nazik birine sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu. Ona bağırmayan ve hakaret etmeyen birine...

Kennedy sıkı bir kucaklamayla beni pusuya düşürdü ve sertçe sıktı. Yanaklarımızı birbirine bastırdığında gözyaşlarını tenimde hissettim. "Bu kadar kaba olduğu için çok üzgünüm, Jax."

"Sorun değil," diye fısıldadım. "Ben iyiyim."

Beni daha da sıktı ve ardından yumuşak bir sesle ekledi. "Eğer kaçman gerekirse bana kaç."

20

JAX

GÜNÜMÜZ

Ön kapım çalındı ve açmak için hızla kalktım. Sağanak yağmurun altında, gözlerindeki yoğun bakışlarla Kennedy duruyordu. Baştan aşağı sırılsıklam olmuştu, üzerinde sadece beyaz bir askılıyla şort vardı.

"Selam," dedi nefes nefese. Ardından başını sallayarak açık buklelerindeki suyu silkeledi. "İyi misin?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne?"

"Babanı duydum. Kasabalılar konuşuyordu. Sadece seni kontrol edip iyi misin diye bakmak istedim. Neler yaşadığını ancak tahmin edebilirim."

Sakalımı kaşıdım. Ne zaman yağmur yağmaya başlamıştı? Yatağa gittiğimde dışarıda hava sıcak ve güzeldi. "Ah, evet. Onu yeni gördüm. İyi durumda. Beni kontrol etmek için mi geldin?"

"Elbette, Jax. İyi olduğundan emin olmak istedim. İçeri gelebilir miyim?"

Neler oluyor? Ona bunu sormak istedim ama daha ağır basan yanım onun evime gelmesini istiyordu. Çok uzun süredir burada yapayalnızdım, birinin arkadaşlığı hoş olurdu.

Kenara çekildiğimde Kennedy içeri girdi, sırılsıklam olduğu için titriyordu.

"Sana şey getirmeme izin ver..." Düşüncemi bitiremeden Kennedy bedenini bana doğru savurdu. Sarılmak için beni kendine çektiğinde dikleşmiş meme uçları askılısından belli oluyordu. Islak bedeninin benimkine yapışmasının içimde -ya da daha doğrusu zonklayan aletimde- uyandırdığı hisleri görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

"Çok üzgünüm, Moon," diye fısıldadı ve kollarını enseme dolayıp beni daha da yakınına çekti. "Çok üzgünüm."

Ben cevap veremeden dudaklarını boynuma bastırdı ve minik minik öpmeye başladı. "Özür dilerim. Sadece... seni özledim." Tekrar boynumu öptü ama bu sefer dilini tenimde gezdirdi. "Sen de beni özledin mi? Beni özledin mi, Jax?"

Kollarımı bedenine dolayıp onu kucaklarken kelimelerinden şefkat ve hayranlık akıyordu. Sırtını duvara yasladım ve alnımı onunkine dayarken gözlerimi kapattım. "Kennedy, burada olmamalısın. Bunu yapmamalıyız..."

Dudakları hafifçe benimkine sürtündü. "Biliyorum ama yine de..." Altdudağımı dudaklarının arasına alıp nazikçe emdi. "Bunu yapmak istiyorum. Lütfen, Jax... Onca yıldan sonra... Seni bu kadar uzun süre kaybettikten sonra... Seni düşünmeyi bırakamıyorum. Sen de beni düşünüyor musun?" Gözlerini açtığında bakışlarımız kilitlendi. "Benim aklımdan geçtiğin gibi senin aklından geçiyor muyum?"

"Evet." Ellerim kalçasını kavramaya devam ederken iç geçirdim. "Tanrım, Kennedy. Aklımdan o kadar çok geçtin ki..."

"Bana yatak odam göster," diye fısıldadı kulağıma doğru, ardından tenimi sertçe emdi. Kalbimin donduğu kesindi ama bu aletimin üç katı büyümesini engellemedi. *Bana ne yapıyor*

böyle? Kahretsin, umurumda değildi. Sadece yaptığı şeye devam etmesini istiyordum.

Onu yatak odama taşıdım ve çarşaflarımın üzerine yatırdım. Aceleci hareketlerle tişörtünü odanın diğer ucuna fırlattı ve şortunun düğmesini açıp onu pembe külotuyla birlikte uzun, sıkı bacaklarından aşağı kaydırdı.

Sırada ben vardım.

Kıyafetlerimi bir kenara fırlattım ve ona doğru yaklaşmadan önce bedenini büyük bir dikkatle inceledim. En yakın arkadaşım dediğim kız artık bir *kız* değildi. Hayır, o hayatımda gördüğüm en mükemmel vücuda sahip olan yetişkin bir kadındı. Memeleri dik ve yuvarlaktı, uçları dikleşmişti ve kıvrımları... *lanet olsun.* Vücudunun kıvrımları müzede sergilenmeye layık bir sanat eseri gibi görünüyordu.

Fakat hepsi bana aitti.

Gözleri zonklayan aletime kaydı, onu izlerken bir elimle kendimi sıvazlıyordum. İşaretparmağını beni çağırırcasına bükerken dudaklarında şeytani bir sırıtış vardı. Onun emrini yerine getirdim, üstüne çıkmadan önce bir anlığına tepesinde durdum. Dudaklarım onunkilerle dans etti ve elini sırtıma koyup beni iyice yakınına çektiğinde inledi. Bacaklarını benim için açarken aletim kadınlığına sürtünmüştü.

"Lütfen," diye yalvardı. Bal rengi gözleri bana, ruhumun derinliklerine bakıyordu. "Senin her şeyini istiyorum, Jax. Her parçanı, her santimini." Sesi tutkuyla dolu bir fısıltıya dönüşmüştü. "Beni karanlığınla becer."

İkinci kez söylemesine gerek yoktu. Derinlerine girdiğimde saf zevkle çığlık attı.

"Daha fazla, *daha fazla*," diye yalvardı, yakardı, talep etti.

İstediği ya da ihtiyaç duyduğu hiçbir şeyi ondan sakınamaz-

dım çünkü onun ihtiyaçları benim isteklerimdi. Onu daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar istiyordum, arzulamaya hakkım olmadığını düşünsem de istiyordum. Bedeninin benimkine değmesi günah gibi hissettiriyordu ve dudakları cennet tadındaydı. Kennedy geçmişimin en tatlı kısmıydı ve bugünümde olduğuna inanamıyordum.

Sertçe içine girip çıkarken ve her santimimle onu doldururken inlemeleri beni daha da heyecanlandırıyordu.

"Evet, evet, evet," diye haykırdı. Parmaklarıyla çarşafı büktüğü sırada bacaklarını belime sarmıştı. "Tam orası, Jax. Evet, lütfen," dedi tekrar tekrar.

Aklımı sadece onu tatmin etmeye verdim. Şu anda umursadığım tek şey oydu. Tek istediğim, tek ihtiyaç duyduğum, tek hayalini kurduğum oydu.

Darbelerim hızlanırken başım sola, yatak odamın penceresine doğru eğdi ve nefesinin hafifçe kesildiğini fark ettim. "Kar yağıyor."

Ne?

Penceremden dışarı baktım ve... *bir yaşıma daha girdim.* Sağanak, kar fırtınasına dönüşmüştü. Kentucky'de ne zamandan beri kahrolasıca yazın ortasında kar fırtınası çıkıyordu?

Kennedy ellerini yanaklarıma yasladı ve ona bakmamı sağladı. "Bana ve bu ana odaklan. *Bize* odaklan, Jax," diye emretti. "Gözlerini benden ayırma."

Onun söylediğini yaptım, daha derine girip yavaşça içinden çıktım ve darbelerimin hızını arttırdım. *Lanet olsun.* Aletimin etrafında çok iyi hissettiriyordu. Çok ıslaktı ve bunun benim için olduğunu biliyordum. Onun ıslanmasını sağlamış olmaya bayılıyordum.

"Sen..." Nefes alış verişleri hızlanmıştı. "Sen ister misin..." İç çekti ve kalçalarını hızla bana doğru hareket ettirdi.

"Ne? Söylemen yeter," diye söz verdim.

"Sen ister misin... *Tanrım.* Tam orası, Jax..."

"Söyle," dedim. "Bana ne istediğini söyle."

Gözleri benimkilere kenetlendi ve çok içten bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Sen..." İnledi. "İster misin..." Yavaşça üzerimize kar yağmaya başladı. "Benimle..." Orgazmın sınırındaydı. "*Kardan adam...*" Ciddiydim, yatağımın üzerine kar yağıyordu. "Yapmak?" Ardından çığlık attı ve aletimin üzerine boşalırken kelimeyi iyice uzattı. Kar çıplak bedenlerimize yağarken kafam karışmış ve sersemlemiştim.

Hasiktir?

Dünya tarihi boyunca görülmüş en sapkın rüyayı üzerimden silkinerek attım. "Hasiktir?" dedim tamamen uyanık aletime bakarak. Az önce Kennedy Lost'la ilgili erotik bir rüya gördüğümü ve onun bir *Disney* şarkısıyla bittiğini aklım almıyordu.

Artık yatmadan önce viski içmek yoktu.

Connor'ın benim yanımda siktiğimin *Disney* şarkıları söylemesine izin vermek de yoktu.

21

KENNEDY

"Çikolata parçacıklı kurabiye mi? İşte şimdi benim dilimden konuşuyorsun." Kapımda duran en yeni misafirime bakarken gülümsedim.

Eddie önümde fırından yeni çıkmış bir tabak kurabiye tutuyordu. "Bunları Marie'nin pişirdiğini itiraf etmek zorundayım... Ben sadece kuryeyim."

"Jestinize minnettarım," dedim. Ortamı, Eddie'nin topukları üzerinde durduğu ve başparmağını burnunda gezdirdiği birkaç dakikalık garip bir sessizlik doldurdu. Tek kaşımı kaldırdım. "Neden bana söylemediğin bir şey varmış gibi hissediyorum?"

"Çünkü sana söylemediğim bir şey var?" diye yanıtladı soru sorar gibi.

"Neler oluyor, Eddie?"

"Jax. Geçen gün bana uğradı ve işlerin nasıl gittiğine bakmak için seni kontrol edip edemeyeceğimi sordu. Ama komşu bakış açısından, terapist değil."

Midem gerginlikle kasıldı. "Elbette bunu yapmıştır. Jax sana ne anlattı bilmiyorum ama ben iyiyim. Gerçekten iyiyim.

Başımdan bir şeyler geçti ama sorunlarımı her gün birer birer hallediyorum."

"Doğru, tabii. Profesyonel yardım alıp almama kararı tamamen sana kalmış. Açıkçası o yüzden burada değilim."

Kafam daha fazla karıştı. "Neden o zaman?"

"Jax," diye tekrar etti. Bu sefer dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı. "Onun hakkında endişeleniyorum, yine terapisti olarak değil komşusu olarak. Babasının hastalığıyla iyi baş edemediğinden şüpheleniyorum. Bence kişisel problemlerini seninkilere odaklanarak görmezden geliyor. Sence iyi baş edebiliyor mu?"

Başımı iki yana salladım. "Üzgünüm, emin değilim. Aslına bakarsan daha yeni konuşmaya başladık. Eskiden arkadaştık ama Jax'i yetişkin bir adam olarak tanıma fırsatım pek olmadı."

"Gerçekten mi?" diye sordu Eddie. "Bu ilginç... Senin hakkında sanki yakınmışsınız gibi konuşuyor. Hatta bu durum kafamı karıştırmıştı çünkü Jax kimseyle yakınlaşmaz." Eddie sakalını kaşıdı. "Her neyse, ipucu aramayı bırakacağım. Sadece kurabiyeleri bırakmak istedim. Gerçi Jax iyi olup olmadığına bakmam için beni zorladı desem daha doğru olur."

Gülümsedim. "Geldiğin için minnettarım."

"Bu hiç onluk bir şey değil, biliyor musun? Önemsemek. Sen her şeyin yeni geliştiğini düşünsen de Jax için bir anlam ifade ediyorsun. Bana gelip yardım istemesi... onun için gerçekten büyük bir mesele. Dışarıdan bakıldığında küçük görünebilir ama Jax'in büyümesinde ciddi bir gelişme. Ona ne yapıyorsun bilmiyorum, Kennedy. Fakat lütfen buna devam et." Arkasını dönüp merdivenlerden indi. "Bir komşunun sana kulak vermesine ihtiyaç duyarsan koltuğum sana her zaman açık."

Eddie uzaklaşırken kurabiyelerden birini ısırdım, aklım Jax'in bana yardım etmesi için birine gitmesinin ne anlama gel-

diğine dair inatçı düşüncelerle doluydu. Kendisi için de yardım aradığını sadece umut edebiliyordum.

Jax'in eline bir kürek alışını izlediğim güne kadar peyzaj işinin aşırı seksi olabileceğini bilmiyordum. Connor'la birlikte geldikleri her gün kendime dışarıda olmak için bahaneler üretiyordum ve Jax'i bana doğru bakarken yakaladığım her anda karnımda yeni kelebekler uçuşuyordu. Benimle pek konuşmuyordu ve bunu yaptığımız nadir anlarda sohbet genellikle peyzaj işleri üzerine oluyordu.

Pazartesi öğleden sonra, Kentucky güneşi tenimizi elli ton bronzlaştırmayı asla umursamıyormuş gibi öfkeyle parlıyordu. Ağır iş yaptıklarından gün içinde çocukların sularını tazeleyip durmuştum. Bardaklarını bir kez daha doldurmak için elimde buzlu su dolu bir sürahiyle çıktığımda Jax'i gördüm ve neredeyse kendi ayağıma takılıp düşecektim.

Oradaydı, üstsüzdü ve bir gül çalısı ekmek için toprakta dizlerinin üzerine çökmüştü. Bedeni sımsıkıydı ve bronz teni gün ışığında parıldıyordu. Beyaz tişörtünü kot pantolonunun arka cebine tıkmıştı ve *You*'daki *Joe* gibi gözetleme moduma anında geri dönmüştüm.

Kıçı hep bu kadar harika ve dolgun muydu? Tanrım, tek istediğim yanına gidip ellerimi kalçasının iki tarafına yerleştirmek ve sıkmaktı.

Başka tarafa bak, başka tarafa bak, başka...

"Bu bizim için mi?" dedi Connor'ın sesi arkamdan. Olduğum yerde sıçradım ve elimdeki su dolu sürahi öne fırlayıp doğrudan Jax'e çarptı.

Vücudunu sarmalayan soğukla birlikte birden ayağa kalkarak, "Siktir!" diye bağırdı Jax. Hızlı hareketlerle sallanıp suyu üzerinden silkeledi.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim!" diye bağırdım yanına koşarken. "Aniden ürktüm, *çok özür dilerim.*" Onu kurulamak için aklıma gelen ilk şeye -arka cebindeki tişörte- uzandım. Şimdi de ellerimi Jax'in göğsünde aşağı yukarı hareket ettiriyordum.

Karın kaslarında...

Çok. Fazla. Karın. Kası. Vardı.

Orada altılı baklava partisi mi var? Yoksa sekiz mi saydım? Neden ellerimin aşağı doğru hareket etmesine neden engel olamıyorum?

"Ah... Sanırım tamamız, Kennedy." Jax sırıttı.

"Tamam, tamam, evet, tamamız," diye mırıldandım. Buna rağmen hâlâ göğsünü ovuşturmaya devam ediyordum.

Jax kahkaha attı ve kollarımı tutarak hareketlerimi durdurdu. "Gerçekten sorun yok."

Ah, Jax. Sorun yok demek az kalır. Keşke şu anda ne kadar harika olduğumuzu bilsen.

"Evet, doğru." Elimde hâlâ tişörtü varken geri çekildim. "Pardon, sadece... bir anlığına dalmışım."

Connor kıkırdadı. "Neye bakıyordun öyle?" diye sataştı.

Yüzüm yanmaya başladı ve utançtan kıpkırmızı kesildiğimi ikisinin de görebildiğine emindim.

"Evet," diye sordu Jax. "Dikkatini ne çekti?"

Pantolonunuzun içindeki aletiniz, efendim.

Başımı iki yana salladım. "Hmm, şey, bir kediyi kovalayan sincap," diye bir şey çıktı ağzımdan. *Ne?* "Bir sincabı kovalayan kedi demek istedim." Connor ve Jax kafa karışıklığıyla tek kaşlarını kaldırdılar. Ellerimi geçiştirircesine salladım. "Ne var biliyor musunuz? Önemli değil. Tekrar kusura bakma, Jax."

"Sorun değil. Zaten günü bitirmek üzereydik," dedi Jax bir elini sırılsıklam saçlarından geçirirken. Su damlaları göğsünden aşağı, aşağı ve aşağı akıyordu. *Tanrım.* Su damlalarının her

santiminden süzülmesini izlerken gözlerimi başka bir yere çeviremiyordum.

Benim sorunum neydi böyle? Üstsüz bir adam görmemin üzerinden o kadar uzun zaman mı geçmişti de Jax'in göğsüne takılı kalmıştım?

Dürüst olmak gerekirse, çoğu erkeğin böyle bir göğsü yoktu.

"Tamam o zaman, ben malzemeleri kamyonete yüklemeye başlayacağım. Jax o sırada neden sen de geçen gün konuştuğumuz şeyi Kennedy'ye anlatmıyorsun?" dedi Connor.

Jax ona kötü kötü baktı ve sıktığı dişlerinin arasından tıslarcasına konuştu. "Şimdi hiç sırası değil, Connor."

"Şimdiden daha iyi bir an yoktur, büyük oğlan," dedi Connor şarkı söylercesine. Jax'in yanından geçerken omzuna vurduktan sonra malzemelerden birkaçını alıp kamyonete doğru ilerledi.

Tek kaşımı kaldırdım. "Her şey yolunda mı?"

Jax boğazını temizledi ve çenesini kaşımadan önce yüzünü buruşturdu. "Ah, evet. Sadece, şey, ben..." Konuşurken bocalıyordu ve birden eskiden tanıdığım çocuk aklıma gelmişti. "Connor arkadaşa ihtiyacın olduğunu düşünüyor."

Daha dik durdum. "Ne?"

Jax hızla ellerini savurdu. "Hayır, senin arkadaşa ihtiyacın olduğundan değil. Demek istediğim, istersen arkadaş edinebileceğini biliyorum. Belki olabilir de... arkadaşın olabilir yani. Bunu yapmak isteyen insanlar bulabilirim, anlıyor musun? Yani arkadaşın olmak isteyen insanlar?" Bana sırtını döndü ve ellerini tekrar saçlarından geçirirken, "*Siktir*," diye fısıldadığını duydum. Yüzünde bir somurtuşla tekrar bana döndü ve gözlerini kıstı. "Benim arkadaşım olmak ister misin? Yani arada

sırada takılmak ister misin? Belki defterindeki listeden birkaç maddenin üstünü çizeriz? Demek istediğim, bu kasabayı tanımak istiyorsan sana gösterecek kişi benim. Burayı avucumun içi gibi biliyorum. Sana dünyayı gösterebilirim... En azından Havenbarrow'dakini."

Kıs kıs güldüm. "Benim *Aladdin*'im olmayı mı teklif ediyorsun?"

"Öyle bir şey." Gergince öne arkaya sallanıyordu ve tişörtsüz olmasına rağmen inek tarafı kendini açık ve net bir şekilde belli ediyordu. "Sihirli bir halım yok. Sadece eski bir kamyonetim var."

Altdudağımı ısırdım ve sol tarafıma, Joy'un defterine bir şeyler karalarken kendi kendine gülümsediği yere baktım. Bizi dinlediğine ve yüzündeki gülümsenin Jax'in utangaçlığından kaynaklandığına neredeyse yüzde yüz emindim.

Jax ensesini ovuşturdu ve birkaç tutam saç yüzüne düşerek onun daha da yakışıklı görünmesine neden oldu. "Eğer ilgini çekmiyorsa sorun değil. Evet, hayır... zaten çok aptalca bir fikirdi. Sorduğum için özür dilerim. Bak, şimdi bahçenden..."

"Restorandaki *Marshmallow*'la başlayabilir miyiz?" diye sözünü keserek önümdeki gergin adamın kıpırdanmasına bir son verdim.

"Restorandaki mi?"

"Evet. Restoranın kedisiyle tanışmak istiyorum. Ayrıca harika *chai latte* yaptıklarını duydum."

"Doğru ya. Tamam, olur." Jax'in gözlerinde beliren ışıltı kalbimde kelebekler uçuşmasını sağladı. "Evet, bu iyi bir fikir. Tamam o zaman. Güzel. Belki seni pazar sabahı alırım? Tabii meşgul değilsen çünkü eğer meşgulsen..."

"Sabah dokuz iyidir."

Yüzünü buruşturdu. "Normalde saat dokuzda Joy'la kahve içiyorum..."

"Saçmalama, oğlum. Gidip restoranın kedisini gör. Ben her gün buradayım," diye bağırdı Joy onu eliyle savuşturarak. Böylece konuşmamıza kulak misafiri olduğunu belli etmiş oldu.

Gülümsedim. "O zaman dokuzda görüşürüz?"

"Evet," diye kabul etti Jax. Ardından dudakları yukarı kıvrıldı ve buna şahitlik ettiğim için kendimi şanslı hissettim. Jax çok sık gülümsemezdi, o yüzden gülümsemesi enfes bir tatlı yemekle eşdeğerdi. Kamyonetine doğru geri geri gitmeye başladı, Connor onu orada bekliyordu. "Güzel. Harika. O zaman bu bir randevu." Duraksayıp burnunu sağa sola oynattı ve yeniden yüzünü buruşturdu. "Yani randevu randevu demiyorum, arkadaş randevusu gibi düşün. Anlarsın ya..."

"Pekâlâ, bu hepimiz için yeterince utanç vericiydi. O yüzden bu adamı buradan uzaklaştıracağım. İyi akşamlar, Kennedy. Jax seninle sabah buluşacak," dedi Connor ve patronunu çekiştirerek uzaklaştırdı. Connor onu azarlarken kıkırdadım. "Dostum! Sana soğukkanlı davranmanı söylemiştim ama tam tersini yaptın! Daha tuhaf davranabilir miydin acaba?"

Jax ona çenesini kapatmasını söylediğinde daha çok gülmeye başladım.

Connor bunu bilmiyordu ama tuhaf Jax'i görmek beni bir süredir olduğumdan bir milyon kat daha mutlu etmişti. Uzun zamandır ilk kez... normal hissetmiştim.

İkisi kamyonetle uzaklaştıktan sonra, "Teşekkür ederim, tatlım," dedi Joy. "Onun gerçekten bir arkadaşa ihtiyacı var."

Benim de ne kadar ihtiyacım olduğunu keşke bilseydi.

"Sana dürüst olacağım, *Marshmallow* seni biraz hayal kırıklığına uğratabilir. Kendisi tam bir pislik olabiliyor," diye açıkladı Jax kasabaya doğru sürerken. Arabaya bindiğim anda tetiklenen kaygımı göstermemek için elimden geleni yapıyordum ama savaşı kaybetmek üzereydim. Neyse ki on dakika içinde restorana vardık.

Ona gergin bir şekilde gülümsedim. "Ünlü bir küçük kasaba kedisi tarafından hayal kırıklığına uğradığımı hayal edemiyorum." Kamyoneti restoranın önündeki kaldırıma çekip park ettiği sırada, "Ayrıca bu kasabanın pisliklerine karşı zaafım var diyebiliriz," diye şaka yaptım.

Hafifçe gülümsedi ve kalbim göğsümde heyecanla takla attı.

"Gülümsemeni seviyorum," dedim emniyet kemerimi açarken. "Bana küçük Jax'i hatırlatıyor."

"Senin gülümsemelerin daha çok gülümsemek istememe neden oluyor," diye itiraf etti ve kamyonetten indi.

Restorana girdik, içeceğimi sipariş ettik ama Jax benim ödememe izin vermedi. "Bir dahaki sefere sen ısmarlarsın."

Onunla bir dahaki seferin olacağını düşündüğümde kalbim tekledi. Jax'in ne kadar çok *bir dahaki sefer* istediğime dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Masaya oturduk ve hayatımda içtiğim en iyi *chai latte*'yi yudumlarken etrafta *Marshmallow*'a bakındım. Sırf bu kahve bile beni Havenbarrow'da tutmaya yeterdi. Muzlu ekmeği de öyle güzeldi ki, adeta ağzımda eriyordu.

"Bu sanırım hayatımda yediğim en iyi şey," dedim inleyerek. Ardından parmaklarımdaki kırıntıları yalamaya başladım.

Jax sırıttı. "Sakın Gary seni duymasın. O ve restoranın sahibi kimin en iyi muzlu ekmeği yaptığı konusunda yıllardır atışıp duruyor."

"Tamam ama bundan elli dilim yesem de doymam. Açıkçası

son birkaç haftadır bütün hayatım boyunca olduğundan daha fazla karbonhidrat yedim, insanlar tatlı getirip duruyor. Yemin ederim bana küçük kasaba kilosu aldırmaya falan çalışıyorlar."

"Bu kasabadaki kadınları tanıdığım kadarıyla hiç şaşırmam."

"Eh, eve tartı almadığım ve hâlâ sığdığım bir çift yoga pantolonum olduğu sürece kilo almakla bir sorunum yok," diye şaka yaptım. Ardından öne eğilip Jax'in muzlu ekmeğinden bir parça çaldım. "Eee, kedi nerede?"

"Muhtemelen ya uyuyordur ya da birinin ayağına işiyordur," dedi Jax etrafa bakınarak. "Sana şaka yapmıyorum, üç yıl önce kahvemi alırken o şerefsiz bana doğru yürüdü ve psikopat gibi ayakkabıma işedi."

Kahkahamı bastırmak için elimden geleni yaptım ama başaramadım. Bir kedinin Jax'in üzerine işemesi beni gülmekten öldürecekti. "Onu sinirlendirecek ne yaptın?"

Soruma şok olmuş halde arkasına yaslandı. "Ben mi ne yaptım? Şaka mı yapıyorsun? Yalnızca kahve alıyordum!"

"Belki de bölgesine girdiğin için kızmıştır. Bilirsin, restoran başına bir pislik kuralı falan."

"Herkese karşı böyle." Jax omuz silkti. "Buralarda ona Bay Huysuz denir."

Bu takma adı duyunca sırıttım. Kasabaya ilk geldiğimde tam bir hafta boyunca ona içimden böyle seslendiğime dair en ufak bir fikri bile yoktu. Bu sırrı mezara götürecektim.

Tam o anda beyaz renkli şişko bir kedi arkadan geldi ve gerinirken esnedi.

"Aman. Tanrım!" diye ciyakladım ve yerimden fırladım. Hayatım boyunca gördüğüm en tatlı şeydi. "Merhaba, arkadaşım." Ona yaklaştığım sırada kocaman gülümsüyordum.

"Ah, senin yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi Jax. Hemen ardından sandalyesini yaklaşan kediden daha da uzağa çekti.

Ona doğru sırıttım. "Bana küçük bir kedicikten korktuğunu söyleme."

"Güven bana, *kediciklerden* korkmam." Ses tonundaki ima vücuduma sıcak basmasına neden oldu. "Ama o canavardan korkuyorum."

Gözlerimi devirdim ve *Marshmallow*'un önünde restoranın zeminine oturdum. Ellerimi öne doğru uzattım. "Gel de seni seveyim," diye çağırdım.

"Sun, bekle..." Jax cümlesini bitiremeden kedi çoktan kucağıma çıkmıştı ve mırlıyordu. Sevmem için karnını açarken harika zaman geçiriyormuş gibi bana bakıyordu.

"Hasiktir," diye mırıldandı Jax. "Senden hoşlanıyor."

"Ben hoşlanılası bir insanım."

Jax gülümsedi ama bir yorumda bulunmadı. *Marshmallow*'la dost olmamızı arkasına yaslamp keyifle izledi.

"Belki de küçük adamı yanlış değerlendirmişimdir," dedikten sonra ayağa kalkıp bize doğru yürüdü. O yaklaştıkça kedi tıslayıp kaçtı. "Sen de siktir git, Marsh," dedi Jax. Ardından ona bakarak hareket çekti.

Yerden kalkarken gülüyordum. "Sanırım bazı insanlar ve kediler anlaşamıyor."

"Senden hoşlanması şaşırtıcı değil. Hoşlanması zor biri değilsin," dedi Jax içeceğinden bir yudum alarak. Sandalyemde arkama yaslandım ve gözlerimi ona diktim. Ben onu izlerken herkes bize bakıyordu.

"Bana mı öyle geliyor, yoksa izleniyor muyuz?" diye sordum altdudağımı ısırarak.

"Evet. Bu kasaba, insanların hayatlarına karşı oldukça mü-

dahalecidir. Normalde sadece şöyle karşılık veririm," dedi ve ortaparmaklarını kaldırdı. El hareketini gören birkaç müşteri keskin bir nefes aldıktan sonra ona pislik diye söylendi.

Güldüm. "Önce kedi, sonra insanlar."

"Nefretimde ayrımcı değilim. Herkesten ve her şeyden eşit miktarda bir öfkeyle nefret ediyorum."

"Benden bile mi?" diye şaka yaptım.

Gözlerini bir saniyeliğine kasvet bürüdü ve dudaklarındaki küçük gülümseme solmaya başladı. "Senden asla nefret edemem, Kennedy. İnan bana, uzun zaman önce denedim."

Sözleri dengemi bozduğunda gözlerimi kısıp ona baktım. "Bekle, ne? Neden benden nefret etmeye çalışmış olasın ki?"

Başını iki yana sallayıp boğazını temizledi. "Önemli değil, uzun zaman önceydi."

Masanın karşı tarafına uzanıp elimi onunkinin üstüne koydum. "Hayır, Jax. Bu önemli, benim için en azından. Neden benden nefret etmeye çalıştın?"

O cevap veremeden bir ses sohbetimizi böldü. "Gerçekten mi, Jax?"

Başımı kaldırdığımda önümüzde güzel bir kadının durduğunu gördüm. Dalgalı kahverengi saçları ve onlarla uyumlu koyu kahverengi gözleri vardı. Bir hemşire önlüğü giyiyordu ve kim olduğunu bilmesem de yüzündeki hüzün canımı yakmıştı.

"Amanda," dedi Jax sert bir ses tonuyla.

Kız hiçbir şey söylemedi. Gözleri birleşmiş ellerimize kaydı, ardından bakışlarını tekrar Jax'e çevirdi.

Jax isteksizce elini benimkinden çekti. "Dinle, Amanda..."

Çat.

Elinin Jax'in yanağına indiğini görmek beni şaşkınlığa uğrattı. Başını şok içinde iki yana sallamasına bakılırsa Jax de gafil avlanmıştı.

"Siktir git, Jax," dedi gözleri duygularla dolup taşarken. "Bana kimseyle görüşmediğini söylemiştin."

"Görüşmüyorum," dedi Jax.

Ellerim göğsüme gitti. "Ah, hayır. Biz... o ve ben..." diye kekeledim, neden bu kadar gergin hissettiğimden emin değildim. *Böyle mi düşünüyor? Jax'le çıktığımızı mı?* "Biz çıkmıyoruz. Sadece arkadaşız."

Kız kollarını kavuşturup beni baştan aşağı süzdü. "Evet, tabii, yeni kız. Jax'in arkadaşı olmadığını herkes bilir. Birileriyle nasıl arkadaş olacağını bilmiyor, tıpkı nasıl bir erkek arkadaş olacağını bilmediği gibi."

"Bekle bir dakika," diye söze başlamıştım ki, Jax bir elini havaya kaldırdı.

"Sorun değil, Kennedy. O haklı."

Hayır, değildi.

Sırf Jax'e olan saygımdan sustum ama içten içe öfkeden köpürüyordum. Sadece Jax'le dışarıda oturuyoruz diye bu kadının böylesine terbiyesizce davranmasına inanamıyordum. Eskiden bir ilişkileri olduğu belliydi ama bitmişti. Jax'i küçümsemeye -ve onu tokatlamaya- kesinlikle hakkı yoktu.

Amanda bana bakarak, "Bol şans," dedikten sonra çantasının askısını omzunda yukarı çekti. "Onun sana açılmasını sağlamaya çalışıp da tuğla bir duvara çarptığında şaşırma. Duygusal yetersizliğin kelime anlamı bu adam."

Jax'e dönüp yüksek sesle oflamayı ihmal etmedi. "Tıpkı baban gibi biri çıkacağını bilmeliydim, seni kalpsiz piç." Ardından yürüyüp gitti ve ortama çöken ağırlıkla bizi baş başa bıraktı.

Jax'in göğsünün derinlerine sapladığı görünmez bıçağı ben görebiliyordum. Bedeni kızın sözlerinin sebep olduğu acıyla

irkilirken başını kaldırıp bana baktı. Konuşmak için dudakları birbirinden ayrıldığında tamamen yenik görünüyordu. "Bence kalkmalıyız."

"Tamam, pekâlâ." Çantamı aldım ve kamyonetine geri döndük. O arabayı sürerken gözlerimi bir kez olsun kapatmadım. Jax'e bakmaktan, aklından geçenleri merak etmekten kendimi alamıyordum. Ona sormak istiyordum ama aynı zamanda yapışkan görünmek istemiyordum. Direksiyonu sıkıca kavrayan eklemleri bembeyaz kesilmişti ve arada sırada dudakları seğiriyordu.

Kamyoneti evime çektiğinde motoru durdurdu ve bana baktı. "Yaşananlar için özür dilerim."

"Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Evet, tamam. Eh, sanırım seninle sonra..."

"Takılmaya devam etmek ister misin?" diye teklif ettim. "Restoranda yaşananların çok fazla geldiğini biliyorum ve Amanda'nın sözlerinin seni etkilediğini de görebiliyorum ama hâlâ takılabiliriz. Saat daha erken, günlerden pazar ve hava çok güzel. Ebeveynlerimin üstü açık arabasında oturup konuşabiliriz ya da konuşmayız, sen ne yapmak istersen."

Başparmağıyla burnunun ucuna dokundu. "Biraz yalnız kalmak istiyorum, Kennedy."

"Tamam, tabii. Yalnız kalmak istemeni anlıyorum, gerçekten anlıyorum... ama benim yanımda yalnız kal."

Bir anlığına tereddüt etti, ben de teklifi nasıl cazip hale getirebileceğimi düşündüm. "Babamın favori viskisinden evde bir şişe var, istersen onu bitirebiliriz. Onun iyi bir damak zevki var dediğimde bana inan."

Kıkırdadı. "Saat daha sabah on bir."

"Ah. Doğru. Eh, evde annemin en sevdiği kahve çekirdekleri de var. Yani şimdi kahveyi içip akşam da viskiye geçebiliriz."

"Bütün bir günü benimle mi geçirmek istiyorsun?" diye sordu şaşkın bir şekilde.

"Bütün günü ve bütün geceyi."

Biz de tam olarak öyle yaptık. İçeri girdik ve farklı farklı kahveler içtik. Çoğu zaman ben konuştum, -çocukluğumuzdaki halimizden pek farklı değildi- bu sırada Jax de rahat bir tavırla dinledi. Ona Daisy'yle, ebeveynlerimle ve geçmişimle ilgili daha fazla hikâye anlattım. Ne zaman kahkaha atsam gülümsüyor ve bana güneşmişim gibi bakıyordu.

Kariyerlerimiz üzerine konuştuk ve bana şimdiye kadar çıkardığım her kitabı alma planından bahsetti.

Babasının arazisinden ve miras kaldığında orayı annesinin hayallerinin vücut bulmuş haline dönüştüreceğinden bahsetti. "Hayallerine hiç ulaşamadı. Onun yerine tamamlamak istiyorum."

Annesinden bahsetmenin onun için zor olduğunu görebiliyordum ama bunu yapmasına sevinmiştim. Son zamanlarda öğrendiğim bir şey varsa, o da sevdiğiniz insanlar hakkında konuşmanın onları yaşattığıydı ve benim buna ihtiyacım vardı. Jax'in de ihtiyacı olduğundan emindim.

O akşam viskiyi çıkarıp ebeveynlerimin arabasına gittik ve yıldızların altında içtik.

Jax'in yanında oturmanın en sevdiğim yanı muhabbetimiz kesilip sustuğumuzda ve ortam sadece sessizlikle sarmalandığımızda bile bu durgunluğun iyileştirici gelmesiydi. Onunla sessizce oturmak, o gün paylaştığımız tüm anların en sevdiğim kısmıydı.

Biraz içtikten sonra Jax ellerini kafasının arkasına yerleştirdi ve gökyüzüne baktı. "Onun gibi olmak istemiyorum," diye itiraf etti. "Babam gibi. Amanda sabah restoranda söyledi, birkaç hafta önce de söylemişti. Bu kasabadaki insanların onun gibi olduğumu düşündüğünden eminim ama öyle olmak istemiyorum. O bir canavardı."

"Sen baban değilsin."

Başını iki yana salladı. "Beni yıllardır görmedin. Bundan emin olamazsın."

"Evet, olabilirim."

"Nasıl?"

"Karakterin yıllar boyunca hiç değişmemiş. Eskiden olduğun nazik insansın hâlâ. Ama kasabadaki insanlar bunu görmüyor çünkü önyargıları ve yıllar önce yaşanmış bir trajediye karşı aldıkları önlem gözlerini kör etmiş. Görmedikleri şey bakışlarındaki nezaket, bakmadıkları anda insanlara yardım etmen, ihtiyaç duyanlara kendini adaman ve sessizce önemsemen. Sen yıllar önce sevdiğim o güzel ruhsun, Jax. Babanla hiçbir alakan yok."

Gözlerini kapattı. "Yemin eder misin?"

Elimi kalçasına koydum. "Yemin ederim."

Gözleri hızla açıldı ve elime baktı. "Bunu yaptığın her anda sanki yeniden uyanıyormuşum gibi hissediyorum."

"Ne yaptığımda?"

"Bana dokunduğunda."

Söylediklerine karşılık sertçe yutkundum. Başımı döndürenin viski mi, yoksa içimdeki duygu fırtınası mı olduğunu bilmiyordum. "Seni özledim, Moon," diye itiraf ettim.

"Ben seni daha çok özledim. Işığını öyle çok özledim ki. Çok uzun zamandır karanlıkta yaşıyorum."

"Daha önce benden nefret etmeye çalıştığını söylerken ne kastediyordun?"

"Bana yazmayı bıraktın," diye açıkladı. "Mektupların gelmemeye başladığında seni artık önemsemek istemedim. Annemi kaybettikten sonra mektuplarına ihtiyacım vardı ve gelmediklerinde senden nefret etmek istedim. Ama kendimden daha fazla nefret ettim çünkü anneme ne olduğunu anlattığım için bana yazmayı bıraktığından emindim. Benim katil olduğumu düşündüğünü sandım."

Nefesim kesilirken gözlerimi kıstım. "O mektupların bana hiç gelmedi."

"Ne?"

"Jax, bana yazmayı bırakan sensin. Annene ya da sana ne olduğuna dair hiç mektup almadım. Lanet olsun, mektupların kesildikten sonra koca bir yıl boyunca sana yazmaya devam ettim. Beni cevaplarla orada beklediğini umarak yaz kampına gittim. Sana yazmayı asla bırakmazdım ve hakkında o korkunç şeyleri düşünmezdim."

Yüz hatları kafa karışıklığıyla gölgelendi. "Bana yazdın mı?"

"Evet. Mektupların kesildiğinde yıkıldım." Şoför koltuğunda doğruldum ve ona döndüm. "Senin yanında olurdum, Jax. Yas tutarken sana yardımcı olmak için ebeveynlerimi beni her neredeysen oraya getirmeleri için zorlardım. Senin yanında olurdum."

"Sen benim güneşimdin," dedi Jax. "Mektupların gelmediğinde dünyam kararırdı."

Elini benimkine alıp sıktım. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Bunca zamanı sana sırtımı döndüğümü düşünerek geçirmenden nefret ediyorum. Bunu asla yapmazdım. Sen benim ayımdın, en iyi arkadaşımdın."

Başını eğip kenetlenmiş ellerimize baktı. "Sana bir sır verebilir miyim?"

"Ne olursa"

"Sen olduğunu anladığım gün tekrar çalışmaya başladı."

"Ne tekrar çalışmaya başladı?"

"Kalbim."

Ayışığı Kitaplığı

22

JAX

Üstü açık arabada sarhoş geçirdiğimiz gecenin ardından Kennedy'yle ayrılmaz ikili olmuştuk. Ona Havenbarrow'un sunduğu her şeyi gösteriyordum. Tuhaftı ama bu aptal kasabadan ben de keyif almaya başlamıştım. Kennedy gibi biriyle deneyimlediğinizde bir şeylerden zevk almak daha kolaydı.

Buluştuğumuz her gün, beni iyi bir fikir olmadığını bilmeme rağmen Marshamallow'a selam vermem için restorana gitmeye zorluyordu. O aptal kedi Kennedy'ye sevgi yağdırıyor, sıra bana geldiğinde tıslıyordu. Birlikte olmadığımız her anı bir sonraki maceralarımızı planlayarak geçiriyordum. Ben tam yanındayken Havenbarrow'un küçük dünyasını keşfetmesini istiyordum.

Kennedy'siz yıllar geçirmiştim ve kaybettiğimiz zamanı telafi etmeye kararlıydım.

"Üçe kadar saymca en sevdiğin dondurma aromasını söyle," dedi Kennedy. Bir pazar sabahı ormanda otururken *granola bar* yiyor, kuşların uçuşunu izliyorduk. "Bir, iki, üç!"

"Mavi ay!" diye bağırdım.

"Çikolata parçacıklı vişne!" diye haykırdı. Parmağını bana doğrultup keskin bir nefes aldı. "Aman Tanrım! Kim mavi ay sever? Ne tadı var ki? Gerçekten mavi ay mı? Hem mavi ay denmesinin anlamı ne?"

"Cennet gibi olan leziz dondurma demek. *Froot Loops*'* ve pamuk şekerin aşk çocuğu gibi."

Kennedy güldüğünde sesi kulağıma şarkı gibi geldi. "Bu... iğrenç."

"Yanılıyorsun. Bir denesen benim kadar seversin."

"Bu bana bir meydan okumaymış gibi geliyor ve uzun zaman önce dondurma meydan okumalarını asla geri çevirmeyeceğime dair bir karar verdim."

Ayağa kalkıp elimi ona uzattım. "Hadi gel o zaman. Bizim kasabadaki mavi ay dondurması en iyisidir. Evet, başka yerde yemedim ama en iyisi olduğuna eminim."

Kennedy elimi tuttu ve yürümeye başladık. Muhteşem bir akşamdı, o yüzden kasabaya arabayla gitmek yerine yürümeyi seçmiştik. Bütün yol boyunca Kennedy her şey hakkında konuşup durdu ve ben de ağzından çıkan her kelimeyi dinledim. Dondurma için sıraya girdiğimizde etrafımızdaki insanların fısıldadığını duydum ama üzerine pek düşünmedim.

Dar fikirlilerin Kennedy'nin benimle takılması hakkında ne düşündüğü daha az umurumda olamazdı. Onlar artık kim olduğumu tanımlamıyordu. Sadece ben tanımlıyordum.

"Merhaba, ikişer top mavi ay alabilir miyiz?" Kennedy ön kasaya yaklaştı. Ödeme yapmak için çantasına uzandığı sırada kredi kartımı uzattım ama o elimi itti. "Bu sefer değil, Moon. Dondurmalar benden."

Dondurmalarımızın parasını ödedi ve yürüyüşümüze geri

* *Kellogg's* tarafından üretilen ve satılan meyve aromalı bir kahvaltılık gevrek markasıdır. (ç.n.)

döndük. Yolda *Stephen King*'in *Cinnet* romanındaki ikizler tarafından durdurulduk. Üzerlerinde aynı kıyafetler vardı. *Sıktığımın aynı kıyafetleri.* Açıkçası hangi yetişkin kadın bilerek ikiziyle aynı kıyafetleri giyerdi ki?

"Merhaba, Kennedy," diye şakıdı Kate sahte ses tonuyla. Sonra bana doğru baktı. "Jax."

"Kate. Louise," diye mırıldandım. Başlamak üzere olan sohbet birazcık olsun ilgimi çekmiyordu.

"Güzel atıştırmalıklar almak için mi çıktınız?" diye sorguladı Louise elimizdeki külahları süzerek. "Çok leziz görünüyor. Şu keto diyeti biter bitmez ben de bir top yemeliyim. Sence de çok leziz görünmüyor mu, Kate?"

"Bana sorarsan karbonhidrat krizi gibi görünüyor," diye yanıtladı kız kardeşi. Sonra Kennedy'ye döndü. "Burnumu sokmak hiç istemem ama kasabada sizinle ilgili dedikodular dolanıyor."

"Ah?" Kennedy tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet, tabii öyle. Havenbarow'un sohbet konusu sizsiniz. Tıpkı ünlü yıldızlar gibi." Kate kıkırdadı. *Neden kıkırdıyordu ki?* "Söylediğim gibi, işinize karışmak istemem. Hatta Loise ve ben diğer insanların hayatına karışmamakla övünürüz. Ama bu doğru mu?"

"Ne doğru mu?" diye sordu Kennedy.

Louise onu dürtükledi "Bilirsin işte... İkinizin bir ilişkisi mi var? Yoksa sadece bir kaçamak mı? Belki seks arkadaşısınızdır? Onun senin peyzaj işlerini yaptığını biliyorum, belki bu süreçte yakınlaşmışsınızdır. Burnumu sokmuyorum ama merak ediyorum, ikiniz..."

"*Havv!*"

Kennedy'ye döndüğümde gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. O

da kocaman açtığı gözleriyle ikizlere bakıyordu. Ve... havlamıştı. Kennedy Lost ikizlere havlıyordu ve bu aniden hayatımın en çarpıcı anı olmuştu.

Kate ve Louise'in yüzlerindeki korku sonsuza dek aklıma kazınmıştı.

Onlar yavaşça gerilemeye başladığında Kennedy havlamaya devam ediyordu. Bu hareketi yüzünden ikizlerin kafası tamamen karışmıştı.

Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım.

Kennedy'ye katılıp onlara doğru havlamaya başladım.

Karakterlerine layık bir şekilde hamamböceği gibi kaçıştılar. Bu havlama olayının bir sonraki kasaba toplantısında ele alınacağından emindim. Nedense bu durum beni memnun etmişti.

"Bu kasabada yıllar önce işime yararmışsın," diye şaka yaptım.

"Yakın zamanda gitmiyorum, o yüzden hırlamalarımın tonu üzerinde çalışmam gerekecek." Eriyip ellerine akmaya başlamış dondurmasını en sonunda yalayabildi. Gözleri şaşkınlıkla irileşirken bütün bedeni hareketsiz kaldı. "Hasiktir! Bu dünyadaki tüm iyi şeylerin kombinasyonu gibi."

"Sana söylemiştim!"

"Hayır, ciddiyim. Seksten bile daha iyi."

Gözlerimi kıstım. "Yanlış insanlarla seks yapıyormuşsun."

Kıkırdadı, ardından yanakları hafifçe kızardı. "Her neyse. Tek söylediğim haklı olduğun."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bekle, tekrar söylemen lazım. Tınısı hoşuma gitti."

"O kelimeleri bir daha asla söylemeyeceğim, bu yüzden anılarında saklamalısın."

Yan tarafını dürttüm. "Tekrar söyle."

"Hayır." Kennedy kıkırdadı ve etrafında dönerek benden uzaklaştı. "Asla." Onu gıdıklamaya başladığımda ciyakladı. "Dursana!"

"Sen tekrar söyleyene kadar olmaz."

Kelimeyi uzatarak, "Aslaaa!" diye bağırdı ama onu daha fazla gıdıklamaya başladığımda en sonunda pes etti. "Tamam, tamam, sen haklıydın!" dedi ellerini havaya savururken. Ama eliyle birlikte dondurma külahı da havaya fırlamıştı ve herkesin bildiği gibi, yukarı fırlayan her şey eninde sonunda aşağı düşerdi.

Hem de tam kafamın üstüne.

Kennedy geriye çekildi, kafamda destansı bir pislik oluşturan erimiş dondurma tenimden akarken kahkahasını tutmaktan kıpkırmızı kesilmişti.

Kıkırtıları boğazından kaçmaya başladığında ellerini beline koydu. "Bu anlık karmanın en iyi şekli değilse ne bilmiyorum." Erimiş dondurmanın aktığı yanağımı sildi ve parmağını yaladı.

Bunu yaparken aşırı tatlı ve seksi görünmeseydi sinirlenebilirdim ama şu anda yapamıyordum. Bir aptal gibi gülümsemekten başka bir şey yapamıyordum.

"Komik olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?" Sırıtarak başımı iki yana salladım ve külahı yere attım.

"Ben sıradan bir komedyenim. Neden komik biliyor musun? Çünkü mavi ay dönemindeyiz. Sanki bir olmanız kadermiş gibi. Senin kaderinin bir parça... Jax!" diye bağırdı kendi külahımı onun başına sürdüğümde. Bu hareketime öfkeleneceğinden korkarak anlık bir panik yaşadım. Ancak dudaklarının kıvrıldığını gördüğümde ve gökyüzüne doğru bir kahkaha patlattığını duyduğumda kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Karnım ağrıyana kadar onunla birlikte kontrol edilemez kahkahalar atmaya başladım. Durumu daha fazla komikleştiren şey, etrafımızdaki insanların bize garip bakışlar atmasıydı. Kendimizi topladıktan sonra Kennedy yüzünde geniş bir gülümsemeyle başını kaldırıp bana baktı, ardından ellerini beline koyup poz verdi.

"Nasıl görünüyorum?"

"Tatlı," diye yanıtladım. Ona doğru bir adım atıp parmağımla dondurmanın aktığı altdudağına dokundum. Bunu hiç düşünmeden yapmıştım. Bedenim, sanki aramızda manyetik bir çekim varmışçasına ona yönelmişti. Geri çekilemiyordum. Dilini yavaşça altdudağından geçirip tenini kaplayan dondurmanın tadına baktığında gözlerim ağzına takılı kalmıştı.

Ben de tadına bakmak istiyordum. Dudaklarındaki tatlılığın keyfini çıkarmak istiyordum.

Ona daha fazla yaklaştığımda, Kennedy'nin kirli elleri karmaşık hislerle dolu kalbimin üzerine yerleşti. Gözleri üzerimdeydi, göğüs kafesimdeki şiddetli atışları hissedip hissedemediğini merak ediyordum.

"Jax..."

"Evet?"

"Şeyi mi düşünüyorsun?"

"Evet. Peki ya sen?"

"Ben de öyle."

Saniyeler içinde dudakları benimkilerin üstündeydi. Onu bunca yıldır ağzını en baştan keşfetmeyi bekliyormuşum gibi sertçe öptüm. Tişörtümü çekiştirerek beni kendine çekti. Kendimi öpücükte, dudaklarında, dilinde, kalp atışlarında kaybetmeye başlarken etrafımızdaki her şey sessizleşti.

Çok tatlıydı.

Çok ama çok tatlıydı. Ayaklarım yere bassa da uçuyormuşum gibi hissediyordum.

Adeta cennetten çıkma bir öpücüktü ve geçmişteki günahlarıma rağmen bunun için minnettardım. Kennedy Lost'un bana geri dönmesine ihtiyacım vardı. Onun beni bunca zaman sonra bulmasına ihtiyacım vardı. Hiçbir şey hissetmeden yaşadığım koca bir hayattan sonra bu kadar çok şey hissettiğim için aptal olduğumu düşünen bir yanım vardı. Belki de tüm bunlar bir rüyadan ibaretti. Aklımı kaybetmiştim ve umut dolu bir hayalin serabına düşmüştüm. Ama umurumda değildi. Sahte mi, yoksa gerçek mi olduğu umurumda değildi. Onun hayatım boyunca ilk kez kendimi canlı hissetmemi sağlayan şey olduğunu biliyordum. Bu yüzden dudaklarını sanki zamanımız tükeniyormuş gibi öptüm. Dünlerimiz ve yarınlarımız için öptüm. Sonra... tekrar öptüm.

Eğer o bir rüyaysa, sonsuza dek uyumayı planlıyordum.

O akşam Kennedy'nin evine döndüğümüzde temizlenmem için beni içeriye davet etti. Holde ayakkabılarımızı çıkardıktan sonra banyoya gittik. Ardından duşu açıp kıyafetlerini çıkardı, üzerinde sadece sutyeni ve külotu kalmıştı. Onun duşa girmesini izlerken bir anlığına yine o sapkın kardan adam rüyama geri döndüğümü sandım.

"Yapış yapış olduktan sonra temizlenmenin en iyi yolunun bu olduğunu keşfettim," dedi Kennedy. Aletim bedenini gördüğü anda seğirmeye başlamıştı.

Her an başlarımızın üzerine kar yağmaya başlayabilirdi.

Beni eliyle çağırdığında içimde hâlâ şüphe vardı. Yine de kıyafetlerimi çıkardım, üzerimde sadece iç çamaşırım kalmıştı. Su tepemizde hızla akıyordu ve ona bakmadan duramıyordum. Her yönüyle o kadar güzeldi ki... Islak sutyeni ve külotunun tenine yapışması onları yırtarak çıkarmak istememe neden olsa da arzularımı kontrol altına aldım.

Dürüst olmak gerekirse, sadece onun yanında durmak bile hak etmediğim bir armağan gibi hissettiriyordu.

"Eller," dedi Kennedy.

Ellerimi ona doğru uzattım. Avuçlarıma şampuan sıktı, kendisi de biraz aldıktan sonra birbirimizin saçlarını şampuanlamaya başladık. Şekerli dondurma tenimizden akıp giderken tek istediğim onu duvara dayamak ve içine adımı haykırmaktan başka şansının olmayacağı kadar sertçe girmekti.

Bunu yapmak yerine kıpırdamadan durdum ve onun hareketlerini izledim.

Şampuanı saçlarımızdan duruladıktan sonra bana bakmak için başını kaldırdı. Dolgun dudakları pembemsiydi ve gülümserken kenarları yukarı kıvrılmıştı.

"*Basorexia?*" diye fısıldadı dudaklarımız hafifçe aralanırken.

"*Basorexia,*" diye yanıtladım.

Ardından dudaklarımız birbirini buldu ve bütün gece hiç ayrılmadılar.

23

JAX

Sabah kahvemiz için ön verandasında otururken, "Mutlu görünüyorsun," diye yorumda bulundu Joy. Kasabadaki tesisat işleri sebebiyle bugün yoğun geçecekti, o yüzden güne başlamadan önce onunla geçirdiğim huzur içindeki birkaç dakikaya minnettardım.

Ayrıca yanımda Kennedy'yle uyanabildiğim için de minnettardım. Seks yapmamıştık ama konuşarak, öpüşerek ve biraz daha öpüşerek gecenin geç saatlerine kadar uyanık kalmıştık. Kollarımda uyuyakaldığında onu bir daha asla bırakamayacağımı biliyordum.

Joy'a gülümseyip başımla onayladım. "Öyleyim." Gözleri dolduğunda güldüm. "Ağlama, Joy."

"Mutluluk gözyaşları, tatlım," dedi elimin üstüne hafifçe vurarak. "Sadece mutluluk gözyaşları. Biliyorsun, sen benim hiç olmayan torunum gibisin. Seni dünyalara değişmem ve tek istediğim mutlu olmandı."

"Teşekkür ederim, Joy. Her zaman yanımda oldun."

"Aile böyle yapar, tatlım. Hem güzel hem de kötü günlerde bir arada kalırız."

Aramızda kan bağı olmamasına rağmen Joy Jones birkaç yıldır ailemin en büyük parçası olmuştu. Derek gittikten sonra kendimi çok yalnız hissediyordum. Eğer Joy olmasaydı belki de şu anki konumumda olamazdım. Kendimi nasıl sevebileceğime dair en ufak bir fikrim yokken bile beni sevdiği için duyduğum minneti ona hiçbir zaman tam olarak gösteremeyecektim.

Başımı eğip ellerimdeki kahve kupasına baktım. "Bir yanım bu iyi hissin bana ait olmadığını düşünüyor... Sanki evren onu bana yanlışlıkla vermiş de hiç hak etmediğimi gördüğü anda geri alacakmış gibi."

"Dünyada bu iyi hissi hak eden biri varsa o da sensin, Jax. Nelerin yanlış gidebileceğini düşünerek bunu mahvetme. Geleceğe yönelik artıları ve eksileri tartmaya çalışarak kendinden uzaklaştırma. Hayatın içinde kal çünkü elimizdeki tek şey içinde bulunduğumuz an. Bu bunak ihtiyarı dinle, mutluluk nerede kalmasına müsaade edersen orada kalır."

Kendi kendime kıkırdayıp başımı iki yana sallarken güneş üzerimize vuruyordu. "Ona âşık olmaya başladığımı düşünmem delilik mi?"

"Bu hayatta yapabileceğimiz en iyi şey sevebilecek kadar cesur olmak. Ona âşık ol ve sonrasında bir anlığına bile durma. Gerçi artık benimle *The Bachelor* izlemeye gelmezsen aramızda sorun çıkacak. Kennedy'ye olan aşkın işte o zaman haddini aşar."

Yüzündeki ciddi ifadeyi görene kadar güldüm. Joy'un gözlerindeki delici bakışlar beni korkutmaya yetmişti.

Hayatının geri kalanı boyunca onunla *The Bachelor*'un tek bir bölümünü bile kaçırmamaya kararlıydım. Ayrıca bu bizim geleneğimizdi. Hayatımda fazla geleneğim yoktu, o yüzden var olanları yüreğime yakın tutacaktım.

İş için Connor'ı aldığımdan beri bana bakıp sırıtıyor, yüzüme sanki altın olimpiyat madalyası kazanmışım gibi bakıyordu.

"Neden bana öyle bakıp duruyorsun?" diye sordum.

Günün ilk işi için kamyoneti Gary'nin restoranına çekerken, "Yaptın, değil mi?" diye dalga geçti Connor. "Patlıcanını onun şeftalisinin içine soktun, değil mi?" Parmağını bana doğrultarak bağırdı.

"Sen neyden bahsediyorsun?" diye homurdanıp başımı iki yana salladım.

"Kennedy'yle birbirinizi becermenizden bahsediyorum! Yüzündeki somurtuştan anlayabiliyorum."

Tek kaşımı kaldırdım. "Yüzümdeki somurtuştan biriyle yattığımı mı anlayabiliyorsun? Tam tersi olması gerekmiyor mu?"

"Eh, normal bir insanın kulağına ters gelebilir ama ben Jax Kilter'ın somurtuşları üzerine eğitim aldım ve bu mutlu bir somurtuş! Ayrıca kamyonetinde en iyi kırk müziği çalan bir radyo istasyonu açmama izin verdin! Sen pop müzikten nefret edersin ama *Taylor Swift* mırıldandığına yemin edebilirim."

"Akılda kalıcı," dedim kısık sesle.

"Hasiktir! *Taylor Swift*'e akılda kalıcı dedin! Dünyanın resmen sonu geldi. Bana her şeyi anlat."

"Sana hiçbir şey anlatmayacağım çünkü anlatılacak bir şey yok," dedikten sonra kamyoneti park edip dışarı çıktım. Bagaj tarafına geçip alet çantamı aldım.

Connor aceleyle bana doğru gelip elindeki telefonu gözüme soktu. "O zaman bu ne?"

Sayfadaki fotoğrafa baktım ve telefonu elinden kapmadan önce gözlerimi kıstım. "Bunu nereden aldın?" Dün akşam Kennedy'yle sokağın ortasında öpüşürken çekilmiş bir fotoğrafımıza bakıyordum. Cehennemden aşağı kalır yanı olmayan bu kasabada ne tür düşük bütçeli paparazzilerimiz vardı böyle?

"Dün akşam bu fotoğraf dolaşmaya başladı. Bir de bana hiç bir şey olmadı diyorsun."

"Çünkü hiçbir şey olmadı," diye tekrar ettim. Connor bana *sen lanet bir yalancısın* sırıtışıyla baktığında gözlerimi devirdim. "En azından sana anlatacağım bir şey olmadı."

"Vay canına, bu acıttı. Ben sana her şeyi anlatıyorum, dostum."

"Evet ve dürüst olmak gerekirse keşke bunu yapmayı bıraksan."

"Neyse ne. Hikâyelerimi dinlemeye bayıldığını biliyorum. Hadi anlat artık. İlk seferin umduğun gibi miydi?"

Ona küfretmeye çok yakındım ama aptal gibi sırıtmaktan kendimi alamıyordum. Connor da mutluluğumu fark edip hemen üzerime geldi. "Aman Tanrım. Seninle çok gurur duyuyorum, şampiyon. İlk seferimi daha dün gibi hatırlıyorum."

"Muhtemelen gerçekten dündü. Ayrıca biz yatmadık. Sadece... öpüştük."

Aniden durdu ve kafası karışmış halde tek kaşını kaldırdı. "Bekle, mola ver. Sırf bir kızı öptün diye mi bu kadar mutlusun?"

Omuz silktim. "Evet."

Hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. "Senden daha fazlasını beklerdim, Jax. Gerçek bir adam olduğunda bana gel."

"Hey, Connor?"

"Evet?"

"Kapat çeneni."

"Tamamdır, patron."

Gün yavaş geçmişti ama çok büyük tesisat problemleriyle karşılaşmamıştık, o yüzden mutluydum. Hiçbir şey günümü bokla tıkanmış borular kadar mahvedemezdi. Connor'ı bırak-

aktan sonra durumunu kontrol etmek için babamın bakımevine doğru yola çıktım. Açıkçası Amanda'yı görmeyi dört gözle beklemiyordum çünkü Kennedy'yle öpüştüğümüz fotoğraf O'Connor'ın eline geçtiğine göre, muhtemelen ona da ulaşmıştı.

İçeri girdiğimde Amanda bana ölümcül bakışlar attı ve tahminimde haklı olduğumu anladım.

"Sadece arkadaş, öyle mi?" dedi dudağını bükerek. Bir magazin dergisinin sayfalarını karıştırırken gözlerini devirdi.

Kennedy'yle aramızda yaşananlara dair ona bir açıklama borçlu olduğumu düşünmesem de bunu hak ettiğini bildiğim için resepsiyona doğru ilerledim. Biz birlikteyken hiç böyle biri değildi. Sadece farklı geçmişler yaşamıştık, inançlarımız farklıydı. Çocuklardan bahsederken onları nasıl istediği kalıba göre şekillendireceğini anlatıp dururdu. Doktorlar, sporcular, politikacılar yetiştirecekti.

Bu fikre katılmıyordum.

Ben çocuğumun yalnızca mutlu olmasını ve kendi istediği şey olabileceği bir ortamda yetişmesini istiyordum.

Ayrıca aramızda yeterli tutku yoktu. Onu göreceğim için heyecanlanmıyordum. Hayatımın geri kalanını geçirmek istediğim insan olduğunu hissetmiyordum. Onunla bir gelecek görmüyordum.

Ona sanki gökyüzündeki her yıldız oymuş gibi bakacak birini hak ediyordu. Ne yazık ki o adam ben değildim.

"Kennedy'yle beni duymak seni incittiyse özür dilerim, Amanda. Bunu asla yapmak istemeyeceğimi biliyorsun."

Surat asmaya devam etti. "Evet ama yine de incitti."

Yüzümü buruşturdum ve bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Dinle, kendini şanslı say. Ben götün tekiyim. Bensiz daha iyisin."

"Bunu biliyorum, Jax. Ben aptal değilim. Sadece..." Sen giderek kısılırken başını iki yana salladı. "Bunu benimleyken hiç yapmadın."

"Neyi?"

"Gülmeyi. Biz hiç birlikte gülmedik."

"Elbette güldük." Birlikte gülmemiş olmamız mümkün değildi. Neredeyse iki yıl çıkmıştık, kahkahalarla dolu bazı anılarımız olmak zorundaydı.

"Hayır, gülmedik ve kesinlikle bana o kıza baktığın gibi bakmadın. Sana tokat attığım için üzgünüm, tamam mı? Sadece... istediğim oydu. Ona verdiğin şey tam da istediğim şeydi."

"Sen de bunu yaşayacaksın, Amanda. Dışarıda bir yerde sana hak ettiğin her şeyi ve daha fazlasını verecek biri var. Sana verdiğimden çok daha fazlasını hak ediyorsun."

"Aynen öyle." Kıkırdadı. "Neyse, bol şans."

Ona teşekkür edip babamı görmeye gittim. Son zamanlarda ben geldiğimde çoktan yatağında oluyordu. Fakat bu iyi bir ziyaret değildi çünkü mırıldanmaları sadece oğlunun ne kadar berbat olduğundan ibaretti.

"Ber-bat. Jax ber-bat," diye tekrarlayıp durdu. Bunu duymazdan gelmek için elimden geleni yaptım ama dayanılmayacak hale geldiğinde odadan çıkıp kapısının hemen dışına bir sandalye çektim ve orada bekledim. O uyuyana kadar bekleyecek, ardından ona kitap okuyacaktım. Amanda beni fark edip kaşlarını çattı ama yanıma gelmediğine sevindim. Onun teselisini istemiyordum. O elektrik akımını bedenime yaymak için Kennedy'nin yanımda oturuyor olmasını diliyordum.

Babam uyuduğunda odasına geri döndüm. Her ziyaretimde daha fazla zayıflamış görünüyordu ve durumunun kötüye gittiğini biliyordum. Elimden geldiğince bunu düşünmemeye

çalışarak bu akşamın bölümlerini okudum. Romanın sonuna yaklaşıyordum, o yüzden daha yavaş okumaya başlamıştım.

Mükemmel bir gün geçirdikten sonra bakımevinden tükenmiş hissederek ayrılmam ne komikti. Normalde ziyaretlerimin ardından eve ya da ormana giderdim. Eskiden hiç yalnız olmak istemesem de hayat sanki öyle olmalıymışım gibi hissettirirdi. Fakat son zamanlarda yalnızlığın ruhumu çekiştirdiğini hissetmiyordum ve yalnız kalacaksam da onunla yalnız kalmak istiyordum.

Kennedy'nin araç yoluna kamyoneti park edip verandasına çıkarak zilini çaldım. Kapıyı açtığında çoktan pijamalarını giymişti ve her zamanki kadar güzel görünüyordu.

"Selam." Bana gülümsedi. "Ziyaretin nasıl geçti?"

Omuz silktim. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Biraz burada takılabilmeyi umuyordum çünkü bu akşam eve gitmek istemiyorum. Babamın durumunu gördükten sonra aklımdaki düşünceler çoğalıyor, o yüzden belki burada kalabilirim diye düşündüm."

"Elbette, Jax. Sormana gerek bile yok."

Ben eve giremeden verandaya çıkıp kollarını bedenime doladı ve hayatımda ilk kez evin bir yer olmadığını fark ettim. Ev, bir insandı. O akşam kendimi kaybolmuş hissettiğimde Kennedy'ye kaçmıştım ve beni içeri aldığı için çok şanslıydım.

24

JAX

YAŞ ON ÜÇ

Keşke annem işte olmasaydı.

Keşke Derek futbol antrenmanında olmasaydı.

Keşke babamla evde yalnız olmasaydım. Onunla evde yalnız olmaktan nefret ediyordum.

"Hay sikeyim. Titremeyi keser misin? Lanet şeyi korkutup kaçıracaksın," dedi babam arkamdan. Silahın üzerindeki ellerimi tutarak titremeyi durdurdu. Geyik başını öne eğmiş bir şeyler yemeye -çim ya da daldı- devam ederken önümde oyalandı.

Geyikler ne yerdi? Meyve mi? Yemiş mi? Bazen ailecek yemek yiyip eve yemek götürürler miydi? Yoksa sadece kendi arkalarını mı kollamaları gerekirdi?

"*Sabit tut,*" diye tısladı babam kulağıma. Sert sesi beni düşüncelerimden çıkardı. Geyik başını yukarı kaldırıp bir anlığına tereddüt etti. Ardından boynunu yukarı doğru esnetti ve bir ağacın filizini çiğnemeye koyuldu.

Filiz! Filiz yiyorlardı!

"Şu güzelliğe bak, Jax. Bu beyaz kuyruklu geyik."

Kalbim göğüs kafesimi sertçe dövüyordu çünkü geyik gerçekten güzel görünüyordu. O zaman onu neden öldürecektim

ki? O hayvan bana ne yapmıştı? *Hiçbir şey.* Kimseye bir şey yapmış gibi durmuyordu. Başımı kaldırıp babama baktığımda gurur dolu bir ifadesi olduğunu fark ettim. Benim yanımdayken böyle davrandığı son seferi hatırlayamıyordum ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Babam gerçek erkeklerin avlandıklarını söylemişti ve ben de onun gibi gerçek bir erkek olmak istiyordum. Derek futbol antrenmanındaydı, annem de restoranda geç saatlere kadar çalışacaktı. Bu yüzden ormanımızda sadece ikimiz vardık. Haziran ayında avlanmaya izin verilip verilmediğinden bile emin değildim ama babam buranın onun arazisi olduğunu ve canı neyi ne zaman yapmak istiyorsa yapabileceğini söylemişti.

Gözlerim geyiğe odaklandı. Nefes almakta gitgide zorlanıyordum. Sanki biri elini göğsüme sokup kalbimi kavramıştı ve yalnızca bir seçim yaptığım takdirde bırakacağını söylüyordu.

Bir erkek ya da ana kuzusu ol.

Hayvan orada duruyor, ben çalılıkların yarattığı gölgede izini sürerken kendi işine bakıyordu.

"Yapmak istemiyorum," diye fısıldadım. Titremem geri dönmüştü. Bu *adil* değildi. Geyik hiçbir şey yapmamıştı ki. Evimizde yemek de vardı. Ona ihtiyacımız yoktu. Aç değildik. Aç değildim. *Aç değildim*... "Lütfen, hayır," dedim usulca. Belki kendimle konuşuyordum, belki de Tanrı'yla.

"Hadi ama. Derek geçen yıl üç tanesini kendi başına öldürdü. Eğer yapmazsan bu hafta kampa gidemeyeceğini bil. Bok torbası olma," dedi babam beni incitebileceğini bildiği tek şeyle tehdit ederek. Kennedy'yle geçireceğim bir kampı kaçırmak istemiyordum. Bütün yıl boyunca o kampı bekliyordum.

Geyik daha fazla filiz bulmak için başını yere eğdiğinde silahımı indirdim. Babamın görüp görmediğini bilmiyordum

ama beyaz kuyruğun tam arkasında bebek bir geyik vardı. Gözleri kocaman açıktı ve korkmuş görünüyordu. Gözlerim yaşlarla doldu. *Bunu yapamam.*

"Sikeyim böyle işi," dedi babam. Ardından benimkinin iki, belki üç katı büyüklüğündeki silahıyla yere eğilerek geyiği hedef aldı. Midemin çalkalanmaya başladığını ve iğrenç bir kusmuk tadının boğazıma yerleştiğini hissettim. Bulantımı bastırmak için elimden geleni yaparak sertçe yutkundum. Ayağa kalktım ama çok hızlı davrandığım için neredeyse dengemi kaybedecektim. Gözlerim babamın gözünün görmediği yavru geyiğe odaklandı. Başımı iki yana salladım.

Yapamam!

Bunu olmasına müsaade edemem! Geyiğin ölmesine izin veremem!

Panikle kollarımı sallamaya ve bağırmaya başladım. Boğazım acıyana kadar, "Hayır! Kaç! *Kaç!*" diye bağırdım. Geyik panikledi ve hareket etmeye başladı. Kaçması ve arkasına bakmamasını işaret etmeye çalışarak aşağı yukarı zıplıyordum ama çok geç kalmıştım. Babam silahını ateşledi ve geyik yere düşmeden önce sadece birkaç metre ilerleyebildi.

Bakışlarım yavru geyiğin birkaç saniye önce durduğu yere kaydı. Artık gitmişti.

"Ne bok yiyorsun sen, evlat?" diye bağırdı babam. Ayağa kalkıp kafamın arkasına vurdu. "Eşyalarını topla ve burada bekle." Benim hakkımda bir şeyler fısıldadığını duydum.

Geyiğe doğru yürüdü.

Ölü geyiğe.

Babamın öldürdüğü geyiğe.

Eğilip kahvaltımı ve öğle yemeğimi kustum, sanırım dünkü akşam yemeğinden kalanlar da gitmişti. Bundan nefret ediyor-

dum. Avlanmaktan nefret ediyordum. Geyiğin bu kadar aptal olmasından ve yeterince hızlı kaçamayışından nefret ediyordum. Derek'in benden daha iyi olmasından nefret ediyordum. Babam beni ormana sürüklediğinde annemin evde olmamasından nefret ediyordum. Babamın beni olduğum halimle sevmeyişinden nefret ediyordum. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için kendimden nefret ediyordum.

Belki de her şeyden çok kendimden nefret ediyordum.

Kollarımı merdivenin tepesine sararken, "Onu buna zorlamamalıydın," diye azarladı annem. Günün ilerleyen saatlerindeydik. Ebeveynlerim oturma odasındaydı ve volta atıp duruyorlardı. Son bir saattir benim hakkımda tartışıyorlardı. Annem eve gelmiş ve beni yastığıma sarılıp ağlarken bulmuştu, ardından kollarını sıkıca bana dolayarak her şeyin yoluna gireceğini söylemişti.

"Böyle olması tam bir utanç kaynağı! Ağabeyi ilk geyiğini Jax'ten çok daha küçükken vurdu!"

"Ama o Jax değil," dedi annem. "Jax farklı. O hassas."

"O bir ana kuzusu."

"Oğlum hakkında böyle konuşma," diye emretti annem sert bir sesle.

"Ah, şimdi senin oğlun oldu demek?" diye karşılık verdi babam.

"Ona böyle davrandığında evet." Annemin sesi çatladı ve kollarını kavuşturup halıya baktı. "Ne demek istediğimi biliyorsun, Cole."

"Hayır, bildiğimi sanmıyorum." Babam burun kemerini sıktı. "Ne komik, Derek'le kan bağım bile yok ama kendi oğlumdan daha çok oğlummuş gibi hissediyorum."

"Böyle konuşma. Ayrıca durum farklı. Derek, Jax'ten çok daha büyük. Bu adil bir kıyaslama değil."

Babam duyamadığım bir şeyler homurdandıktan sonra ellerini saçlarından geçirdi. "Onu olduğundan daha yumuşak yetiştirmek istemiyorsan bırak da çocuğa nasıl adam olabileceğini öğreteyim. Ona bebek gibi davrandığın için korkağın teki, Elizabeth. Bunun suçlusu sensin."

"Bunu yapmayacağım. Sırf seninle aynı hobileri paylaşmadığı için Jax'i böyle ezmeni dinlemeyeceğim."

"Kafası her zaman kitaba gömülü halde! Onların zarar gördüğünü düşündüğü için balık tutarken ağlıyor! *Siktir. Mufasa* öldüğü için geçen hafta *Aslan Kral*'da bile ağladı! Erkekler *Aslan Kral*'da ağlamazlar. O zayıf bir bok çuvalı ve ondan bir erkek çıkarmak üzere burada olduğum için şanslısın."

"Onun erkek olmasına gerek yok. Olduğu haliyle zaten mükemmel."

"Hayır. O zayıf. Onu sen zayıflatıyorsun. Otur ve senin anneliğin yüzünden hiçbir şey başaramamasını izle. Onu mahvediyorsun."

Kavga etmeye devam ettiler ve bu yüzden kendimi berbat hissettim. Midem gerginlikle düğümlendi. Odama geri döndüm ve yatağıma uzanıp biraz daha ağladım.

"Ağlamayı kes, ezik," diye ağladım kendi kendime. "Erkek ol."

Ebeveynlerim benim hakkımda gitgide daha fazla kavga etmeye başlamışlardı. Hiç ağabeyim hakkında tartışmıyorlardı. Belki de o babama daha çok benzediği içindi. Ya da sporda iyi ve güçlü olduğu içindi.

Güçlü.

Ben de güçlü olmak istiyordum. *Güçlü* olmam gerekiyordu.

"Sen iyi misin, tatlım?" diye sordu annem odama bakarak. Yatma saatim çoktan geçmişti ama uyuyamıyordum. O akşam aklım da kalbim de uyuyamayacağım kadar acıyordu.

"Benden nefret ediyor," diye fısıldadım.

Annem bana doğru yürüdü ve yatakta yanıma kıvrıldı. Kollarını bedenime sarıp beni yakınına çekti. "Baban senden nefret etmiyor, Jax. O sadece..." Annem derin bir nefes aldı. "O farklı yetiştirilmiş, bütün mesele bu. Birinin erkek olması için belli şeyler yapması gerektiğini sanıyor ama yanılıyor."

"Ben erkek değilim."

"Evet, değilsin." Öne doğru eğilip burnumun ucunu öptü. "Sen kendini keşfeden yakışıklı bir çocuksun."

"Ama ben de babam ve Derek gibi güçlü olmak istiyorum. Şu anki halimden daha iyi olmak istiyorum."

"Güçlü mü? Jax Kilter, sen tanıdığım en güçlü çocuksun," diye söz verdi burnunun ucunu benimkine sürterek. "Seni neyin güçlü kıldığını biliyor musun?"

"Ne?"

"Kalp atışların. Hayvanları sevmen ve onların başına kötü bir şey gelmesini istememen. Lütfen ve teşekkür ederim demen. İnsanlar için kapıyı tutman. Komik bir kitap okurken kahkaha atman ve benim de gülebilmem için o kısımları yüksek sesle tekrar okuman. Benimle en sevdiğin şakaları paylaşman. Anneni çok sevmen." Gülümsedi. "Sen tanıdığım en güçlü çocuk olabilirsin ve bir gün çok güçlü bir erkek olacaksın. Babanın aklına girmesine izin verme. Onun ve ağabeyin gibi olmaman seni daha az erkek yapmaz."

Ona inanmak istiyordum ama çok zordu.

"Benim en iyi arkadaşım olduğunu biliyor musun, Jax?" diye sordu annem.

Biliyordum. Bunu zorunda olduğu için söylediğini sanıyordum ama o da benim en iyi arkadaşımdı.

Annem, Kennedy dışındaki tek arkadaşımdı. Hep arkamı kolluyordu, benim bilmediğim zamanlarda bile. Ne olursa olsun, annem her zaman yanımdaydı.

"Seni seviyorum, anne."

"Ben de seni seviyorum, Jax. Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Derek, sen ve ben kendi evimize çıksak ne düşünürdün?"

Gözlerim kocaman açıldı. "Babam olmadan mı?"

Kaşlarını çatıp başıyla onayladı. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark ettim. "Evet. Sanırım bizim için iyi olur. Yakında peyzaj şirketimi açıp işletmeye başlayacağım, sen de sağ kolum olabilirsin. Baban olmadan yeni bir hayata başlayabiliriz. Elbette her zaman hayatımda olacak ama artık kendi evimiz olacak."

"Cole'u terk mi ediyorsun?"

Derek'in gözlerinde panikle kapı eşiğinde durduğunu gördüm.

Annem yataktan kalkıp yanma gitti. "Derek, henüz hiçbir şeye karar vermedim ve..."

"Onu terk edemezsin! Bunu yapamazsın. Zaten bir baba kaybettim, aynısını bana tekrar yaşatamazsın. Ben gitmiyorum. Ben burada Cole'la birlikte kalacağım."

"Sakinleş, Derek. Daha kara-"

"Onun yüzünden, değil mi?" diye sordu beni işaret ederek. "Tuhaf bir tip olduğu için. Cole'la sürekli bu yüzden kavga ettiğinizi biliyorum."

"Derek!" diye bağırdı annem. "Sakın kardeşin hakkında böyle konuşma!"

"Neden ki? Doğruyu söylediğimi biliyorsun. Öyle olduğunu bilmene rağmen ona bir ucube değilmiş gibi davranıyorsun. Cole haklı, o bir hanımevladı."

Annem onun kolunu biraz sertçe tuttu. "Kardeşinden hemen şimdi özür dile."

"Neden? Sadece doğruyu söylüyorum."

Annem, "Derek," diye azarladı onu ama ağabeyim yumuşamadı. En sonunda annem kolunu bırakıp kapıyı gösterdi. "Hemen odana git ve bu haftanın kalanında futbol antrenmanına gitmeyi aklından bile geçirme. Cezalısın."

"Ne? Bu mümkün değil! Cuma maçımız var ve antrenmanlara gitmezsem maçta oynayamam." Derek yüzü öfkeyle kıpkırmızı kesilirken homurdandı.

"Bunu kardeşin hakkında o şekilde konuşmadan önce düşünecektin."

Ayaklarını yere vura vura uzaklaşırken, "Siktir, bu yaptığım berbat," diye mırıldandı ağabeyim.

"İki hafta diyelim!" diye bağırdı annem arkasından. Bundan kısa bir süre sonra Derek'in yatak odasının kapısı çarpıldı.

Annem iç geçirirken burun kemerini sıktı.

"O haklı," dedim. "Hepsi benim yüzümden."

Annem bana doğru yürüdü ve göz göze gelmemiz için diz çöküp yanaklarımı avuçlarının arasına aldı. "Jaxson Eli Kilter, bunların hiçbirinin -tek bir tanesinin bile- seninle bir alakası yok. Baban ve ağabeyin yanılıyor. Sen olduğun halinle mükemmelsin. Şimdi biraz uyu." Alnımı öpüp üzerimi örttükten sonra kapıya doğru ilerledi. Işığı kapatmak üzereyken ona seslendim.

Hâlâ karanlıktan korktuğum için kendimi bir aptal gibi hissederek, "Açık kalsın mı?" diye sordum.

"Gece lambası," dedi duvarı işaret ederek. "Unuttun mu? Yeni gece lambanla odan hiç karanlık olmayacak."

Başımla yavaşça onaylarken, "Ama kapıyı açık bırakır mısın?" diye sordum.

"Tamamdır, bebeğim," diye söz verdikten sonra ışığı kapattı.

Annemin bana söylediklerini hatırlamak için elimden geleni yaptım ama çok zordu. Babam geyiği vurmayı reddettiğimden beri benimle konuşmamıştı. Benimle konuşmayı bırakmadan önce söylediği tek bir şey vardı. *İbne.*

Ne zaman bir odaya girsem babam oradan çıkıyordu. Ne zaman selam versem ağzını bıçak açmıyordu. Ne zaman bir şey yapsam bana kendimi görünmezmişim gibi hissettiriyordu.

Görünmezdim.

Ben görünmezim.

25

KENNEDY

GÜNÜMÜZ

"Bugün bir maceraya çıkmak ister misin?" diye sordu Jax birlikte yatarken. Dün akşam evime geldiğinde, babasına yaptığı ziyaret yüzünden enerjisinin karman çorman olduğunu anlamıştım. Ama üzerine konuşmak istemiyordu, ben de zorlamamıştım. Sıradan şeylerden bahsetmiştik ve yatağa girdiğimizde ilk geldiği halinden daha sakin görünüyordu. Bunun için minnettardım. Onun sıkıntılı zihnini rahatlatmak için her şeyi yapardım.

Yatakta döndüğüm sırada, "Maceraya her zaman varım," diye yanıtladım. Bu noktaya nasıl bu kadar hızlı gelmiştik? Bir gün arkadaşlığımızı yeniden inşa ediyorduk, sonraki gün yatağımda üstsüz uzanıyordu. Sanırım arkadaşlığımız zaman içinde evrim geçirmişti.

En çok bu halimizi seviyordum. Hikâyemizin yetişkin ve kusursuz olmayan bölümünü...

"Aklında ne var?" diye sordum.

"Görülecek yerler listende kütüphanedeki gizli odanın olduğunu fark ettim. Açık konuşmak gerekirse, bana fazla abartılmış bir yerel efsane gibi geliyor. Öyle bir odanın olmadığına yüzde doksan dokuz eminim."

"O yüzde birlik ihtimal için can atıyorum," dedim ellerimi ovuşturarak.

"O zaman yapalım. Önce bir duş alıp Joy'la sabah kahvemi içeceğim. Connor'la bakmamız gereken birkaç şantiye var ama sonrasında boşum. Eğer istersen saat beş gibi kütüphaneye gidebiliriz?"

"Kulağa güzel geliyor."

Gitmeden önce bir öpücükle vedalaştık. Karnımda uçuşan kelebekler yüzünden neredeyse geriye sendeleyecektim. Günün geri kalanını bir mutluluk dalgasının üzerinde geçirmeye hazırdım. Tam o anda telefonum çalmaya başladı ve ekranda Penn'in adı belirdi.

Gittiğimden bu yana beni bir kez bile aramamıştı. Beni özlediğini söyleyen birkaç mesaj haricinde sesi soluğu çıkmamıştı. Şimdi beni arıyordu, ne yapacağımı bilmediğim için sesli mesaja düşmesini bekledim.

Telefonum tekrar çalmaya başladığında midem gerginlikten düğüm düğüm oldu. Belki ciddi bir şey olmuştur diye telefonu açmadan önce sertçe yutkundum. "Merhaba?"

"Kennedy, selam. Nasılsın?" diye sordu Penn. Sesi kulağa her zamanki kadar sakin geliyordu. Bu da ilişkimizi daha önce nasıl idare ettiği göz önünde bulundurulduğunda endişe vericiydi.

"Nasıl mıyım?" diye sordum kafam karışmış bir halde. "Ne istiyorsun, Penn?"

"Ben, şey... sanırım aramızda geçenlerden sonra bu ses tonunu hak ettim. Her şeyi biraz daha iyi idare edebilirdim."

Ofladım. "Hadi ya. Neden aramıştın?"

"Eve dönmeni söylemek için. Sen gideli birkaç hafta oldu ve burada gerçekten işime yarayabilirsin, Kennedy. Seni özlüyorum. İnsanlar seni soruyor. Yokluğunun farkındalar."

"Senin de istediğin bu değil miydi? İnsanların önünde olay çıkarmayı bırakmamı istemiyor muydun?"

"Yas tutuyordun... bunu anlıyorum. Kahretsin, ben de yas tutuyordum ve hiçbir şeyi iyi yönetemedim. Biliyor musun, terapiye gitmeyi düşünüyorum. Öfke problemim üzerinde çalışmak... ve evliliğimizi onarmak için."

"Bizim artık bir evliliğimiz yok, Penn. Beni evden kovdun. Acınası fahişenin tekiymişim gibi üzerime para attın. Keşke kürtaj olsaydın dedin. Seninle bir daha asla bir ilgim olmasını istemiyorum."

"Bebeğim," dedi burnunu çekerek. *Ağlıyor muydu? Gerçekten mi?* Penn'in kazadan beri tek damla gözyaşı döktüğünü görmemiştim. "Sana ihtiyacım var. Her şeyin boka sardığı gece gittiğimiz yemeği hatırlıyor musun? Yaşlı bir kadın vardı, Laura Smith?"

Bana kaçıp kurtulmamı söyleyen kadından mı bahsediyordu? Evet, onu hatırlıyordum. "Ne olmuş ona?"

"Büyük bir arazi almak için bakınıyor ve büyük derken *gerçekten büyük* demek istiyorum, Kennedy. Hayatlarımızı sonsuza dek değiştirecek bir paradan bahsediyorum."

"Kendi hayatından bahsediyorsun, Penn. Senin hayatını değiştirecek bir paradan."

Bir anlığına sessizleşti. "Evet, yani... harika bir fırsat bu."

Beni böbürlenmek için mi aramıştı? Hayatının harika gittiğini söylemek mi istiyordu? Çünkü bunları duymaya hiç meraklı değildim, orası kesindi.

"Senin adına sevindim. Dinle, söyleyecek başka bir şeyin yoksa..."

"Sensiz benimle çalışmayacak," dedi sözümü keserek.

"Ne?"

"Benimle anlaşma imzalamasının tek yolunun seninle yemeğe çıkması olduğunu söyledi."

Yüksek sesle kahkaha attım. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Talimatları bu yöndeydi. Neden bilmiyorum. Neden seninle buluşmak istediğini anlamıyorum. Onun ihtiyaç duyabileceği herhangi bir şey için hiçbir önemin yok ki."

İşte gelmişti.

Penn'in imzası olan muğlak hakaretler karşımdaydı, alındığımda da bana çok duygusal olduğumu söylerdi.

"Hoşça kal, Penn."

"Bekle, Kennedy. Lanet olsun!" diye homurdandı telefona. "Neden sürekli bu kadar zor olmak zorundasın? Küçük kızımı öldürdükten sonra sana kahrolasıca bir aziz gibi davrandım ve karşılığını bu şekilde mi ödüyorsun? Bu..."

Telefonu suratına kapattım.

Kelimeleri omurgamdan aşağı bir ürperti yayılmasına neden olurken telefonum elimden düşüp yere çarptı.

Küçük kızımı öldürdün.

Bıçağı derine saplamış ve içimdeyken döndürmüştü. Beni özlediği için aramamıştı. Bana ihtiyacı olduğu için aramıştı. Aramıştı çünkü ben olmadan büyük bir kâr kaybı yaşayacaktı. Konunun bana duyduğu sevgiyle alakası yoktu. Eve, ona dönmemi istemiyordu. Beni kullanmak ve eskimiş bir oyuncak bebekmişim gibi kenara atmak istiyordu.

Aptal bir tarafım neredeyse söylediklerine inanacaktı. *Terapi mi? Tabii ya.* Kazadan sonra Penn'e terapiye gitmeyi düşündüğümden bahsettiğim anda bana zaman kaybı olduğunu söylemişti. Terapistlerin insanların iyileşmesine yardım etmeyen ama paralarını çalan düzenbazlar olduğunu söylemişti. Şimdi kendini düzeltmek için terapiye mi gidecekti? Sorunlarını düzeltmek için?

Kelimeler, bana tek verdiği şey buydu. Beni yıkım ağına çekmeye çalışırken kullandığı içi boş, anlamsız kelimeler. Her şeyden o kadar çok yorulmuştum ki... Beni küçümsemesinden ve incitmesinden bıkmıştım.

Bir yanım Laura'nın bunu istemesinin nedeninin karma görevini üstlenmek olduğunu söylüyordu. Benim gittiğimi biliyordu ve bu yüzden Penn'in ondan komisyon almasının hiçbir yolu olmayacaktı. Minik bir "kadın gücü" anı yaşadım ve bunun için ona sarılabilmeyi diledim.

Telefonum tekrar çalmaya başladı ve ekranda tekrar Penn'in adı belirdi.

Telefonu elime alıp numarasını engelledim.

Hayatımın en zor günlerinde bana kendimi küçücük hissettiren adama söyleyecek hiçbir kelimem yoktu. Laura haklıydı. Hiçbir eş, karısına böyle davranmamalıydı.

Bir adamın bana böyle davranmasına bir daha asla müsaade etmeyecektim.

Onu aramamın üzerinden saniyeler geçmişken, "Seni özledim ve eve dönmek istiyorum," dedi Yoona. En son birkaç gün önce konuşmuştuk çünkü Nathan'la birlikte Güney Amerika'da telefonun pek çekmediği bir yerde doğa yürüyüşü yapıyorlardı. Hızlıca Havenbarrow'daki hayatıma dair ona güncellemeler verdim. Mavi ay denen mucizeyi, Jax Kilter hakkındaki her detayı ve Penn'den gelen aramayı anlattım.

"Ben de seni özledim ama bir ay içinde döneceksin ve o zaman yeni normalimizi birlikte bulabiliriz."

"Yeni erkek arkadaşın, yani eski en iyi erkek arkadaşınla," diye mırıldandı şefkatle. Bu beni gülümsetmişti.

"O benim erkek arkadaşım değil. Erkek olan bir arkada-

şım." Kulağa tıpkı çocukluk halim gibi geliyordum ve Yoona o zamanlar Jax'le olan ilişkimiz yüzünden benimle hep dalga geçerdi. "Ayrıca yasal olarak hâlâ Penn'le evliyim."

"Siktir et o pisliği. Sırf bir anlaşma yapmak için seni hayatına geri sürüklemeye çalıştığına inanamıyorum. Parasını aldığı anda seni sokağa atmayı planladığına yüzde yüz eminim. O seni hak etmeyen bir ezik ama sanki Jax denen şu adam hak ediyor gibi. O yüzden biraz daha onun hakkında konuşalım."

Jax hakkında düşünmek bile yanaklarımın alev alev yanmasına neden oldu. Bana karşı çok nazik ve kibardı. Umutlarımı ve hayallerimi dinliyordu, ayrıca Daisy'den bahsetmeme de izin veriyordu ve ağlama ihtiyacı duyduğumda bana duygusal davrandığımı söylemiyordu. Bana çok fazla olduğumu söylemiyordu.

Beni dinliyor, teselli ediyor ve gözyaşlarımı siliyordu.

Daisy vefat etmeden çok önce bile Penn hep duygularımı küçümserdi. Jax ise onların zirvede olmasına izin veriyor ve hissettiğim hiçbir şeyden bunalmış gibi durmuyordu. Bu çok özgürleştiriciydi. Bir kişi karşısındaki insana tamamen kendisi gibi olabileceği bir alan yarattığında, çokça sevgi borcu elde ederdi.

"O gerçekten harika, Yoona. Küçükken bazı travmalar yaşamış. Bir kazanın suçluluğunu omuzlarında taşımanın ne demek olduğunu anlayan biriyle konuşmak güzel hissettiriyor."

Ablam birkaç saniyeliğine sessiz kaldığında önemli bir şey düşündüğünü anladım.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir şey."

"Yoona, sen nasıl içimi dışımı biliyorsan ben de seninkini biliyorum. O yüzden söyle, sorun ne?"

"Sadece Jax'in ruhen tam olduğundan emin olmak istiyorum. Kendisi de hasarlı olan birine çok hızlı âşık olmanı istemiyorum."

Kendisi de hasarlı.

Benim hasarlı olduğumu düşünüyordu. Buna söyleyecek sözüm yoktu.

"Benim hasarlı olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordum. Endişe içime üşüşürken sesim titremişti.

"Hayır, hayır! Öyle demek istemedim, Kenny. Sadece çok şey yaşadın. Kendi yükü olan birine çekilmen gerekiyormuş gibi hissetmeni istemiyorum." Konu hakkında konuştukça beni iyice huzursuz ediyordu. Hemen sonra bir iç geçirdi. "Bunu doğru ifade edemiyorum."

"Hayır, edemiyorsun. Az önce Jax'in erkek arkadaşım olması fikrine bayılırken şimdi böyle konuşman tuhaf."

"Bu onun büyük bir travma yaşadığını öğrenmeden önceydi. Dinle, mutluluğuna engel olmaya çalışmıyorum. Bu dünyada mutluluğu hak eden biri varsa o da sensin. Ben sadece ablalık yapıyorum. Seni korumak benim görevim. Tek söylediğim, kalbine dikkat etmen gerektiği. Çok şey yaşadı ve tekrar incinmesini istemiyorum."

Tıpkı Penn'le konuşurken olduğu gibi ağzımda kötü bir tat kaldı. Verdiğim tüm mücadelelerden sonra ayağımı yere sağlam basmaya başlamıştım ama şimdi ablam bana mutluluğa doğru giden adımlarımı yavaşlatmamı söylüyordu.

Bunu duymak istemiyordum.

"Seni anlıyorum, Yoona. Gerçekten. Biraz kafamı toplamak için yürüyüşe çıkacağım. Bugün çoktan boğucu gelmeye başladı."

"Özür dilerim. Stresini çoğaltmak istememiştim, yemin ederim."

"Sorun değil. Beni seviyorsun ve çıkarlarımı gözetiyorsun, bunu anlıyorum. Ben de senin için aynısını yapıyorum. Yakın zamanda konuşuruz. Tatilinin keyfini çıkarmaya devam et!"

"Tamamdır. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattıktan sonra tenis ayakkabılarımı giyip ormana gittim ve Yoona'nın sözlerini fazla düşünmemeye çalışırken kendime nasıl nefes alınacağını hatırlattım. Ya haklıysa? Ya Jax'e çok hızlı âşık olmak, kendimi başka bir tuzağa düşürmem anlamına geliyorsa? Penn'e de çok hızlı âşık olmuştum. Bizimle ilgili her şey tam bir kasırgaydı ve tekrar o şekilde bir acıyı yaşamanın düşüncesi bile katlanılmazdı.

Ya Jax beni incitirse? Terapisti Eddie'nin bile onun sağlığından ve babasının hastalığıyla başa çıkış şeklinden endişelendiği ortadaydı. Ya babasını kaybettiğinde Jax birden patlarsa? Ya beni kendinden uzaklaştırırsa? Ya ona ihtiyacım olursa ve o beni düşmeden önce tutamazsa?

İlişkimizin "sonsuza dek mutlu yaşadılar" yolunda olduğunu düşünerek saflık mı ediyordum? Demek istediğim, adı konmuş bir ilişkimiz bile yoktu.

Birkaç saat dışarıda oturup bana cevap vermelerini umarak ve iyileşmeye dair birkaç sırlarını paylaşmaları için dua ederek kuşları dinledim.

Ayışığı Kitaplığı

26

KENNEDY

Elinde tuttuğu anahtarlığı karıştırırken, "Sende kütüphanenin anahtarları mı var?" diye sordum Jax'e. Kapalı görünen kütüphaneye girmek için en üst basamaklarda duruyorduk. Tabelasında dokuzdan beşe kadar açık olduğu açık net bir şekilde yazıyordu. Jax elbette bunu biliyor olmalıydı.

"Bu akşamlık var," dedi doğru anahtarı bulup önümüzdeki kilidi açarken. O kapıyı iterken olduğum yerde durdum.

"Şu anda neler oluyor?" diye sordum. "Haneye tecavüzde mi bulunuyoruz?"

Ondan duymaya bayıldığım o derin ve erkeksi kahkahayı attı. "Hayır. Kütüphaneyi işleten adam bu akşam rezerve etmem için bana form doldurttu."

"Bir kütüphaneyi mi rezerve ettin? Bana kütüphaneleri kiralamanın bir yolu olduğunu mu söylüyorsun? Çünkü bunu her gün yapmak isterim."

"Özel durumlarda geçerli ve Hunter'ın bana bir iyilik borcu vardı."

"Nasıl bir özel durum insana koca bir kütüphaneye giriş izni verir ki?"

Jax burnunu kırıştırdı ve ensesini kaşıdı. "Bir süre önce bir tesisat işine gittim ve tuvalet giderinin derinliklerine tıkılmış dantel bir külot buldum."

Garip olan şeyi anlamaya çalışırken, "Evet?" diye sordum.

"Minyon karısına ait olmayan ekstra büyük bir külot. Ayrıca bu külot olayından bir hafta önce kadın iş gezisine çıkmıştı."

"Şerefsize bak!"

"Evet ama bana söylememem için yalvardı. Zaten söylemeyi düşünmüyordum. Diğer insanların meseleleri beni ilgilendirmez. Ödemesini yaptığı sürece sorun yoktu. Bugün kütüphaneye girebilmek için anahtarları istediğimde ilk önce hayır dedi. Vermesi için sadece dantel külot hatırlatması yapmam yeterli oldu."

Kahkaha attım. "Ona külotla mı şantaj yaptın?"

"Tabii ki yaptım."

Jax'in bir yabancının külotuyla uğraşmak zorunda kaldığı düşüncesiyle ürperdim. "Eminim işinde pek çok garip şey görüyorsundur."

"Anal boncukların konusunu hiç açmayalım."

Gözlerim kocaman açıldı. "Ne?"

Kendi kendine kıkırdayıp başım iki yana salladı. "Boş ver. Hadi gidelim."

Kütüphaneye girdiğimiz anda kendimi cennette gibi hissettim. Jax başka kimsenin girmemesi için kapıyı arkamızdan kilitlemişti. Eğer bir gün bir yerde kilitli kalmam gerekirse, umarım orası bir kütüphane olurdu. Macera asla eksik olmazdı.

"Etrafta başka kimse yokken kütüphanedeki gizli odayı aramanın daha kolay olacağını düşündüm. Hem böylece çılgınlık yapıp konuşmak yok kuralını çiğneyebiliriz."

"Çok asisin."

"Ne diyebilirim ki? Dibine kadar kötüyüm."

Bu benim için çok heyecan vericiydi. Jax'in çoğu insanın basit bir akşam olarak değerlendireceği bir şeyi özel kılmak için daha fazla çaba harcamasına bayılmıştım. Öndeki kayıt masasında atıştırmalıklarla dolu bir sepet ve sızdırmaz iki şarap termosu vardı, içlerinin mutlulukla dolu olduğunu umuyordum.

"Joy bize bir şişe beyaz şarap gönderdi. Özellikle bu beyaz şaraptan hoşlandığını söyledi. Ben de tavuklu güveç yapmaya çalıştım ama söylemesi yapmasından bin kat daha kolaymış. Joy onda da yardım etti."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "En sevdiğim yemeği yapmışsın."

"Evet, biliyordum. Yani eskiden öyle olduğunu biliyordum. Bana gönderdiğin eski mektupları okuyordum ve..."

"Hâlâ mektuplarımızı saklıyor musun?"

Jax'in surat ifadesi şapşal bir utangaçlığa büründü ve kollarını birleştirip omuz silkti. "Evet. Muhtemelen aptalca ama benim için çok şey ifade ediyorlar. Küçükken en zor günlerimde geri dönüp o mektupları okurdum. Yaşadığım ağır şeyleri atlatmamda yardımcı oldular."

Hiç düşünmeden kollarımı ona doladım ve bedenimi kendime doğru çektim. Onu her yerimde hissetmeye, kendime bizim gerçek olduğumuzu hatırlatmaya ihtiyacım vardı. Yoona'nın neden endişelendiğini biliyordum ve beni önemsediği için onu seviyordum ama Jax benim için yaratılmıştı. O benim peri masalımın kötü kahramanı değildi. O kırılmış bir kahramandı, kaderinde beni değil kendini kurtarmak vardı ve tam olarak bunu yapıyordu. Tanrı'nın her günü kendini daha iyi kılmak için çaba harcıyordu ve bu benim için ilham verici olduğu kadar aynısını yapmak istememe de neden oluyordu. Jax'in beni onarmasını istemiyordum, o benim işimdi. Ama onun gelişiminden ilham

alıp gelişebileceğimi, iyileşebileceğimi, şu anki durumumdan kurtulup öteki tarafta mutluluğu bulabileceğimi görmek istiyordum.

Jax'in kolları beni yakınında tutarken, "Daha iyi olmak istememi sağlıyorsun," diye fısıldadım.

Alnıma bir öpücük kondurduğu sırada, "Sen de beni daha iyi biri yapıyorsun," diye yanıtladı.

Kütüphanedeki işimize başlamadan önce akşam yemeğimizi yiyip bütün şarabı içmeye karar verdik. Gizli bir odaya çıkan saklı bir geçidi ortaya çıkarmak için çekmemiz gereken çok kitap vardı ve muhtemelen bütün akşam burada olacaktık.

Birazcık bile umurumda değildi. Jax Kilter'la kütüphanede kilitli kalmak... Akşamımı geçirmek için daha kötü şeyler düşünebiliyordum.

Kütüphanenin farklı kısımlarına gideceğimiz ve rasgele kitaplardan pasajlar okuyacağımız bir oyun uydurduk. Dünyadaki herkes bize inek derdi ama dürüst olmak gerekirse uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim. İriyarı, güçlü -ve biraz çakırkeyif- bir adamın *Odysseia*'dan pasajlar okumasını dinlemek kulağa geldiğinden daha tahrik ediciydi.

Kelimelerin Jax'in ağzından çıkış şekli omurgamdan aşağı bir ürperti yayılmasına sebep olmuştu. Hayatımın geri kalanı boyunca bana kitap okumasını dinleyebilirdim ve bu bile kelimelerine doymama yetmezdi.

Oyunumuzun on altıncı turunda, "Bir kitap seç ve doksan dördüncü sayfayı aç. Dördüncü paragrafı oku," diye talimat verdi Jax.

Büyük korku yazarı *Graham Russell*'ın *Midnight Mansion* adlı romanını aldım ve okumaya başladım. "Elleri benzinle kaplıydı ve nefesinden artık içerken yakmayan yıllanmış bir

viski kokusu geliyordu. Günlerdir içiyordu ama ona saatler gibi gelmişti. Artık ünlü bir katil olan sevdiği kadının fotoğraflarını karıştırırken yalnızlıkla dolu haftalar akıp gitmişti. Nasıl olmuştu da bu kadar karanlık birini sevebilmişti merak ediyordu ama ruhlarında karanlık taşıyan insanlara âşık olmanın en zevklisi olduğunu fark etmişti. O, hayal kırıklığı arzuluyordu ve Leslie bunu ona her zaman vermişti."

Tanrım.

Yazmayı özlemiştim. Ne zaman güçlü kelimeler okusam kendimi tekrar onlarda kaybetmek istiyordum.

"Benim sıram," dedi Jax karşıdan.

"Tamam, bir kitap seçip yüz dördüncü sayfayı aç ve beşinci paragrafı oku."

Boğazını temizleyip okumaya başladı. "'Iris, bırakma,' diye yalvardı Harry kızın eski püskü tişörtünü çekiştirerek. 'Eğer şimdi gidersen burada yapayalnız kalırım. Kasabaya nasıl geri döneceğimi bilmiyorum. Ne zaman nereye gitmem gerektiğini bilmiyorum. Bana rehberlik etmediğin takdirde nasıl nefes alınacağını bilmiyorum. Bu yer savaşla dolu ve benim huzurum sensin. O yüzden lütfen beni bırakma.'"

Kalbim şiddetle atmaya başladı ve soluma döndüğümde Jax'i elinde bir kitapla dururken gördüm. Öyle herhangi bir kitap değildi, benim kitabımdı.

"Onu nereden buldun?" diye sordum.

"Raftaydı."

Başımı iki yana salladım. "Rafta olduğunu hiç sanmıyorum."

"Oraya ben koymuş olabilirim," diye yanıtladı Jax. Bana doğru yürüdü ve ellerimi kavradı. "Sen harika bir yazarsın, Kennedy."

Kıs kıs güldüm. "Bunu bir paragraftan anlayamazsın."

"Haklısın," diye hemfikir oldu. "O yüzden hepsini okudum."

"Sen..." Yavaşça nefes verdim. "Sen benim kitabımı mı okudun?"

"Evet. Çok güçlü ve etkili, tıpkı senin gibi. Sen güçlü ve etkilisin."

"Jax..." Ben düşüncemi bitiremeden o birkaç raf uzağımdaki duvara doğru ilerledi, bir kitabı çekti ve gizli oda açıldı. Daha fazla kitaplık, güzel bir kanepe, geniş bir koltuk ve puf vardı. Hayatımın geri kalanını hiç sıkıntı çekmeden bu odada geçirebilirdim.

Güldüm. "Bunca zamandır nerede olduğunu biliyor muydun?"

"Suçumu itiraf ediyorum."

Koluna vurmak istiyordum ama dudaklarım öpmeyi daha fazla istiyordum. Onu güzelce saklanmış bu odaya çekmek, üzerine atlamak, uzun ve sertçe öpmek istiyordum. Odaya bakarken onunla konuşmak için etrafımda dönmeye başladım ama zaten tam da oradaydı. Önümde duruyor, bana sanki gece bitmeden önce yiyip bitirmek istediği bir şeymişim gibi bakıyordu.

Bir parmağımı göğsünden aşağı kaydırırken, "Eğer senin için de sorun değilse bu akşamlık okumak bana yetti," diye fısıldadım.

Gözleri dudaklarımda oyalandı. "Gitmek ister misin?" Başını kaldırıp yeniden bana baktığında gözbebekleri büyümüştü ve hissettiğim arzuyu içlerinde görebiliyordum.

"Hayır," dedim bir nefes vererek.

Yanıma yaklaştı ve alnını benimkine yasladı. "Benimle kitap okuma köşesine girmek ister misin, Sun?"

"Evet."

"Beni orada öpmek ister misin, Sun?"

"Evet." *Evet, evet, evet...*

"İçeride kıyafetlerimizi çıkarmak ister misin, Sun?" Usulca dudaklarıma karşı konuştuktan sonra altdudağımı emdi.

"Lütfen, Jax," diye yalvardım. Arzu içimi doldururken dudaklarına karşı inledim. Beni kaldırıp odanın içine taşıdı, bedenimi bir kitaplığa yasladı ve sanki bütün akşam boyunca dudaklarını benimkilere bastırmayı hayal etmiş gibi öptü. Bacaklarımı beline doladığımda arzusunun kanıtını hissettim. Dudakları yavaşça boynumdan aşağı indi, dengemi sağlamak için yanımdaki raflara tutunurken inlemeye devam ettim. Jax'in tenime doğru çıkardığı ses haz noktamda bir sıcaklık oluşturmuştu, pantolonunun üzerinden ona sürtünmeye başladım.

En sonunda beni yere indirdi ve iç çamaşırına kadar soyundu. Ben de aynısını yapıp kıyafetlerimi yere attım. Bana yaklaşırken bakışları kırmızı külotuma kilitlenmişti. Altdudağını ısırarak, "Çok güzelsin," diye mırıldandı.

Parmaklarını dantelin kenarından geçirdi, ardından külotumu aşağı indirip beni büyük koltuğa yönlendirdi. "Otur," diye emretti ve *Tanrım*, bu çok hoşuma gitti.

Söylediğini yaptığımda önümde yavaşça alçalmaya başladı. Yüzüme sanki ben bir kraliçeymişim, o da önümde diz çökmek için oradaymış gibi bakıyordu. Bacaklarımı iki yana açarken ona duyduğum arzu zirveye ulaşmıştı. Tadıma bakmasını, kadınlığımı yalamasını ve bedenimle oynamasını istiyordum. O da tam olarak bunları yapıyordu.

Bacaklarımın arasına iyice yaklaştıktan sonra kıvrımlarımı öpmeye, yalamaya ve ağzıyla becermeye başladı. Ellerimi kolçağa koyup tırnaklarımı kumaşa geçirirken içimde oluşan beklenti beni öldürüyordu.

Jax merkezime ulaştığında ıslak diliyle hassas noktama darbeler indirdi, ben zevkle inlerken beni yukarıdan aşağıya yalayıp yutuyordu.

"Tadın çok güzel, Kennedy... Hayatımda istediğim her şey gibi..." diye söz verdi. Hemen ardından ellerini kalçalarıma yerleştirdi ve dilini daha derinlerime sokabilmek için kendine doğru kaldırdı. Beni sadece orgazm olmam için becermiyordu, aynı zamanda ihtiyaçlarımı tamamen doyuruyordu. İsteklerime odaklanmış ve kendini adamıştı.

Bacaklarımdan birini omzuna atıp işe koyuldu. İçime iki parmağını sokmadan önce klitorisimi emdi. Dili hareket ederken parmakları içimde dans ediyor, beni gitgide zirveye yaklaştırıyordu.

"Evet, lütfen," diye yalvardım. "Devam... et... Jax... Boşala-" Oral seksin bu kadar iyi hissettirebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir erkeğin bir kadını sanki kraliçesiymiş gibi yağmalayabileceğini, tek amacının ona her açıdan zevk vermek olabileceğini hiç bilmiyordum.

Bedenimin tamamını ele geçiren titremeyi durduramıyordum. Jax benimle parmakları ve diliyle sevişirken bütün sistemime akın eden şiddetli orgazmı durdurabilecek halde değildim.

"Buna bayıldım, Sun." Jax zevkle inledi, hâlâ hassas noktamı yalamaya devam ediyordu. "Dilimdeki tadına bayıldım."

Artık cümle dahi kuramıyordum. Ona ne istediğimi, neye ihtiyaç duyduğumu söyleyecek kelimeleri bulup zihnimde birleştiremiyordum. O yüzden bulabildiğim üç kelimeyi söyledim.

"Becer beni, Jax," dedim nefes nefese. Gözleri anında benimkilere kenetlendi. Ardından pantolonundan cüzdanını alıp prezervatif çıkardı.

Ayağa kalkıp iç çamaşırını bacaklarından aşağı indirdi, aletinin boyutunu görünce nefesim duyulabilir bir şekilde kesilmişti. Prezervatifi aletine geçirirken onu izledim, sertliğini sıvazlamasının günah dolu manzarasına bakarken az kalsın tekrar boşalacaktım.

Bana elini uzatıp koltuktan kaldırdı ve kanepeye götürdü.

Üzerime yerleştiği sırada aleti hafifçe kadınlığıma sürtündü. Kısık ve titrek bir ses tonuyla, "Bunu sonsuza dek isteyeceğim," diye itiraf etti. İçime girmeye başladığında, irileşmiş gözleri benimkilerle buluştu. Bana doğru eğilirken dudakları aralandı. "Seni sonsuza dek isteyeceğim."

"Seninim," diye söz verdim. Bana her santimini vermesinin hazzıyla çığlık atmak istiyordum. "Ben seninim."

Kütüphanede bulunan gizli bir odada sevişiyorduk. Hiç pişmanlık olmadan içime girip çıkıyor, beni bir amaçla beceriyordu. Kalp atışlarıma denk bir ritimle hareket ederken ışığını ve karanlığını, mutluluğunu ve hüznünü, ebediyetini ve sonsuzluğunu içimde hissedebiliyordum. Jax binlerce kitabın arasında benimle sevişiyordu ve hiçbirindeki hikâyenin kendi içimizde yarattığımız hikâyenin üzerine çıkamayacağını biliyordum.

En yakın arkadaşınızla sevişmekte çok güçlü hissettiren bir şeyler vardı.

Sevişmeyi bitirdiğimizde ne mi yaptık?

En baştan tekrar seviştik.

27

Ayışığı Kitaplığı

KENNEDY

Tekrar yazmaya başlamıştım.

Dünyaya duyurulacak bir konu değildi ve yazdıklarım saçmalıktan ibaret olabilirdi ama o kelimeler bana aitti. Bir şeyler yaratabildiğim için hiç bu kadar minnettar hissetmemiştim. Gizli kitap köşesinde yazmak için her gün kütüphaneye gidiyordum. Güneş batana kadar orada kalıyor, parmaklarımın yetişemeyeceği bir hızla içimden gelen kelimeleri yazıyordum.

İlham gelmesinin, günde birkaç saatliğine etrafımdaki başka hiçbir şeye odaklanamamanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

Yazmadığım zamanlarda mümkün olduğu kadar Jax'le vakit geçiriyordum. Onun yanında olmaya doyamıyordum. Bu yüzden ağabeyini ziyaret etmek için Chicago'ya gideceğini söylediğinde kalbim biraz kırılmıştı. Ne kadar aptalca olsa da hafta sonu burada olmayacağı düşüncesini sindirmek zordu. Birkaç hafta önce hayatımda bir yeri bile yoktu. Şimdiyse yanımda olmayacağı düşüncesi beni üzüyordu.

Üstü açık arabada otururken, "Sadece hafta sonu yokum," diye sırıttı Jax. "Geri döneceğime söz veriyorum."

"Dönsen iyi edersin. Yoksa seni tekrar bulurum, tıpkı bu kasabada bulduğum gibi," diye şaka yaptım. "Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

"Senden kurtulmak istemiyorum. Ama ağabeyimi görmek için sabırsızlanıyorum. Yılda sadece bir kez yan yana geliyoruz, annemin doğum gününde."

Kaşlarımı çattım. "Bu zor durum." Sevdiklerimin doğum günlerinin yaklaşmasının benim için ne kadar zor olduğunu biliyordum.

"Başta öyleydi ama zamanla kolaylaşıyor, Kennedy." Elini benimkiyle birleştirip sıktı. "Senin için de kolaylaşacak."

Bu iyi bir teselliydi.

"Ağabeyim bu kasabayı ziyarete gelmeyi reddediyor, o yüzden hep ben Chicago'ya gidiyorum. Belki babam vefat ettikten sonra durum değişir. İçimden bir ses annemin ölümü yüzünden kasabadan kaçtığını söylüyordu. Ya da belki kazanın ardından bu kasabada kalmak ona çok zor gelmiştir. Kim bilir? Ama şimdilik, onu görmek için Havenbarrow'dan ayrılmak bana sorun yaratmıyor."

"İkiniz yakın mısınız?"

Kıkırdadı. "Seninle Yoona gibi değil. Ama aramız iyi. O benim ağabeyim ve bir şeye ihtiyacım olursa yardımıma koşacağını biliyorum."

Bu gerçek içimi rahatlatmıştı.

Telefonuna bakıp yüzünü buruşturdu. "Eve gidip bavulumu hazırlamam gerekiyor. Sabah erkenden yola çıkmayı planlıyorum."

"Ah, tamam," diye başımla onayladım ve arabadan atladım. "Belki hazırlanmana yardım etmek için seninle gelirim. Belki de hazırlanmanı izlemek için. Ya da... bilmiyorum..." *Sadece yanında olmak istiyorum.*

Gülümsedi. "Demek beni gerçekten özleyeceksin, ha?"

Gözlerimi devirdim. "Neyse ne, Jax. Durumu büyütme."

"Olduğu haliyle büyük zaten. Ama toplanmama yardım etmen hoşuma gider. Ayrıca geceyi bende geçirmene de çok sevinirim. Yola çıkmadan önce seni öpebilmek istiyorum."

Bu en kolay karşılık verdiğim talepti.

Evine gitmek için ormanın içinden geçtik. Tam o anda Jax'in evine hiç girmediğimi fark ettim. Onun ve eskiden babasının yaşadığı yeri görmemiştim. Büyüdüğü eve adım atmak eşit derecede hem heyecanlanmama hem de gerilmeme neden oluyordu. Buna rağmen orada sevgi dolu anlar yaşadığına inanmak istiyordum.

İçeri girdiğimizde bana etrafı gösterdi ve anında göğsüm sıkıştı. Bir evi yuva yapan her parça burada mevcuttu. Mobilyalarda yaşanmışlık vardı. Evin çeşitli noktalarında aile fotoğrafları bulunuyordu. Bir kapı çerçevesindeki çizgiler Derek ve Jax'in ne kadar boy attığını gösteriyordu. Parmaklarımı çizgilerin üzerinde gezdirdim ve gülümsemeden edemedim. Çok özel bir anıydı.

Ne yazık ki nadir ışık huzmeleriyle birlikte karanlık da geldi. Ellerim delik bir duvarı buldu. Birisi kartonpiyere yumruk atmış gibi görünüyordu. Evin her yanında bu tür delikler vardı.

Jax beni onlardan birine dokunurken yakalayınca boğazını temizledi. "Onlar babamla olan anılarım."

"Neden onarmadın?"

Ellerini ceplerine sokarken dudakları seğirdi. "Onun nasıl biri olduğunu unutmak istemedim. Kulağa aptalca ve aşağılıkça geliyor ama kötüleşen sağlığının bana yaşattığı acıları affetmeme neden olmasını istemedim. Ben de delikleri bir anımsatıcı olarak bıraktım."

"Kaç sefer duvarı ıskalayıp seni incitti?"

Jax sessizleşti.

Bu ağlamak istememe neden oldu.

"Çok ama çok üzgünüm, Jax." Elini bir çocuğa sürmek için apayrı bir canavar olmak gerekirdi. Jax böyle bir muameleyi hak etmemişti. Dünya üzerindeki hiçbir çocuk onları koruması gereken insanlar tarafından incitilmeyi hak etmezdi.

Omuz silkti. "Çok uzun zaman önceydi."

"Yine de," dedim. "Çok üzgünüm."

Gönülsüzce gülümsedikten sonra bavulunu toplamak için beni yatak odasına yönlendirdi.

Odasına girdiğimde masasında duran iki büyük kutuyu gördüm ve olduğum yerde donup kaldım. İçlerinde ne olduğunu bilsem de bakmak için koşarken, "Bunlar da ne?" diye sordum.

Benim olduğum tarafa baktı ve biraz utangaçlaştı. "Onu görmemen gerekiyordu."

"Ama gördüm." Kutuları karıştırdım ve dudaklarımdan küçük bir kahkaha kaçarken başımı iki yana salladım. "Kütüphane için kitaplarımdan birini satın aldığını söylediğini biliyorum ama beşini de almışsın gibi görünüyor." Çok şaşkındım. "Hem de hepsinden beşer kopya!"

"Seni desteklemek istedim."

Güldüm. "Tek kitap yeterdi."

"Ya o tek kitabın üzerine yanlışlıkla bir şey dökseydim? Birkaç yedeğim olsun istedim. Bir gün tüm raflarda senin kitaplarının bulunduğu bir kütüphane inşa edeceğim."

Jax yolumun kesiştiği en tatlı adamdı ve onun tekrar hayatıma dönmesine çok minnettardım. "İşlerin gidişatına bakılırsa bunlardan başka kitabım olmayacak," diye şaka yaptım.

Tam tersi olacağından emin bir halde başını iki yana salladı. "Oraya varacaksın, Kennedy. Her gün bir adım."

Haklı olduğunu umuyordum.

O akşam seviştik ve birbirimizin kollarında uyuyakaldık. Sabah olduğunda vedalaşmaya hazır değildim. Kamyonetinin önünde dururken içimi suçluluk doldurdu.

"Seni havalimanına bırakamadığım için üzgünüm. Keşke bundan daha iyi olsaydım ve tüm bu sorunlarımın hiçbiri olmasaydı." Benim derdim neydi böyle? Bunu yapabiliyor olmalıydım. Normal bir insan gibi kamyonete binip onu havalimanına bırakabiliyor olmalıydım. Keşke eski, normal halime geri dönebilseydim.

Jax eğilip dudaklarımı öptü, ardından alnıma bir öpücük kondurdu. "Oraya varacaksın, Kennedy," diye tekrarladı romanlarımdan bahsederken olduğu gibi. "Her gün bir adım."

Kamyonet uzaklaştığında onu şimdiden özlemeye başlamıştım. Bencil bir duyguyla onun geri dönmesine kalan saatleri saymaya başladım.

28

JAX

Ağabeyim Derek'in varlıklı olduğu gerçeğini lafı dolandırarak söylemenin bir yolu yoktu. O başarılı bir iş insanıydı ve kurumsal basamakları tırmanmak için yıllarca kıçını yırtarak çalışmıştı. Bana ne iş yaptığı sorulsaydı sadece omuz silkerdim ama iyi bir hayat yaşıyordu.

Beni almak için *BMW*'sini Chicago O'Hare Uluslararası Havalimanı'na çektiğinde durumunun ne kadar iyi olduğunu tekrar hatırladım.

"Bak sen, gelen en sevdiğim kardeşim değil mi?" Derek sırıtarak arabasından dışarı atladı. Bana doğru yürüdü ve ellerini omuzlarıma koyup başını iki yana salladı. "Son buluştuğumuz zamandan daha iyi görünüyorsun. Senin yüzünden spora başlayıp ağırlık basacağım."

"Bunu yaparsan özel tasarım takımlarına bir daha sığmayabilirsin," diye güldüm.

"Terziler ve tadilat bunun için var, kardeşim."

Beni kendine çekip sıkıca sarıldı. İyi hissettirmediğini söylersem yalan söylemiş olurdum. Chicago'ya inip Derek'i gör-

mek her zaman iyi geliyordu. Bazen onun yüzüne baktığımda annemi görür gibi oluyordum. Onun olduğu adamdan çok gurur duyardı.

Birbirimizden ayrıldıktan sonra ağabeyimin arabasının yolcu koltuğundan bir kadın inince şaşırdım. Kennedy'den sonra hayatımda gördüğüm en parlak gülümsemeye sahip olan çok güzel bir kızdı. Derek'e yaptığım onca ziyaret içinde bu bir ilkti. Ağabeyimin biraz çapkın olduğu sır değildi. Pek çok kadınla yatardı ama hiçbirinin *BMW*'sine binecek kadar hayatında kalmasına izin vermezdi.

Ve kesinlikle beni onlardan biriyle havalimanından almaya gelmezdi.

"Selam!" Gülümsedi. "Ben Stacey. Derek'in..."

"Nişanlım," diye araya girdi Derek. Stacey kıkırdadı ve ağabeyimi dürttü. "Benim söylememe izin vermen gerekiyordu!"

"Pardon, ne kadar söylesem de doyamıyorum," dedi kızın alnını öperek.

Kulağa şaşırmış gibi gelmemek için çabalayarak, "Nişanlın mı?" diye sordum. "Bir kız arkadaşın olduğunu bile bilmiyordum."

"Evet, her şey çok hızlı gelişti," derken Stacey yüzünü buruşturdu. "Yalnızca iki aydır konuşuyorduk ve dün akşam *bam*! Evlilik teklifi!"

Şaşkınlıktan donup kalmıştım.

"Ne derler bilirsin, bulduğunda anlarsın," dedi Derek. Ardından tekrar kızın alnını öptü. Birbirlerine sırılsıklam âşık gibi görünüyorlardı. Mutluluk ağabeyime çok yakışmıştı. Bazen hayatında çalışmak dışında ne yapacağım bulmakta zorlanıyormuş gibi görünürdü. Zihninin karanlığa büründüğü zamanlar olurdu ama kimsenin duvarlarının arkasına geçmesine izin

vermezdi. Terapinin ona uygun olmadığını ama benim işime yaradığı için mutlu olduğunu söylerdi. Yine de birileriyle konuşmasını diliyordum. Bir zararı dokunmazdı.

Elimi tokalaşmak için Stacey'ye doğru uzattım. "Tebrikler!"

Stacey, "Hayır, tatlım. Ben sarılma insanıyım," diyerek beni yakına çekti. Nişanlısı beni ölesiye sıkarken ona sanki güneşiymiş gibi otuz iki diş gülümseyen ağabeyime baktım.

Onların adına sevinmiştim.

"Sakın endişelenme. Bütün hafta sonu yanınızda olmayacağım. Sadece gelip tanışmak ve selam vermek istedim. Derek senden çok bahsetti."

"Umarım iyi bahsetmiştir," diye şaka yaptım.

Yalan olduğunu bilmeme rağmen, "Söylenecek kötü bir şey yok ki," dedi Derek.

Ağabeyimin dairesine gittiğimizde paranın onun için bir mesele olmadığı bir kez daha ortaya çıktı. Chicago'nun merkezindeki bir apartmanın on sekizinci katında, üç yatak odası olan kocaman bir yerdi. Bazen onun şirketinde çalışma teklifini kabul etmiş olsaydım hayatım nasıl olurdu diye merak ediyordum. Ama ruhumun derinliklerinde sonuna kadar bir güneyli olduğumu biliyordum. Büyük şehrin ışıkları beni evime çağırırmış gibi gelmiyordu. Ormanın içinde daha huzurluydum.

Stacey uzun süre bizimle takılmadı. Akşam yemeğimize katılmasına sevineceğimi söylememe rağmen karşı çıktı ve arayı kapatmak için baş başa zaman geçirmemiz gerektiğini söyledi.

Derek şehirdeki en iyi et restoranını seçmişti, bu yüzden hesabı ödemesine seve seve izin verdim. Tesisatçılar ağabeyimin kazandığı paraları kazanmıyordu ve maaşımın çoğu babamın hastane masraflarını karşılamaya gidiyordu.

"Seni görmek gerçekten harika, Jax. Birbirimizi daha sık

ziyaret etmeliyiz. Artık yılda bir kez yetmiyor. Özellikle de Stacey tam bir aile kızı olduğu için. Birbirimizi yılda bir gördüğümüzü söylediğimde dehşete düştü," dedi Derek tabağındaki kaburgayı keserken.

"Seni Havenbarrow'da seve seve ağırlarım," dediğim anda burnunu kırıştırdı. Bu tepkisi beni şaşırtmamıştı. Derek'in memleketine dönme gibi bir planı olmadığını biliyordum. Beni ziyaret etmek için olsa bile... Orada kendi canavarları yaşıyordu, sayıları da azımsanamayacak kadar çoktu. Dürüst olmak gerekirse, onları ziyaret etmek istemediği için ağabeyimi suçlamıyordum.

"Benim için çok zor olduğunu biliyorsun, Jax." Kısık bir ses tonuyla konuşuyordu. "Ama buraya gelmenden memnuniyet duyarım."

"Biliyorum. Yolumu buraya daha sık düşürmek için elimden geleni yapacağım."

Belki Kennedy'yi, Derek ve Stacey'yle tanışması için buraya getirirdim. Kennedy'yi buraya getirme düşüncesinin aklımdan geçmesi bile beni şoka uğrattı. Buna karşı hissettiğim mutluluk ise daha fazla şaşırmama neden oldu.

"Ya da belki benim şirketimde çalışmaya başlarsın. Senin için her zaman yerim olduğunu biliyorsun ve öyle düşük bir pozisyondan da bahsetmiyorum. Partnerim olarak yanımda çalışabilirsin."

Güldüm. "Ben kurumsal kumaştan biçilmemişim, Derek. Beni partnerin yapma fikri çılgınca. İşini anında batırırım."

"Seni eğitebilirim. Cidden, Jax. İkimiz harika bir ekip oluruz."

Tek kaşımı kaldırdım. "Neden her geldiğimde bu konuşmayı yapıyoruz?"

Derek iç çekti ve çatal bıçağını masaya bıraktı. "Hayatın için Kentucky'de sahip olduklarından fazlasını istiyorum."

"İyi bir hayat sürüyorum. İşim de var."

"Tesisatçılık şirketi Cole'a ait, sana değil," diye karşı çıktı. "O ilk inmesini geçirdikten sonra işi devraldın çünkü her nedense kendini o şerefsize bir şey borçluymuşsun gibi hissediyordun."

Karısını öldürdüğüm için babama hep bir şeyler borçlu olduğumu hissetmiştim. Bu da işini devam ettirmek için yeterli bir sebep gibi gelmişti. "Yaptığım işte iyiyim." Omuz silktim. Derek'in asla anlamayacağını biliyordum ama işimden gerçekten keyif alıyordum. Hatta oldukça iyiydim ve yakın zamanda bırakmaya niyetim yoktu. "Neden sürekli Havenbarrow'dan ayrılmam için ısrar ediyorsun?"

"Çünkü orası boktan bir kasaba. Hayatında o yere ihtiyacın yok."

Onunla hiç tartışasım yoktu. Takılacak pek zamanımız olmuyordu. Yapmak istediğim son şey kavga etmekti.

"Konuyu değiştirelim," dedim oturduğum yerde kıpırdanarak. "Şu Stacey denen kız hakkında daha fazla şey anlatmaya ne dersin?"

Derek ilk kez âşık olmuş bir liseli gibi sırıttı. Sohbetimizin önceki ağırlığı aniden kayboldu ve o bana nişanlısını anlatmayı bitirdiğinde ben de ona Kennedy'yle ilgili her şeyden bahsettim.

"Hasiktir," diye fısıldadı hayretle. "Çocukken deli olduğun kız mı gerçekten?"

"Ta kendisi."

"*Nicholas Spark* filmi gibi," diye şaka yaptı. "Peki o senin kız arkadaşın mı?"

Soruyu zihnimde evirip çevirdim. Henüz adını koymamıştık ama Kennedy'nin bana, benim de ona ait olduğum sır değildi.

En azından aklımda o benimdi ve bunun yakın zamanda değişeceğini düşünmüyordum. "Öyle de diyebilirsin."

Derek ahmak gibi gülümsemeye devam etti. "Bu harika, Jax. İkimize baksana. İyi kadınlarla ilişkilerimiz var. Annem bizimle gurur duyardı."

Annemin konusu açıldığı gibi üzerime akın eden suçluluk göğsümün sıkışmasına neden oldu. "Düğününe katılmak için burada olmalıydı, Derek..." Sertçe yutkunup başımı öne eğdim. "Bunu senden aldığım için üzgünüm." Ondan çok fazla hatıra çalmıştım ve bu yüzden kendimden nefret ediyordum. Annem asla torunlarıyla tanışamayacaktı. Düğünlerimizde anne-oğul dansı edilmeyecekti. Ağabeyimin ne kadar başarılı olduğunu asla bilemeyecekti.

"Kes şunu, Jax," diye azarladı Derek. "Böyle yapma, tamam mı? Bunun sorumluluğunu omuzlarında taşıma."

"Sebebi benken zor..."

"*Değilsin!*" diye bağırdığında ortamdaki insanlar dönüp bize baktı. Yüzü öfkeyle kıpkırmızı kesilirken sesi yüksek ve güçlü çıkıyordu. "O boktan olayın sorumlusu sen değilsin, Jax. Çok uzun zaman önceydi ve bunu sonsuza dek omuzlarında taşıyamazsın. Senin hatan değildi. Bir gün bu yükü bırakmak zorundasın."

"Öyle bir şey olacağını hiç sanmıyorum. Onun ölümünün sebebi benim, Derek. Böyle değilmiş gibi davrandığın için seni seviyorum ama her şeyin gayet farkındayım. Her neyse, konusunu açtığım için özür dilerim. Hadi konuyu değiştirelim."

Ağabeyimi sinirlendirmenin en kolay yolu annemin ölümünden sorumlu olduğumu söylememdi ama gerçek oradaydı. Tetiği çektiğimde o da benimle birlikte ormandaydı. Neler olduğunu biliyordu. Yaptığım şeyi inkâr etmenin bir yolu yoktu.

Buna rağmen kendimi suçladığımı bilmek onu içten içe öldürüyordu. O yüzden elimden geldiğince bu konu hakkında konuşmuyordum çünkü ziyaretlerim hep çok kısa sürüyordu. Akşamın geri kalanını geçmişe dair güzel hikâyeler paylaşarak ve gelecekten konuşarak geçirdik. Yemek bitmeden önce ağabeyim cevap verirken onur duyduğum çok önemli bir soru sordu.

"Jax, sağdıcım olur musun?"

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

29

KENNEDY

Jax'i özlemiştim. Onun da beni özlediğini o kadar tekrar etmiştim ki, kendimi bozuk kaset gibi hissediyordum. Hayatımda çok uzun süredir bulunmayan birini nasıl bu kadar özlediğimi aklım almıyordu. Bu yüzden kendimi meşgul etmek için elimden geleni yapıyordum. Neyse ki kelimelerim hâlâ akıyordu.

Hafta sonunun büyük bir kısmını kütüphanede geçirdim ve öğle yemeklerinde mola verip Gary'nin restoranına gittim. Marty yazdıklarım hakkında benimle sohbet etmeye hevesliydi. Onun da eğlencesine bir şeyler yazdığı ortaya çıktığında, eğer istersem yazma akşamları yapabileceğimizden bahsetti.

Olay örgüsünde takılırsam etrafımda konuşacak birinin olması hoşuma gitmişti. Onun dışındaki zamanlarda Jax'i düşündüm.

Yazı yaz, yemek ye, Jax'i düşün. Her gün başa sar.

Cumartesi öğleden sonra restoranda kırmızı kadife kekten ikinci dilimimi yerken Connor'ın yoldan geçenlere broşür dağıttığını gördüm ve kocaman gülümsedim. Ne çevirdiğini bilmiyordum ama insanlara bir şey satmaya çalıştığım biliyordum.

Hiç bu kadar güçlü bir iş ahlakı olan bir çocukla tanışmamıştım. Restorana girdiğinde herkes onu parlak gülümsemelerle karşıladı çünkü tanıdığı tüm insanlar Connor'ı seviyordu.

"Selam, Kennedy!" dedi otuz iki diş gülümseyerek. "Nasıl gidiyor?"

"Harika, Connor. Nasılsın? Annen nasıl?" diye sordum. Birkaç gün önce bana annesinin kanserle savaştığını ama durumunun harika gittiğini söylemişti. Annesinden sanki yaşayan en muhteşem kadınmış gibi bahsediyordu. Bunu çok sevmiştim. Annesini seven erkek çocuklarında hep çok özel bir yan vardı.

"Aslında oldukça iyi! Durumunun ümit vaat ettiğine hiç şüphem yok." Bana doğru bir broşür ve kartvizit uzattı. "Ümit vaat etmekten söz açılmışken acaba JAC Peyzaj için *Yelp*'e yorum bırakabilir misin?"

Kartvizite tek kaşımı kaldırarak baktım ama gülmeden edemedim. "O yokken bir iş kurduğunu Jax biliyor mu?"

Connor sırıttı. "Kasabaya döndüğünde onu haberi vererek şaşırtmak en iyisi olur diye düşündüm. Ağzını sıkı tut, olur mu? Senin bahçeni gördükten sonra iletişime geçen birkaç müşterim var şimdiden."

Başımı iki yana sallayarak kıkırdadım. "Jax seni öldürecek, Connor."

"Biliyorum, bir şey değişirse haber ver." Connor telefonuna baktı. "Sohbetimizi kısa kesmek zorunda kaldığım için üzgünüm ama şu broşürleri dağıtmak için kiliseye gitmem gerekiyor. Koro provası yeni bitti ve İsa'nın onlardan birkaçının kutsal çimenleri olmasına istediğine eminim. Görüşürüz, Kennedy!" Geldiği hızla gözden kayboldu ve yanından geçen herkesin eline broşür tutuşturdu.

Jax yeni işini duyunca çok heyecanlanacaktı.

Kekimi bitirdikten sonra restorandan çıktım ve bebek arabasıyla ilerlemekte zorlanan bir kadın fark ettim. Bez çantası yere düşmüştü, içindekiler de kaldırımın etrafına saçılmıştı. Hiç düşünmeden yardım etmek için yanına koştum.

"Buyurun." Eşyalarını topladığım sırada kadın bana teşekkür etti.

"Tanrım, çok teşekkür ederim. Kusura bakmayın, son zamanlarda aklım karman çorman. Bu yüzden çantanın fermuarını çekmediğimi fark etmemişim. Diğeri de yolda, eminim bu durum iyice kötüleşecek. Hamile aklı, anlarsın ya."

İki bebeğin oturduğu bebek arabasına baktım. Biri ciyak ciyak ağlıyordu, diğeri ise huzurlu ve derin bir uykudaydı. Zihnim bulanıklaşırken başımı iki yana salladım ve geriye doğru bir adım attım.

Kadın bana bakıp başını yana yatırdı. "Sen iyi misin?"

Dudaklarım aralandı ama hiçbir şey söyleyemedim. Panik atak göğsüme tırmandığı sırada söyleyecek kelime bulamıyordum. Bu haksızlıktı. Onun iki bebeği vardı ve bir tanesi de yoldaydı ama benim Daisy'm yoktu.

Daisy.

Benim yüzümden ölmüştü.

Benim hatamdı.

Yanağımdan bir damla yaş süzülürken kadının gözleri endişeyle kocaman açıldı. "Aman Tanrım, iyi misin? Ben... bir şey mi söyledim? Sen..."

"Ö-özür dilerim," diye mırıldandım gözlerimi bebek arabasından ayırmadan. Hareket edemiyordum. Nefes almıyordum. Bu sefer Jax bana evime kadar eşlik etmek için yanımda değildi.

Kadın bakışlarımı takip etti ve gözlerimin çocuklarına kilit-

lendiğini fark ettiğinde endişesi iyice arttı. Eşyalarını topladığı gibi hızlıca uzaklaştı.

"Hareket et, Kennedy. Git. Kes şunu artık," dedim kendime. Ama hiçbir şey olmuyordu. Paniğim kaçamayacağı kadar büyüktü. Bir el omzumu kavradığında yerimde sıçrayarak arkamı döndüm ve Amanda'yı fark ettim.

"Sen iyi misin?" diye sordu. Garip davranışlarımdan ötürü kafası karışmıştı.

"Be-ben..." Sertçe yutkundum. Tek yapabildiğim başımı iki yana sallamaktı. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Aşırı zayıftım. Aşırı kaybolmuştum. Amanda kolunu benimkine geçirdi, ardından sokağın karşısındaki banka doğru ilerlemeye başladık. Bir süre orada oturduk ve yanımda beni ele geçiren paniğin dinmesini bekledi.

"Başını bacaklarının arasına sok ve derin nefes al," diye emretti. Onun söylediğini tek kelime etmeden yaptım çünkü her şey çok fazla geliyordu. Nefeslerim normale dönene kadar yanımda kaldı, korkularımın yerini utanç almıştı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Kalbim deli gibi atarken doğruldum.

"Senin sorunun ne?" diye çıkıştı Amanda. Bana iki başım daha çıkmış gibi bakıyordu. Bana tıpkı Penn'in baktığı gibi bakıyordu. Sanki ben hilkat garibesiymişim gibi...

"Özür dilerim. Bazen panik atak geçiriyorum."

"Neden?" diye sordu duygusuz bir tonla. Jax'in neden benim gibi birini seçtiğini merak ettiğine emindim. Bütün görünürken aslında ağır hasarlı olan birini...

"Be-ben geçen yıl bir travma geçirdim. Hâlâ çözmeye çalışıyorum."

Amanda kaşlarını çattı. Bir an için adıma kötü hissettiğini

düşündüm ama sonra kendi gerçeklerini dile getirdi. "Jax'ın senden daha iyi birine ihtiyacı var."

"Pardon?"

"Ciddiyim. Bir sürü boktan şey yaşadı zaten. Şimdi de şerefsiz babasının ölüm döşeğinde olmasıyla başa çıkmaya çalışıyor. Senin gibi ağır yükü olan birine ihtiyacı yok. Yeterince şey atlattı. Neden kendi problemlerini onun kapısına getiriyorsun ki?"

Geriye yaslanırken göğsüm sıkıştı, kelimeleri beni sersemletmişti. "Hayır, ben... problemlerim üzerine çalışıyorum. Jax'in omzuna bir şey yüklediğim falan yok."

"Ama tam da öyle yapıyorsun çünkü çok bencilsin. İnsanların içinde geçirdiğin panik atağa bakılırsa kahrolasıca sorunların üzerine yeterince sıkı çalışmıyorsun. Eğer Jax'i önemseseydin, ona babasının öldüğü gerçeğini hazmetmesi için biraz alan verirdin. Jax'in ihtiyacı olan son şey rasgele bir kızın yaşadığı drama."

Amanda başka bir şey söylemedi. Sadece ayağa kalkıp gitti ve beni kelimeleriyle afallamış halde bıraktı.

Söylediklerinin beni etkilemesinden nefret ediyordum. Amanda'nın yorumları yüzünden kendimden ve Jax'le olan ilişkimden şüphe etmeye başlamamdan nefret ediyordum. *Ama ya o haklıysa? Ya işleri Jax için zorlaştırıyorsam?* Jax gerçekten de çok fazla şey yaşamıştı. Üstüne neden bir de benim duygusal çöküşlerimle uğraşmak zorunda kalsmdı ki? Ya Yoona onun benim durumumu kötüleştirdiği konusunda yanılıyorsa? Ya problem bensem?

O akşam eve döndüm ve her şeyi haddinden fazla düşündüm. Gece gözüme uyku girmedi ve ertesi gün Jax kasabaya geldiğinde kendimi onu göremeyecek kadar meşgul ettim.

Onun kapısına dayanmadan önce kendi problemlerimi çözdüğümden emin olmalıydım. Ben olmadan da çok şey yaşıyordu zaten. Kendi problemlerimin onu iyice aşağıya çekmesine müsaade etmem hiç adil olmazdı.

30

KENNEDY

Birkaç gün boyunca kütüphanede kaldım. Jax'e romanımla ilgilendiğimi ve onunla buluşamayacak kadar meşgul olduğumu söyledim. Bana iyi olup olmadığımı her sorduğunda yalan atarak her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Amanda'yla yaptığımız konuşmadan sonra onun yüzüne nasıl bakacağımı hâlâ bilmiyordum. Tek istediğim beni rahatlatması için kollarında olmaktı.

Salı günü kütüphanede o kadar uzun süre kalmıştım ki, çalışırken yağmur yağmaya başladığını bile fark etmemiştim. Hunter beni kütüphaneden atmak için geldiğinde yağmurun şiddeti beni bunalttı.

İlk düşüncem Jax'i aramaktı ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Onun yerine telefonumu çıkardım ve Connor'ın bana haftalar önce yüklettiği *Cuber* uygulamasını açtım. Promosyon kodu alanına "pırlanta" yazdım ve işe yaradığında gülümsemeden edemedim.

Connor henüz gençti ama çok zekiydi. Uygulaması harikaydı.

Connor'ın arabasını kütüphanenin önüne çekmesini beklerken yağmur sesinin beni rahatsız etmesine engel olmak için elimden geleni yaptım. Araç geldiğinde hızlıca basamaklardan indim ve yolcu koltuğuna atladım. Kalbim göğsümü sertçe döverken paniğimi kontrol altına almak için uğraştım.

"Selam, Kennedy! *Cuber*'e hoş geldin. Sana su ikram edebilir miyim? Belki naneli şeker? İstersen birkaç dergim de var..."

"Böyle iyiyim, Connor. Sadece mümkün olduğunca kısa sürede eve gitmek istiyorum."

"Anlaşıldı. Biz *Cuber*'de yolcularımıza tam olarak istedikleri şeyi vermeye bayılırız, o yüzden seni çabucak eve ulaştıracağım. Arkana yaslan, rahatla ve yolculuğun tadını çıkar."

Pek olası değil.

Connor yolun aşağısına doğru sürerken yağmur şiddetle arabanın tavanına çarpıyordu. Yağmurdan nefret ediyordum, çığlıklarının arabayı agresifçe dövmesinden nefret ediyordum.

Gözlerimi kapatıp derin nefesler alırken ellerimi sıkıca birbirine kenetlemiştim. Yakında eve varacaktık, içeri girecektim ve her şey yoluna girecekti. İyi olacaktım.

İyiyim.

Gök her gürlediğinde kalp atışlarım tavan yapıyordu. Yıllar önce hoparlörlerden bangır bangır çalan şarkıyı hâlâ duyabiliyordum. Annemin yanımdaki koltukta şarkıyı söylediğini duyabiliyordum. Babam ve Daisy'nin arka koltukta anneme eşlik ettiğine yemin edebilirdim.

Connor'ın telefonundan gelen sesle gözlerim anında açıldı.

"O neydi?" diye sordum kalbim şiddetle atarken.

Connor bana gülümsedi ve başını eğip konsoluna bakarken omuz silkti. "Sadece telefonum. Eminim ki annem nerede olduğumu merak etmiştir." Yağmur arabaya çekiç gibi darbeler indirirken Connor telefonuna uzandı.

"Hayır! Dur!" diye bağırdım. Elimi telefonuna koyduğumda duraksadı ve tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Yola bak. Çok yağmur yağıyor, telefonuna bakamazsın."

"Endişelenme, Kennedy. Ben bu işte profesyonelim." Connor telefonunu elimden çekip karıştırmaya başladı.

Kalbim sertçe göğüs kafesimi dövüyor, pençeleriyle deşe deşe içinden çıkmaya çalışıyordu. Başımı iki yana salladım. "Kenara çek," diye emrettim.

Tek kaşını kaldırdı. "Ne?"

Avuçlarımla gösterge paneline vurarak, "Kenara çek! Kenara çek! Kenara çek!" diye bağırdım. Nefes alamıyordum. Bir panik dalgası beni bütün bir şekilde yutarken ağzım kocaman açık kalmıştı. "Lütfen, Connor. Lütfen kenara çek. Kenara çek."

"Tamam, tamam!" dedi ve arabayı yolun kenarına çekti. Kontağı çevirdiğinde kendimi arabadan can havliyle attım.

Yağmur şakır şakır yağmaya devam ederken yoluna kenarındaki ağaçlara doğru ilerledim. Ardından yere eğildim ve kollarımı bacaklarıma dolayıp korkudan felç olmuş halde öne arkaya sallanmaya başladım. Tekrar oluyordu. Tekrar oluyordu. Onları kaybediyordum. Hepsini en baştan tekrar kaybediyordum.

Bir araba daha yanaştıktan sonra Connor biriyle konuşmaya başladı. "Aniden kafayı yedi, dostum. Onu arabaya geri sokamadım." Tepemde gök gürlüyor, yağmurun soğuğu tenimi titretiyordu. Hareket edemiyordum. Son on beş dakikadır hareket etmeye çalışıyordum ama yapamıyordum. Yağmur tenime çarparken olduğum yerde donup kalmıştım. Her damla geçmişten bir görüntüyü tetikliyor, her görüntü ruhumu parçalayan paniği güçlendiriyordu.

Bu şiddette bir panik atak geçirmeyeli çok uzun zaman ol-

muştu. Daha iyiye gidiyor olmam gerekiyordu. Yeni başlangıcıma doğru yolumu buluyor olmam gerekiyordu. Yeniden yazmaya başlamıştım. Mutluydum. En azından öyle olduğumu sanıyordum.

Ama işte buradaydım, bir meşe ağacının altında kıvrılmıştım ve yaşadığım dehşete ait görüntüler yüzünden hareket edemiyordum.

"Tamamdır, onu aldım," dedi tok bir ses. Bulutsuz gökyüzü kadar sakindi. Sesin sahibi bana doğru yürüyüp önümde eğildi. "Selam, Sun," dedi Jax çarpık sırıtışıyla. "Neler oluyor?"

"Be-be-ben... Ben ne-nefes a-al-alamıyorum..." Kollarımı bedenime dolayıp ileri geri sallanırken derin bir nefes aldım.

"Nefes al," dedi anlayışla başını sallayarak. "Nefes alabilirsin. *Nefes alıyorsun.* Sadece biraz düzensiz o kadar. Seni yağmurdan çıkarmalıyız."

"Ben yapamam... araba... Ş-şu anda arabaya binemem."

Jax yaşadığım şiddetli panik atağı izlerken ne tek kaşını kaldırdı ne de beni yargılayan herhangi bir harekette bulundu. Bana soru sormadı ya da arabaya binersem gayet iyi olacağımı söylemedi. Hislerimin ve korkularımın içini boşaltmadı, tıpkı eski kocamın yaptığı gibi bana geçmişi aşmamı söylemedi.

Jax kasırgamın ortasındaki huzurdu.

"O zaman seni arabaya bindirmeyiz ama yağmurun altında da kalamazsın. Bu yüzden gel hadi." Kollarını bana doğru uzattı.

"Ne yapacaksın?"

"Seni taşıyacağım."

Bakışlarını dolduran huzuru gördüğüm anda hasarlı kalbim yeniden atmaya başladı. Ben paniklerken o sakin kalıyordu. Zihnim kendi yarattığı çaresizliğin zalim dalgalarına kapılırken Jax durgun bir deniz gibiydi.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, Jax. E-evime çok uzağız. Yapamazsın. Ayrıca çok ağırım ve ve ve..."

"Kennedy," diyerek sözümü böldü. Hâlâ ellerini bana doğru uzatıyordu. "Seni taşıyacağım."

Başka bir şey söylemedim, sadece başımla onayladım. Kollarını etrafıma dolayıp beni ağacın altından kaldırdı. Çok uzakta olmasına rağmen evlerimizin olduğu yöne doğru yürümeye başladı.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordu Connor.

"Onu eve götürüyorum," diye yanıtladı Jax.

"Orası iki kilometre uzaklıkta."

"Sorun değil," dedi net bir ses tonuyla. Oysa bunun imkânsız bir görev olduğunu biliyordum.

Connor elleriyle saçlarını tararken iç geçirdi. "Arabaya ihtiyacınız olduğuna karar verirseniz diye arkanızdan takip edeceğim."

Hemen sonra arabasına atlatıyp Jax'in arkasından yavaşça sürmeye başladı. Jax'in benim için anlamı neyse, Connor için de Jax'in anlamı oydu. *Gerçek bir arkadaş*. Her insanın hayatında onu yağmurun altında taşıyacak birinin olması gerekirdi. Ayrıca arabaya ihtiyaç olunması ihtimaline karşın arkadaşını takip eden bir kişi kesinlikle ödülü hak ederdi.

Havenbarrow'da romantik kitaplara ait erkekler vardı.

Beni taşıdığı sırada başımı Jax'in göğsüne gömdüm, bedenimin ağırlığı onu yormuş gibi görünmüyordu. Attığı her adım kontrollü ve kastiydi. Başım göğsündeyken kalp atışlarını dinledim, bu sayede kendi kalp atışlarım da sakinleşti.

Sırılsıklam olmuş tişörtüne tutunurken, "Teşekkür ederim, Moon," diye fısıldadım.

"Ne zaman olursa, Sun," diye yanıtladı.

Evime vardığımızda beni ön verandanın basamaklarından

yukarı çıkardı. Connor elinde çantam ve anahtarlarımla bana doğru koştu. Eşyalarımı bana uzattığında teşekkür ettim.

Sonra ben ne olduğunu anlamadan kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. "Çok özür dilerim, Kennedy. Ne yaptıysam gerçekten özür dilerim."

Ona yanlış bir şey yapmadığını söyledim ama beni bıraktığında suçlulukla bakan gözlerindeki yaşları fark ettim. "Yemin ederim, Connor. Ben iyiyim."

Bir kez başıyla onayladı ve beyzbol şapkasını düzeltti. "Biraz dinlenin, hanımefendi. Jax... Ona göz kulak ol, olur mu?"

Jax ensesini sıvazladı. "Olur."

Connor arabasına dönüp evimden ayrıldı ve sırılsıklam Jax'i ön verandamda bıraktı. Paniğim geçtiği için şu anda kendimi aptal gibi hissediyordum.

Acması bir gülümsemeyle ona bakarken yanaklarımı tuttum. "Islak kıyafetlerle durmamalısın. Ben iyiyim, yemin ederim. Üstümü değiştirip yatağa gideceğim ve..."

"Konuşabilirsin."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne?"

"Ne hissettiğini bana anlatabilirsin."

Başımı iki yana salladım. Dudaklarım konuşmak için aralansa da kelimeler boğazıma takıldı, kalbime bütün ağırlığını yükleyen hisleri ifade edemiyordum. "Bunun üzerine nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Daha iyi olduğumu sanmıştım. Daha iyiye gittiğimi sanmıştım."

"Daha iyiye gidiyorsun."

"Hayır, gitmiyorum. Ne zaman çocuk görsem panik atak geçiriyorum. Ne zaman yağmur yağsa panik atak geçiriyorum. Boğuluyormuşum gibi hissetmeden arabaya zar zor biniyorum. Araba süremiyorum. Farkında değil misin? Ben normal

değilim. Penn hep çok fazla olduğumu söylemişti ve öyleyim. Amanda haklıydı."

"Amanda mı?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. "Onun herhangi bir şeyle ne alakası var? Sana ne söyledi?"

"Önemli değil. Önemli olan tek şey haklı olması. Sen benim kadar hasarlı olmayan birini hak ediyorsun."

"Saçmalıyorsun," dedi başını iki yana sallarken. "Sadece panik atak geçirdin, bu dünyanın sonu değil."

"Evet, öyle. Görmüyor musun, Jax? Ben hasarlıyım. Çok sorunlu biriyim ve sen kendini çoktan onarmışsın. Tek başına o kadar şey atlattıktan sonra etrafa saçılmış kırık parçalarımla uğraşmayı hak etmiyorsun."

"Bana gerçeklerini anlat, kalacağım," diye söz verdi Jax. "Ne olursa olsun, Kennedy. Korkmuyorum. *Buradayım*."

Başımı öne eğdim ve inatla akmaya devam eden yaşları sildim. "Bazı günler geçmiş hatalarımın ağırlığını hissetmeden aynada kendime bakamıyorum bile."

Jax ellerini ceplerine soktu ve bedenimin her santimini incelerken gözlerini kıstı. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum."

"Ama sen iyileşme yolunda daha iyi bir noktadasın. Bunun için üzerine düşeni yaptın. Ben ise bir adım ileri, beş adım geri gidiyormuşum gibi hissediyorum."

"İyileşme düz bir yol değil, Kennedy. Doğrusal bir çizgide ilerlemiyor. Eğriler, yoldaki tümsekler ve çukurlar olmadan iyileşme olmaz. Bazı günler annemi düşünüyorum ve sonsuza kadar yatakta kalmak istiyorum. Hâlâ anılar yüzünden bütün bedenimin acıdığı haftalar geçiriyorum ama bunların iyileşmenin bir parçası olduğunu biliyorum. Eddie bir keresinde bana gölgelerimizi onurlandırmaktan korkuyorsak iyileşemeyiz de-

mişti. Bazen güneş bile bulutların arkasında kaybolur. Bu yaydığı ışığı ondan eksiltmez."

Dudaklarım aralandı ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Göğsüm hâlâ sıkışıyordu ve ellerim titriyordu.

"Bırak da sana sarılayım," dedi başıyla beni işaret ederek. "Lütfen?"

Başımla onayladım.

Eve girdiğimizde ıslak kıyafetlerimi değiştirip Jax'e bol eşofman altlarımdan birini verdim, üst bedeni hâlâ çıplaktı.

Birlikte yatağa kıvrıldık ve kendime dağılma izni verirken kolları beni sıkıca sarmaladı. Bana acele etmemi söylemedi. Acımın bir son kullanma tarihi olduğunu söylemedi. Sadece her şeyi aynı anda hissedebileceğim bir alan yarattı. Tam o anda böyle bir şeye çok fazla ihtiyacım olduğunu fark ettim. Dağılmaya ihtiyacım vardı ve Jax kırık parçalarımı yakalamak için oradaydı.

Odamın tavanına bakarken, "Şöyle bir korkum var," diye itiraf ettim. Uzun bir süre Jax'in göğsünde ağlamıştım ve en sonunda duygularımla birlikte dünyaya geri dönmüştüm. "İnsanların sevemeyeceği kadar zor olduğuma dair. Aldığım hasarın insanları ittiğine dair. Travmamın beni sevilemeyeceğim kadar çok parçaladığına dair."

Jax bir anlığına sessiz kaldı. Sanki düşüncelerini tam olarak anlamamı sağlamak için kelimeleri mükemmel şekilde bir araya getirmeye çalışıyordu. Konuştuğunda her zerremle dinlemeye başladım.

"Daha önce hiç âşık olmadım," dedi. "Nasıl işlediğini hiç bilmiyorum ama anlamaya çalışıyorum. Hakkındaki her şeyi öğrenmeye çalışıyorum. Şu noktaya kadar öğrendiğim şey, aşkı düşündüğüm zaman aklıma senin geldiğin."

Vücudum ürperirken dudaklarım aralandı. "Jax..."

"Senin kırık parçalarını seviyorum çünkü onlar bana yaşanmışlıklarını gösteriyor. Ne kadar zor olsa da, zamanla kendini dünyaya açacak kadar cesur olduğunu gösteriyor." Gözlerimin içine baktı. "Seni seviyorum, Kennedy. Sana olan sevgim aşktan daha büyük. İçinde barındırdığın aydınlığı da karanlığı da seviyorum. Aynı şekilde kırık parçalarını da sevmeye devam edeceğim, ta ki sen sevgimi kalbindeki çatlakları unutacak kadar güçlü hissedene kadar. Ardından seni biraz daha fazla seveceğim."

Kelimeleri kırık olduğunu bile bilmediğim kısımlarımı iyileştirdi. Dudaklarım onunkilerde dans etti ve onu kuş tüyü kadar hafifçe öptüm. "Ben de seni seviyorum."

"Bir gün bunu aşacaksın, Kennedy. Bir gün dışarıda rahatça yürüyebileceksin ve küçükken yaptığın gibi yağmurda dans edebileceksin. Ben de yanı başında dans ediyor olacağım. Ama aceleye getirmene gerek yok, tamam mı? Yavaş gidebilirsin. İyileşmenin bir zaman çizelgesi yok. Sana iyi gelen hızda git ve bacakların yorulduğunda seni taşımama izin ver. Bu yolu yalnız yürümek zorunda değilsin."

O akşam dışarıdaki fırtına şiddetle esmeye devam etti. Ancak Jax'in kollarında olduğum için uzun zaman sonra ilk kez... uyuyabildim.

Ertesi sabah uyandığımda pencerelerden içeriye güneş süzülüyordu. Yatakta onun olduğu tarafa yuvarlandım ve Jax'in gittiğini fark ettim. Hızlıca doğrulup telefonuma uzandım, saat çoktan on bir buçuk olmuştu. Düşündüğümden daha fazla tükenmiştim.

Sabahlığımı giyindim ve Jax'i bulmak için tüm evi dolaş-

tım. Hiçbir şey söylemeden mi gitmişti? Bu mesele aklımı daha fazla kurcalayamadan dışarıdan gelen yüksek sesli uğultuyu duydum. Ön kapıma gittiğimde kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı çünkü binlerce baloncuk hızla bana doğru geliyordu. Bahçemde bir düzine baloncuk makinesi vardı ve hepsinin ortasında, Jax yüzünde büyük bir gülümsemeyle ellerini eşofman altının ceplerine sokmuş halde duruyordu.

"Bu da ne?" Başımı iki yana sallarken kahkaha atıyordum.

"Baloncuk üflerken üzgün olamazsın," dedi bana doğru yürüyerek. Ellerimi alıp sıkıca sardı. "Bu akşam kızından bir öpücük almanı istedim. Ne olursa olsun, hâlâ burada olduğunu hatırlamanı istedim."

Gözlerim doldu. "Sen istediğim ve sahip olabileceğimi bilmediğim her şeysin."

"Ben seninim," diye söz verdi. "Sanırım hep senindim." Bir adım geri çekilip ellerini bana doğru uzattı ve hafifçe eğildi. "Baloncukların altında dans etme onurunu bana bahşeder misin?"

Gülerek ellerini tuttum ve dans ettik.

Ayışığı Kitaplığı

31

KENNEDY

"Burada ne yapıyorsun?" Yoona ön verandama çıkarken nefesim kesildi. Ablamın bana geldiğini gördüğümde Jax ve Connor peyzaj üzerine çalışıyorlardı. Ben de romanımdaki bir sahneye gömülmüştüm.

Ayağa kalktım ve koşarak ona doğru gidip sıkıca sarıldım.

"Gelecek aya kadar dönmeyecektiniz," dedim şok olmuş halde.

"Eh, kasabadaki bir kuş bana ailene ihtiyacın olabileceğini söyledi. Nathan evde dinleniyor, ben de konuşmak için uğramak istedim," dedi Yoona. Çalışıyormuş gibi görünmek için elinden geleni yapan Jax'e bir bakış attı. "Sen de Jax olmalısın." Ablam ona doğru giderken yüzünde bir gülümseme vardı. "Seni bunca zaman sonra yeniden görmek çok güzel ve aradığın için teşekkür ederim." Yoona onu çekip sarılırken üzerimdeki şoku hâlâ atamamıştım.

"Onu sen mi aradın? Nasıl?" diye sordum şaşkın şaşkın.

Jax omuz silkti. "Geçen akşam sen uyurken telefonunu aldım ve ona ulaştım. Etrafında tanıdık yüzlerin olması iyi gelir diye düşündüm."

Kalbim onundu.

"Teşekkür ederim, Jax." Bana o çarpık sırıtışıyla baktığında içim ısındı. Tekrar gidip Yoona'ya sarıldım.

Ablam omzuma kolunu doladı ve kalçasıyla yan tarafımı dürttü. "Annemin kahvesinden içip arayı kapatalım mı?"

"*Jetlag** değil misin? Eğer çok yorgunsan benimle takılmak zorunda değilsin."

"Senin yanında yorgun olmayı uyumaya tercih ederim. Hadi gel. Bana her şeyi anlatman gerekiyor, özellikle de ateş parçasına dönen küçük Jax'i."

Başımı iki yana salladım. "Onunla çıktığım için endişeli olduğunu sanıyordum."

"O telefon aramasından sonra mı? Artık imkânı bile yok. Hatalıydım. Çok ama çok hatalıydım. O yüzden hadi, kafeinle beni."

İçeri girdiğimizde kalbim ablamın dönmesine duyduğum heyecanla patlayacakmış gibiydi. Ona sandığımdan daha çok ihtiyacım vardı. Yemek odasmda otururken olup biten her şeyi konuştuk. Bana yaptıkları gezilerinden bahsetti. Ne zaman Nathan'ın konusu açılsa, ona duyduğu aşkın gitmeden öncekine kıyasla katlandığını görebiliyordum. Aşkın bunca yıldan sonra bile büyümeye devam edebilmesi beni hayrete düşürüyordu.

"Şu Jax denen adam, Kennedy," dedi başını iki yana sallarken. "O tam olarak aradığın adam, öyle değil mi?"

"Sanırım. Daha iyi hissetmemi sağlıyor. Normalde üzgün olacağım günlerde beni mutlu ediyor."

"Güzel," diye başıyla onayladı. "Hak ettiğin de bu. Yalan söylemeyeceğim, bana geçmişinden bahsettiğinde gerçekten endişelendim. İncinmeni istemiyordum ama en kötü anında ya-

* Çoğunlukla uzun süreli uçuşlar sonrasında ortaya çıkan, vücudun biyolojik saatiyle iniş yapılan yerin saatinin uyuşmaması nedeni ile yaşanan bir rahatsızlıktır. (ç.n.)

nında olması, seni desteklemesi... senin için hep bunu istedim. Gerçek aşkı bulmanı, düşmene müsaade etmektense seni el üstünde tutacak bir aşkı deneyimlemeni umdum. Penn o adam değildi. Ama Jax... sana bakış şekli..." Bayılıyormuş gibi yaparak beni güldürdü.

"Bana bakışını iki saniyeliğine gördün. Bu bile yetti mi gerçekten?"

"Evet," dedi ciddi bir tavırla. "Neden biliyor musun?"

"Çünkü sana babamın anneme baktığı gibi bakıyordu. Sanki sen dünyaymışsın da yörüngenin yakınlarında bile olduğu için şanslıymış gibi."

Midemde kelebekler uçuştu. "Bana kendimi tam da öyle hissettiriyor. *Önemli.* Sanki ben yeterliymişim gibi."

"Çünkü sen yeterlisin, Kenny. Her zaman yeterliydin. Zor zamanlar geçirdiğini biliyorum ama en sonunda seni güçlü kılacaklar. İlerlemenle şimdiden gurur duyuyorum."

Fincanımda döndürdüğüm kahveye baktım. "Bazen sizden o kadar uzun süre uzak kaldığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Burada seninle ve Nathan'la olup daha hızlı iyileşebilirdim."

"Kimse kimsenin daha hızlı iyileşmesini sağlayamaz ama fırtına dinene kadar seninle otururduk."

Belki de bütün mesele buydu. Asıl olay gün ışığına ulaşmak değildi, en sevdiğin insanlarla fırtınaya direnebilmekti.

"Sanırım bir terapistle görüşmeye başlayacağım," dedim. "Jax terapinin ona nasıl yardımcı olduğundan bahsetti. Zihnimin içinde birikip tıkanıklık yapan pisliği temizlememe yardımcı olabilir."

"Bence bu harika bir fikir. Birinden yardım istemek cesur insanların yapacağı bir iştir. Bu dünyada yalnız olmadığını asla

unutma yeter, Kennedy. Hem iyi günde hem de kötü günde arkandayım. Tüm bunların en güzel yanı ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Artık her gün bizi gözeten bir melek ekibimiz var. Bu bir lütuf değilse ne bilmiyorum."

O akşam Jax'e kelimelerimle ve bedenimle teşekkür ettim. Sanki var olmak için tek sebebim buymuşçasına onunla seviştim. Birbirimizin kayıp yapboz parçasıymışız gibi bedenlerimiz birbirine mükemmel uyuyordu. Beni sevme şeklini seviyordum, hem kelimeleriyle hem de bedeniyle.

Yatakta uzanırken telefonu bildirim sesiyle çınladığında doğruldu. Ekranda yazan kelimeleri okurken yüzünün ciddileştiğini gördüm.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Amanda'dan mesaj geldi, babamla ilgili," dedi kasvetle. "Yaşam destek ünitesine bağlanmış ve durumu iyi görünmüyor. Onu hastaneye sevk etmişler."

"Aman Tanrım, Jax. Çok üzgünüm."

Aceleyle hazırlanmaya başladı. "Oraya gitmem gerek. Onu görmem, şey yapmam gerek..." Kıyafetlerini giyinmeye başladı, kelimeleri anlaşılmıyordu. "Şey yapmam..."

"Hey." Ellerimi omuzlarına koyarak onu durdurdum. "Sorun yok. Ben yanındayım. Seni ben götüreceğim."

"Hayır, senden bunu isteyemem. Araba kullanmanın senin için zor olduğunu biliyorum. Ben iyiyim. Ben..."

"Jax, iyi değilsin. Araba kullanacak durumda değilsin. Ben yanındayım. Bana anahtarlarını ver."

Gönülsüzce bana anahtarlarını uzattı ve evden çıkmadan önce toparlandık. Şoför koltuğuna oturduğumda hayatım bo-

yunca aldığım en derin nefesi ciğerlerime doldurdum. Aşırı gergin olmadığımı söylersem yalan atmış olurdum. Ancak bunu üzerimden hızlıca atmam gerekiyordu çünkü yolcu koltuğunda fırtınalarım sırasında yanımda duran adam oturuyordu. Şimdi aynısını onun için yapma sırası bendeydi. Anahtarı kontakta çevirdim, ayağımı gaz pedalına koydum ve yola çıktık.

Hastaneye vardığımızda durum iyi değildi. Jax içeriye bir kitapla girdi. Doktorlar onu babasının fazla zamanı kalmadığı konusunda bilgilendirdi ve veda etmeye hazırlanması gerektiğini söylediler.

Jax babasına olan hisleriyle ilgili hiçbir şey söylemedi. Sevgisini ya da minnettarlığını ifade etmedi. Babasının nasıl da hayatını değiştirdiğiyle ilgili hikâyeler paylaşmadı. Onun yerine oturup *Savaş ve Barış* okudu. Duyguları onu ele geçirmeye başlayana kadar bölüm ardına bölüm okudu. Bu ona çok fazla geldiğinde, kelimeler dudaklarından dökülmemeye başladığında ve acısı onu boğduğunda kitabı ellerinden alıp onun için okumaya başladım.

32

KENNEDY

Cole son nefesini 5 Ağustos'ta aldı. Bu olduğunda Jax'in yanındaydım. Birlikte hastane odasında oturduk ve babası ciğerlerini son nefesiyle doldurup verirken hemşireler bize alan tanıdılar.

Her şey olup bittikten sonra Jax bana dönüp sesini alçalttı. "O öldüğü için birazcık rahatlamış hissetmem yanlış mı? Artık beni incitemeyeceğini düşünmem bencilce mi? Bu beni bir canavar mı yapıyor?"

"Hayır," dedim elini tutarak. "Bu seni insan yapıyor."

Cenaze güneşli bir günde gerçekleşse de dünya kasvetli geliyordu. Cole bir tören istemediği için mezarlıkta toplanan küçük bir kalabalıktan ibarettik. Jax'in ağabeyi Derek nişanlısı Stacey'yle birlikteydi. Connor, Yoona ve Nathan dışında Eddie'yle Marie de gelmişti. Jax'i önemseyen herkes onu sarmalamak için oradaydı.

Dönüp de başka bir silüetin bize doğru yürüdüğünü gördüğümde kalbim tekledi. Joy mezarlığa yaklaşıyordu ve bize ulaştığında tam Jax'in yanında durdu.

Jax ona döndü, bunca yılın ardından evinden çıkmasına şok olmuştu. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu şaşkınlık dolu bakışlarla.

Joy ona tüm kırık kalpleri iyileştirecek bir gülümsemeyle baktı. Ardından Jax'in elini avucunun içine alıp sıkıca tuttu. "Ben sevgi neredeyse oraya giderim," diye yanıtladı sakince. "Bu da sen neredeysen oraya giderim demek oluyor."

Paylaştıkları bu ana tanık olurken kalbim neredeyse patlayacaktı.

"Teşekkür ederim, Joy" diye fısıldadı Jax.

"Her zaman," diye yanıtladı Joy.

Jax'in birkaç cümle kurma zamanı geldiğinde babası hakkında ne söylemesi gerektiğinden emin değildi. "Çoğunuz babamı tanımadınız ve tanıyanlarınız da onu iyi biri olarak bilmiyor. Burada o iyi bir babaymış gibi davranmam gülünç olur çünkü değildi. Zalimdi, sertti ve çoğu günler ondan nefret ettim. Ama yine de..." Bir nefes aldı. "Daha önce birinden çok nefret ettiğiniz ama aynı zamanda da onu çok özlediğiniz oldu mu hiç? İşte babama karşı böyle yıpranmış bir sevgi besliyorum. Son günlerinde bile tek istediğim şey onu gururlandırmaktı."

Jax paltosunun cebine uzandı ve babasına okuduğu romanı çıkardı. "Bu tanıştıkları gün babamın annemi okurken gördüğü kitap. Bağ kurabilecekleri bir şey olsun diye gidip kitabı okuduğunu anlatmıştı. Ebeveynlerimin harika bir ilişkisi vardı diye size yalan söylemeyeceğim çünkü yoktu. Tıpkı hepimiz gibi onların da kusurları vardı. Fakat bu kitap onları birbirine bağladı, bu yüzden babam son nefesini vermeden önce ona bu kitabı okumayı bitirmek istemiştim. Tek amacım onunla bağ kurabilmekti. Birkaç bölüm eksik kaldı, onunla olan ilişkimiz hakkında da böyle hissediyorum. Hep birkaç bölüm eksiktik."

Burnunu çekerken omuz silkti. "Umarım karanlıkta huzur bulur. Umarım nereye gittiyse güneş doğar ve eline tekrar ışığını bulma fırsatı geçer."

Jax duygulara boğularak başını öne eğdi. Elini tutmak için hemen yanına gittim. Eddie de yanımıza geldi ve kitabı diğer elinden aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Jax.

"Birkaç bölüm okuyacağım," dedi Eddie sayfaları çevirirken. "Çünkü son kelime okunana kadar kitap bitmemiş demektir."

"Daha çok var, Eddie," diye karşı çıktı Jax. "Hepsini okuyamazsın."

"Birazını da ben okuyacağım," diye araya girdi Yoona. Bu zincirleme bir tepki oluşturdu. Herkes Cole'un tabutunun başında biraz okumaya gönüllü oldu. Hayatımda tanık olduğum en güzel andı. Kitabı aramızda dolaştırdık ve son sayfaya geldiğimizde Jax yüksek sesle okudu.

Son kelimeyi de söylediğinde kitabı babasının tabutunun üstüne bıraktı ve son vedasını etti.

Ardından el ele tutuşarak arabalarımıza döndük çünkü bir daha asla yalnız yürümek zorunda kalmayacaktık.

33

KENNEDY

Cenazeden sonra Jax'in evine gittik. Durumu iyi idare ediyor gibi görünüyordu, ta ki Derek'le birlikte babalarının eşyalarını ayıklama vakti gelene kadar. Bir süredir Cole'un çalışma odasında vakit geçiriyorlardı. Aniden Jax'in, "Bu saçmalık!" diye bağırdığını duydum.

Panikleyerek iyi olup olmadıklarına bakmaya gittim ve Jax'i gördüğümde kalbim ortadan ikiye ayrıldı.

Bakışlarına ağırlık çökmüştü, yorgundu ve elinde bir bardak viski vardı.

Cenazeden sonra kıyafetlerimizi değiştirmeye fırsat bulamamıştık. Aslında düşünmeye bile fırsat bulamamıştık. Jax'in siyah takım elbisesinin düğmeleri açılmıştı, kravatı çözülmüştü ve gözlerindeki ışık yavaşça sönmüştü.

"Bunu çözeceğiz, Jax. Endişelenme," dedi Derek hüzünlü bir ses tonuyla. Arkasını dönüp ofisten çıkarken bana hafifçe gülümsedi. "Onunla ilgilenir misin?"

"İlgilenirim." Derek kapıyı arkasından kapattı ve beni çok sinirli bir Jax'le baş başa bıraktı. "İyi misin?" diye sordum.

"O pisliğin tekiydi." Jax elindeki bardağa bakarak başını iki yana salladı. "Ve bunu 'baba-problemleri-olan-yetişkin-bir-adamım' perdesinden söylemiyorum. Hayır, onun pisliğin teki olduğunu söylüyorum sadece. Cenazesine kimse gelmedi çünkü pisliğin tekiydi. Benden başka kimse onu hastanede ziyaret etmedi çünkü pisliğin tekiydi. En son anına kadar, hatta ölümünden sonra bile şerefsiz pisliğin tekiydi." Jax kıkırdadı ama ortada komik bir şey olmadığını ikimiz de biliyorduk. Her kahkaha bir bıçak darbesi gibiydi. Her gülümseme acı doluydu.

Kapı çerçevesine yaslanıp bakışlarımı ona diktim. "Jax..."

"*Yapma,*" diye tısladı bardağı masadan geri alarak. "Daha iyi hissetmemi sağlama. Şu anda bunu istemiyorum."

"Ne yapabilirim? Sana nasıl yardım edebilirim?"

"Edemezsin. Anlamıyorsun. Onun ne yaptığını bilmiyorsun..." Derin bir nefes alıp kitaplığa doğru gitti ve elini yasladı. İçkisi dengesizce bardağın kenarlarına çarpıyordu. Arkası bana dönüktü ama sesindeki kırılganlığı duyabiliyordum.

"Anlat bana," diye üsteledim.

"Derek annem öldükten ve babamın aslında nasıl bir adam olduğunu anladıktan sonra kasabadan ayrıldı. Ağabeyim akıllılık etti ve istesem ben de onunla birlikte gidebilirdim. *Gidebilirdim* diyorum çünkü benden onunla gitmemi istedi ama ben kaldım. Babama bir şeyler borçlu olduğumu düşünüyordum. Bana yeterliymişim gibi hissetmeme neden olacak hiçbir şey söylemedi. Bana kalmam için hiç neden vermedi. Bana elini sürdüğü her sikik anı hatırlıyorum. Hakkımda yaptığı her iğrenç yorumu hatırlıyorum. Ancak beni sevdiğini söylediği tek bir anı bile hatırlamıyorum. Bir tane bile. Artık o öldü. *Öldü*, Kennedy. Öldü. Ayrıca tüm bunları bana bırakma cüretini göstermiş." Jax masaya doğru işaret etti.

Bakışlarım gösterdiği yere kaydıktan sonra yanına gittim ve evrak dosyasını elime aldım. Babasının vasiyetinin bir kopyasıydı.

Jax pis pis güldü. "Sayfa üçü aç, paragraf dördü oku," dedi emreder gibi. Söylediğini yapıp yazılanları okuduktan sonra midem çalkalandı ve kusma isteğiyle doldum.

Bakışlarım Jax'inkileri bulduğunda başını aşağı yukarı salladı. Bir yazım yanlışı olmasını umut ederek paragrafı tekrar okudum ama hiçbir hata yoktu.

"Tesisat şirketini ve mülkü Derek'e bırakmış. Ona bunu bırakmış..." dedi başıyla göstererek. Altdudağının kenarını ısırdı. "Bu benim sahip olduğum tek şeydi. Bu yer ve babam sahip olduğum tek şeydi. O da her şeyi kaçıp giden ağabeyime bırakmış."

Ne diyeceğimden emin değildim. Bu bilgiyi nasıl sindireceğimden emin değildim. Tek bildiğim hayatın Jax'e berbat bir el dağıttığıydı. En sonunda şansı dönecekmiş gibi göründüğü anda hayat araya girmiş ve bir tur daha hayal kırıklığı getirmişti.

"Sana bir şey bırakmış olması lazım... Yapmış olmalı..." Kekeliyordum, kelimelerim ağzımdan rasgele saçılıyordu. "Bu hiç mantıklı değil," dedim hâlâ inanamayarak.

"Cole Kilter hiçbir zaman mantıklı değildi."

"Sana hiçbir şey bırakmamış mı?"

Jax başını iki yana salladıktan sonra tekrar vasiyetnameyi işaret etti. "Yerde bir ayakkabı kutusu var. Onu bana bırakmış."

Başımı eğip baktım, ardından yere eğilip kutuyu aldım. İçinde mektuplar vardı, bizim mektuplarımızdı. Jax'ten asla gelmeyen ve Jax'e asla ulaşmayan mektuplar. En tepede bir kâğıt parçası vardı ve üzerinde şöyle yazıyordu: *Sen benim mutluluğumu çaldın, ben de seninkini.*

Başımı kaldırdığımda Jax bana bakıyordu. Ne söylemem ya da hissetmem gerektiğini hiç bilmiyordum, o yüzden onun aklından geçenleri tahmin bile edemezdim.

"Ne komik, öyle değil mi?" Çalışma odasında volta atmaya başladı, sesini yükseltmişti. "Mezarından bile beni incitebiliyor."

"Jax..."

Başını durmadan iki yana sallıyordu. "Bunca zamandır hepsinin, tüm bu boktan şeylerin altında bir neden yatıyordur diye düşündüm. Ama hiçbir neden yokmuş."

Bunu nasıl düzeltecektim? Bütün varlığını başkaları için savaşmaya adamış bir adama onun da buna değer olduğunu nasıl gösterebilirdim, hem de hayatındaki pek çok şey farklı bir hikâye anlatıyorken?

"Hepsi bir şakadan ibaret," diye mırıldandı. Geriye çekilerek hasara baktığında altdudağının hafifçe titrediğini gördüm. Bardağını yere fırlattı ve cam parçalandığı sırada o da parçalandı. Dizlerinin üzerine düşerken vücudunu içe doğru kıvırdı. Hiç ağlamadı ama bunun bir kırılma noktası olduğunu biliyordum. Önümdeki kırılmış ruh için ağladığım duyulmasın diye elimle ağzımı kapattım. O ağlayamadığımda onun için ben darmadağın oldum.

Elleri kırık cama gelmiş ve kesilmişti. Onun yanma giderken tek kelime etmedim. Ona ayağa kalkması için yalvarmadım. Ona güçlü kalmaya çalışmasını söylemedim. Fırtınası boyunca yanında oturdum ve bana gitmem için yalvarana kadar orada durdum.

34

KENNEDY

Ben Jax'i biraz dinlenmesi için zorla yatırdıktan sonra, "O nasıl?" diye sordu Derek. Nişanlısıyla birlikte kasabadaki pansiyonda kalıyorlardı. Stacey bir süre dinlenmek için odalarına geri dönmüştü ama Derek kardeşinin iyi olduğunu öğrenmeden gitmek istememişti.

Ona doğru ilerledim ve kanepede yanına oturdum. "Durumla başa çıkmaya çalışıyor. Onu suçlayamam. Baban..."

"O benim babam değildi," diye tısladı Derek sıktığı dişlerinin arasından. "Jax'in de babası değildi. Katiyen değildi. O canavarın Jax'e davranış şekli iğrençti. Ben gittiğimde neler yaşadığını tahmin bile edemiyorum. Onu burada bırakmamalıydım."

"Seninle gelmesi için uğraştın."

"Evet, demek ki daha çok uğraşmalıymışım."

"En azından araziyi ona bırakabilirsin," dedim. "Eminim onun adına falan devredebilirsin. Bir yolu kesinlikle vardır."

Derek başını öne eğdi. Parmaklarını birbirine kenetlemişti ve sessizliğini korurken eklemleri bembeyaz kesilmişti.

"Derek," diye üsteledim. "Babanın zalimliğini iyi bir şeye çevirebilirsin."

"Biliyorum," diye hemfikir oldu. "Tam da o yüzden bu cehennem deliğini en yüksek teklifi verene satacağım."

Kelimelerinin bedenime bıçak gibi saplandığını hissettim. "Bunu yapamazsın. Burası Jax için çok şey ifade ediyor."

"Gerçekten mi? Duvardaki yumruk delikleri yüzünden mi? Onu burada tutan şey bu mu? Yoksa Cole'un mikrodalgayı mutfağın diğer ucuna fırlatışının hatırası mı? Ya da ben buradan gitmeden önceki akşam beni bayıltacak kadar sert yumruk atışının hatırası mı? Onu burada tutan şey bu mu?" diye patladı.

"Hayır. Elbette değil."

"O zaman onu burada tutan şey ne olabilir?"

"Annen," diye fısıldadım.

Derek halıyla kaplanmış zemine ayağım vurmaya başladı. Bütün bedeni titriyordu. "Bu yeri arkasında bırakması için başka bir sebep daha. Burada çok fazla trajedi yaşandı."

"Jax burayı güzel bir yere dönüştürmeye çalışıyor. Buna inanmak zorundasın, Derek."

"Bizim geçmişimizden güzellik çıkmaz. Güven bana, denedim."

Orada oturup Derek'in endişesinin giderek artmasını izlerken yüzümü buruşturdum. Beyninin ışık hızında çalıştığını görebiliyordum ve babasının arazisini satarak doğru olanı yaptığına yürekten inanıyordu.

"Derek..."

"İşlemleri başlatmak için geç kalmadan doğru insanlarla iletişime geçeceğim." Kanepeden kalktı ve başparmağıyla kaşlarını düzeltti. "Sabah erkenden eve uçuyorum ama Jax'le iletişimde kalacağım."

"Bekle, hayır. Lütfen tekrar düşün," diye yalvardım ayağa fırlayarak. "Bu onu dağıtacak, Derek. Eğer bu evi ondan alırsan dağılacak."

Benimle göz teması kurmayı reddediyordu, dudağının kenarı seğirmişti. "Başına bundan daha kötüsü de geldi ve gayet iyi atlattı. Eminim bunu da atlatacak ve sonrasında çok daha iyi olacak. En sonunda kendine bir hayat kurabilir."

"Burada bir hayatı var."

"Hayır, burada bir kafesi var. Çok uzun zamandır burada hapis hayatı yaşıyor. Dinle, Kennedy. Anlıyorum. Onu önemsiyorsun. Ben de önemsiyorum. O yüzden bu seçimi yapıyorum. Çünkü kendisi için o yapmayacak. Hayatımda boktan bir sürü şey yaptım. Defalarca kez yanlış tercihte bulundum ama bunun doğru olduğunu tüm kalbimle biliyorum."

"Nereye gidecek peki?" diye fısıldadım başımı iki yana sallayarak. "Evi yokken nereye gidecek?"

"En güzel yanı da bu," diye mırıldandı özel tasarım takım elbisesini düzeltirken. "Herhangi bir yere gidebilir, burada olmayacak ya. Ona hoşça kal dediğimi söyle, olur mu?"

"Kendin söylemeye ne dersin? Bir erkek gibi davran. Kardeşinin gözlerinin içine bak ve ne yapacağını anlat."

"Ben hiçbir zaman cesur biri olmadım." Bir anlığına başını önüne eğdi ve iç geçirmeden önce derin bir nefes aldı. "Ona bunun en iyisi olduğunu söyle yeter, ben de iletişime geçeceğim zaten."

Jax'e planlarını anlatmadan çekip gitmesinden iğrenerek, "Sen korkağın tekisin," diye bağırdım. Kardeşinin yüzüne bakıp ona gerçeği söylemeye bile cesareti yoktu. "Sana tapıyor, sen ise onu yerle bir edeceksin."

"Beni affedecektir çünkü o, Jax. O insanları affeder."

"Bu ondan yararlanmanı gerektirmez."

"Haklısın. Belki de bu seçimim yüzünden karma bana ağır bir bedel ödetecek ama en azından kardeşimin bu hapishanede kalmadığını bilerek daha iyi uyuyacağım. Ona değer verdiğini biliyorum. Lanet olsun, onun için savaşan biri olmasından dolayı mutluyum ama ben de onun için savaşıyorum. Bunu şu anda göremediğin için üzgünüm ama belki zamanla anlarsın. Hoşça kal, Kennedy."

Beni orada, sevdiğim adamı mahvedeceğini bildiğim haberlerle baş başa bıraktı.

Elimde geri sayım yapan bir bombayla kalakalmıştım ve Jax'in ruhunu olabilecek en kötü şekilde parçalara ayıracağını biliyordum.

Derek'in gittiği haberini Jax'e verdiğimde üzülmedi. Ne bağırdı ne de yıkıldı. Sadece... yenik görünüyordu. Neredeyse hissizleşmişti. Sanki her duyguyu hissetmişti ve geriye sadece nihai bir boşluk kalmıştı.

İkimiz yatağının kenarında otururken, "Sanırım gitsen iyi olur," dedi Jax.

"Hayır, Jax. Seni bırakmayacağım."

Ona bu gerçekle güvence verip duruyordum ama artık beni duyduğundan bile emin değildim.

Çevresinden, hislerinden, benden tamamen kopmuştu.

Yatağa oturup kıpırdandı, ardından boğazını temizledi. "Tuvalete gitmem gerek."

O kalkarken ben de ayaklandım. Bana zayıf bir gülümsemeyle baktı. "Beni tuvalete kadar takip etmene gerek yok, Sun. Sanırım onu kendi başıma halledebilirim."

"Pekâlâ. Elbette. Tamam. Ben burada bekliyor olacağım." O odadan çıkarken yatağa geri oturdum. Birkaç dakika sonra

kamyonetinin motorunu duydum. Koşa koşa ön kapıya gittim ve arabasıyla uzaklaşmasını izledim.

"Telefonunu açmıyor. Durmadan arıyorum. Gideli dört saati geçti," diye açıkladım Yoona'ya kapımı çalar çalmaz. "Gerçekten endişeliyim."

"Eminim iyidir. Muhtemelen kafasını toplamaya ihtiyacı var. Yaşananların hepsi ona çok fazla geldi."

"Yalnız olmasını istemiyorum. Yanında olmak istiyorum. Birilerine ihtiyacı varmış gibi hissediyorum ama herkesi kendinden uzaklaştırıyor. O cehennemin neye benzediğini iyi bilirim. Seni koca bir yıl boyunca kendimden uzaklaştırdım çünkü beni teselli edeceğini biliyordum ve bunu hak ettiğime inanmıyordum."

Yoona'nın gözleri bu gerçeğin beraberinde getirdiği üzüntüyle doldu. "Onu seviyorsun, değil mi?"

Başımla onayladım. "Her zerremle."

Bana kırık bir gülümsemeyle baktı ve kolumu dürttü. "Birini sevdiğine ne yaparsm, biliyor musun?"

"Ne?"

"Onları en kötü günlerinde daha çok seversin. Jax acı çekiyor ve o böyle düşünmese bile sana ihtiyacı var. Sana hiç olmadığı kadar ihtiyacı var. Jax'in yerinde Nathan olsaydı ne yapardım bilmek ister misin?"

Cevabını bekledim.

Yoona ayağa kalktı, ön kapıya gitti ve tenis ayakkabılarını giydi. "Onu eve getirmek için dünyayı köşe bucak arardım. Bu yüzden hadi aramaya çıkalım."

Ben de ayakkabılarımı giydim ve yola koyulduk.

35

JAX

"Viski," diye mırıldandım boş bardağımı barmene kaydırarak. Ne kadar uzun zamandır bu barda oturduğumu bilmiyordum. Ne kadar uzun zamandır burada olduğumu da bilmiyordum. Kennedy'den ve tesellisinden uzaklaşmak istemiştim çünkü aklım karmakarışıktı. Uzaklaşmam gerektiğini biliyordum ama kasabadan çıktığım anda gidecek başka yerim olmadığını fark etmiştim.

O kahrolasıca kasaba dışında bir şey bilmiyordum.

Ben de kendimi Ray'in Barı'nda bulmuştum ve bir cumartesi gecesi körkütük sarhoş olmuştum. Viskinin yakmayı bıraktığı ve düşüncelerimin silindiği evredeydim. *Güzel.* Hiçbir şey hissetmek istemiyordum. Geçmişteki hatalarımı telafi etmeye çalışarak geçirdiğim yılların ardmdan başarısız olduğum gerçeğiyle baş etmek istemiyordum. Evsizdim ve elle tutulur hiçbir şeyim yoktu.

Babama sahip olduğum her şeyi vermiştim ama o bana kazık atmıştı. Hem de bir gün arazinin benim olacağım söylemesine rağmen. Oranın bana miras kalacağına yemin etmesi-

ne rağmen. Benim hatam da buydu, bir yalancıya inanmıştım. Noel Baba'ya da inansam yeriydi.

"Yeterince içmediğine emin misin, Jax?" diye sordu Ray gözlerini kısarak. Bu kasabadaki insanların restoranlara kendi adlarını vermelerinin olayı neydi böyle? O kadar mı yaratıcılıktan yoksunlardı?

Siktir.

Sarhoştum.

"Bugün bir pisliği toprağa gömdüm, Ray. Biraz daha viskiyle başa çıkabilirim," diye mırıldandım.

Ray kaşlarını çattı. "Duydum." Bana baş sağlığı dilemedi çünkü o dürüst bir adamdı. Babam öldüğü için üzgün değildi. Onu suçlamıyordum. Yine de bardağımı tekrar önüme koydu ve viski şişesini bana bıraktı.

Ellerimi karman çorman saçlarımdan geçirdikten sonra kendime bir bardak daha viski doldurdum. Kennedy'nin kesintisiz aramalarından kaçınmak için telefonumu kapatmıştım. İyi hissetmeye hazır değildim. Bana vereceği sevgiye hazır değildim.

Tek istediğim acması gerçeklerimde boğulmaktı.

Tek istediğim yalnız bırakılmaktı.

Barda bir kıkırdamanın yankılandığını duyduğum anda bunun gerçekleşmeyeceğini anladım. "Aman Tanrım, Lars! Kes şunu," diye burnundan güldü Amanda.

Omzumun üzerinden baktığımda iki Amanda ve üç Lars'ın bara daldığını gördüm. Belli ki çakırkeyiflerdi ve radyoda bangır bangır çalan *country* müziğiyle dans ediyorlardı. Ne zamandan beri müzik çalıyordu ki?

Belki burada oturduğumdan beri...

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp başımı iki yana salladım. İkisinden de sadece bir tane olduğu ortaya çıktı. *Neyse.* Önemli değildi.

Viskime döndüm ve Lars bağırarak seslendiğinde duyduğum öfkeyi üzerimden atmaya çalıştım. "Ooo, barda oturan bizim Jax Kilter değil mi? Buradakiler için ne büyük lütuf!" diye bağırdı ellerini çırparak.

Göğsüm sıkıştı ama yine de onu görmezden geldim.

"Ona bulaşma, Lars," dedi Amanda. "Bugün yeterince şey yaşadı."

"Ah, doğru ya. O yokmuş gibi davrandığımızı unutmuşum. Her iddiasma varım ki, o yüzden buraya geldi. İhmalkâr babasının arkasından kutlama içkisi söylediğine eminim. Öyle mi yapıyorsun, Jax?" diye sordu Lars. Bana doğru gelip ellerini omuzlarıma koymuştu.

Ellerim bardağı sıkıca kavrarken sessizliğimi korudum.

"Lars, gel artık. Hadi bir masaya geçip yemek yiyelim." Amanda sanki Lars'ın şerefsizlik etmesi onu şaşırtmış gibi konuşuyordu. Adamın DNA'sında bile şerefsizlik vardı. "Onu rahat bırak."

Gerçekten de bunun Lars'ın yapacağı bir şey olduğuna inanıyor muydu? Bu herif beni bütün hayatım boyunca rahat bırakmamıştı. Neden bu akşam üzerime gelmesindi ki? Ayrıca Lars'ın en sevdiği hobisi zaten yıkılmış insanları daha da perişan etmekti.

Düşene bir tekme atmak gibisi yoktu.

"Sen masaya geçsen de ben eski bir arkadaşla arayı kapatsam nasıl olur?" dedi emreder bir ses tonuyla.

"Ben senin arkadaşın değilim," diye mırıldandım.

Başını bana doğru yatırdı ve yanıma daha fazla yaklaştı. "Ne dedin sen?"

Amanda bize birkaç adım yaklaştı. "Lars..."

"Git," dedi Amanda'ya yüzünde o kendini beğenmiş sırıtışıyla.

Amanda'ya baktım. Gözleri endişeyle doluydu. Benim için mi, yoksa kendi için mi endişelendiğinden emin değildim.

"Seninle böyle konuşmasma izin verme," dedim usulca. "Kimsenin seninle böyle konuşmasma izin verme."

"Jax," diye lafa başladı ama Lars tekrar sözünü kesti.

"*Sen masaya geç dedim*," diye patladı.

Amanda nasıl kendini onun yanında bulmuştu? O bundan daha iyiydi. Daha iyisini hak ediyordu. Ancak başını öne eğip ikisi için masa bulmaya gitmesine bakılırsa onsuz daha iyi olacağını bilmiyordu.

Benim Lars'ı sevmediğimi biliyordu. Dikkatimi ona doğru çekmek için mi gittiğini merak ediyordum.

"Seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu Lars. Hâlâ geri adım atmıyordu. "Yani eski sevgilini becermem?"

"Dostum. Şu anda ciddi misin? Neredeyse otuz yaşına geldik. Artık bunu aşmaya ne dersin? Biraz garip kaçıyor."

"Bu durum seni öldürüyor olmalı. Dürüst olmak gerekirse, Amanda'nın seninle o kadar uzun süre kalmasına şaşırıyorum. Ayrıca ne var biliyor musun? Onu becermekten hevesimi aldıktan sonra yeni hatununu da becereceğim."

Olayı artık çok ileri götürmüştü. "Kennedy'nin yakınına adım atacak olursan," diye tısladım ona doğru dönerek.

"Ooo, işte burada." Lars sırıttı. "Canavar uyanıyor."

"Benden ne istiyorsun, Lars?"

"Bu kasabadan gitmeni istiyorum. Senin toksikliğin olmadan daha iyiyiz. Bir de kendini kurnaz mı sanıyorsun? Peyzaj şirketi mi kuracaksın cidden? Müşterimi mi çalacaksın?"

"Peyzaj şirketi falan kurduğum yok," diye mırıldandım.

Bana doğru bir kartvizit fırlatarak, "O zaman bu ne?" diye bağırdı.

Kartviziti alıp bakışlarımı elimden geldiğince odaklamaya çalıştım. Şimdi hatırlamıştım, Connor kartvizit bastırmıştı ve kasabada dağıtıyordu. Böyle aptalca bir şey yapacağım tahmin etmeliydim. "Bu gerçek değil."

"İnsanlar diğer şirketten fiyat teklifi almaktan bahsettiğinde benim için yeterince gerçek oluyor. Benim cebimden para çalmana izin veremem."

"Kimsenin paranı aldığı yok," diye homurdandım. Bunun için fazlasıyla sarhoştum. Lars neden benimle konuşuyordu ki? Dönmesi gereken bir randevusu yok muydu?

"Elbette alamazsın çünkü sen de tıpkı geberip gitmiş baban gibi aylağın tekisin. Boklu tuvaletlerini tamir ettirmek dışında bu kasabadaki kimse seninle çalışmak istemez. Bokla uğraşan bok gibi bir adamsın. Keşke kafayı yemiş anneni öldürdüğünde kendini de vursaydın," diye fısıldadı. Sesinden adeta zehir akıyordu.

Annemden bahsettiğinde ruhumun uyuşmuş kısımları anında alevlendi. "Ne istiyorsun," Lars?" diye patladım bar sandalyesinden ayağa kalkarken. "Çıldırmamı mı istiyorsun? Kontrolü kaybetmemi mi istiyorsun? Seninle dövüşmemi mi istiyorsun? Beni bir pislik gibi mi göstermek istiyorsun? Tamam. Pekâlâ. Ben kahrolasıca Jax Kilter'ım! Annesini öldüren pislik. Babası tarafından dayak yiyen pislik. Bir hiç olan pislik. İçimdeki canavarın dışarı çıkmasını mı istiyorsun? Al bakalım! İşe koyul! En iyi darbeni indir," diye tısladım ellerimi genişçe iki yana açarak. Kaybedecek neyim vardı ki?

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun, Kilter?" diye sordu Lars, sesi kulağa şaşırmış geliyordu.

Hayır. Lars'la dövüşmek istemiyordum. Hiçbir şey yapmak istemiyordum. Sarhoştum, bar etrafımda dönüyordu ve hissettiğim uyuşukluk giderek soluyordu.

Başımı iki yana sallarken, "Fark etmez," diye mırıldandım.

"Senin derdin ne, ha? Neden bu kadar tuhaf bir tipsin? Neden her zaman mırıldanıyorsun?" diye bağırdı Lars. "Amanda buna nasıl katlandı hiç bilmiyorum."

Onunla uğraşmak istemiyordum. Kimseyle uğraşmak istemiyordum. Tek istediğim yalnız bırakılmaktı.

Yürüyüp gitmek için arkamı döndüğümde Lars omzumu kavradı ve beni kendine doğru çevirdi. "Seninle konuşmam bitmedi, pislik!" Yüksek sesli bağırışını duyduğum anda hiç düşünmeden yumruğumu suratının ortasına indirdim.

Bunu yapmaya niyetlenmemiştim. Yürüyüp gidecektim. Tek istediğim eve gitmekti.

Benim bir evim yoktu...

Siktir, siktir, siktir.

Odaklanmaya fırsat bulamadan Lars üzerime atladı ve beni yere devirdi. Bardaki herkes bağırırken güreşmeye başladık. Amanda'nın sesi ağlıyormuş gibi geliyordu. Bazıları tezahürat ediyor, diğerleri ise bizi ayırmaya çalışıyordu.

"Siktir git!" diye bağırdı Ray bizi ayırırken.

"Ray, özür dilerim." Lars ayağa kalktı. "O başlattı."

"Söyleyeceklerini kendine sakla, Lars. Jax'le özellikle bugün uğraştığın için tam bir şerefsizsin. Defol git barımdan," diye emretti. Ardından elini bana uzattı. "Sen iyi misin, Jax?"

Başımla onayladım ama ayağa kalkarken başka bir şey söylemedim. Yüzüm acıyordu. Kafam acıyordu. Kalbim sızlıyordu.

Cebime uzandım, nakit para çıkarıp bara attım. Dışarı sendeleyerek çıkmadan önce, "Özür dilerim, Ray," diye mırıldandım.

Anahtarlarımı bulmak için cebimi yoklarken biri bana seslendi.

"Jax!"

Başımı kaldırdığımda dört tane Kennedy'nin bana doğru geldiğini gördüm.

İki tane Kennedy.

Hayır, sadece bir taneymiş...

"N-ne yapıyorsun burada?" diye geveledim sağa sola sallanırken. Aslında kaldırıma uzansam iyi olacaktım.

"Seni eve götürmeye geldim," dedi bir kolunu benimkine geçirerek.

Kolumu çektim. "Eve mi?" Güldüm. "Komikmiş, Kennedy."

Onun tam aksi yönüne doğru yürümeye başladığımda arkamdan geldi. "Bekle, Jax. Hadi ama. Benim evimde kalabilirsin. Bunu yalnız yapmak zorunda değilsin."

"Neden ki? Her şeyi hep yalnız yaptım."

Tekrar yanıma gelip kolumu tutarak, "Sarhoşsun," diye fısıldadı. Bedenime gönderdiği elektrik akımı hâlâ varlığını sürdürüyordu. İçimi ısıtmasından nefret ediyordum. Onun yanında olmanın her şeyi biraz daha iyi kılmasından nefret ediyordum.

"Ben mahvolmuş bir haldeyim." İç geçirdim. "Gitmem gerek. Bu kasabadan çıkmam gerek. Bu yeri terk etmem gerek. Şey yapmam gerek..."

"Benimle gel," dedi sözümü bölerek. Bal rengi gözleri içimi delip geçiyordu.

"Nereye?"

"Herhangi bir yere. Neresi olursa. Nereye gideceksen beni de götür." Ellerimi avucunun içine aldı ve beni bedenine çekti. Geri çekilmek istedim, daha fazla orada kalmak istedim. Alnını benimkine yasladı. "Kal, Jax."

"Sun..."

"Kal, Moon," diye fısıldadı ellerini göğsüme koyarak.

Aklımda düşünceler uçuşmaya başladığında gözlerim kapandı.

"Benimle kal," diye yalvardı.

"Hiçbir şeyim yok, Kennedy. Sana verecek hiçbir şeyim yok."

"Bana kalbini ver, ihtiyacım olan tek şey o. Lütfen, Jax. Lütfen," diye yalvardı ve dudaklarını hafifçe benimkilere sürttü. "Eğer kalırsan seni sonsuza dek seveceğim."

Gözlerimi açtım ve işte oradaydı: Sevgilim. Arkadaşım. Güneş ışığım.

"Ne yapacağım?" diye sorarken sesim çatladı.

"Hadi bu akşam eve gidelim, sonrasını sabah çözeceğiz. Olur mu?"

Çözeceğiz.

Biz.

Artık tek değildim. Artık yalnız değildim çünkü Kennedy benim yanımda yürüyecek kadar cesurdu.

Yavaşça başımla onayladım ve elini tuttum. "Olur."

Ayışığı Kitaplığı

36

KENNEDY

"Burada ne arıyorsun? Nerede kaldığımı nereden öğrendin?" diye sordu Derek ertesi sabah.

"Kasabada sadece bir tane pansiyon var. Çözmesi zor olmadı." Dün akşam gözümü bile kırpmamıştım çünkü Jax uyuyamıyordu, bu yüzden güneş pencerelerden süzülene kadar onunla birlikte oturmuştum.

"Sana bir şey gösterebilir miyim?" diye sordum.

Derek sakalını kaşıdı ve boğazını temizledi. "Stacey'yle kısa zaman içinde havalimanına doğru yola çıkmamız gerek. Zamanım yok."

"Uzun sürmeyecek. Sadece göstermek istiyorum."

"Neyi göstermek?"

"Jax'in yarattığı şeyi. Lütfen sadece gelip bir bak. Aile mülkünüzün Jax'te kalması gerektiğini göreceğine söz veriyorum."

Bileğindeki saate bakıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sadece yirmi dakikam var."

"Güven bana, o kadar sürmeyecek bile."

Derek başka bir şey söylemedi, sadece başıyla onayladı.

Onu Jax'in arazisindeki ormana doğru yönlendirdim. Yol boyunca tek kelime etmedik. Papatya tarlasına vardığımızda ve çiçekleri gördüğünde Derek'in gözleri doldu.

"Papatyalar," diye mırıldandığında kulağa tıpkı kardeşi gibi geldi.

"Evet."

"Onun en sevdiği çiçeklerdi." Derek boğazını temizledi. "Jax burayı annem için mi yapmış?"

"Evet. Bir sürü planı daha var. Annenizin eski peyzaj projelerinin hepsini saklamış ve..."

"Kahretsin," diye fısıldadı Derek, ardından boğazmdan bir haykırış kaçtı. "Siktir!"

Yaşadığı patlama bende soğuk duş etkisi yarattı ve ne diyeceğimi bilemedim. "Buraya gelmek seni üzdüyse özür dilerim." Fikrimden dolayı suçluluk duyuyordum. Bunun duruma yardımcı olacağını sanmıştım.

"Hayır, anlamıyorsun," dedi yanaklarından yaşlar süzülmeye başlarken. Duygularının kontrolünü kaybederek ellerini başının tepesine koydu. "Anlamıyorsun."

"Neyi anlamıyorum?"

"Bunların hiçbirini." Sertçe yutkundu ve ellerini başının arkasında bağladı. "Kardeşimin yaşadığı her şey benim suçum."

Sersemlemiş bir halde gözlerimi kıstım. "Sen neyden bahsediyorsun?"

"Yaşadığı tüm acılar ve zorluklar... Cole'la kapana kısılması... Hepsi benim yüzümden. Ama kardeşim onun hatası bile olmayan bir şeye duyduğu suçluluk yüzünden annemin en sevdiği çiçekleri dikiyor."

"Derek. Neler oluyor?"

"Kaza. O yapmadı." Başım öne eğdi ve gözyaşları yanak-

larından hızla akmaya başladı. Bütün dünyayı tepetaklak eden o kelimeleri söylerken vücudu zangır zangır titriyordu. "Ben yaptım, Kennedy. Bendim. Onu ben vurdum. Annemizi ben öldürdüm, Jax değil."

Kelimeler beni sarstı ve ormanı dolduran sessizlik dehşet vericiydi.

Birkaç adım geriledim. "Ne? Hayır. Jax yaptı. Onu oraya götürdüğün için kendini suçladığını biliyorum ama..."

"Hayır," diye itiraz etti Derek. "Ben yaptım. Tetiği ben çektim, Kennedy. Silahında emniyet kilidi vardı. O indirmedi. Ben indirdim. Özür dilerim. Çok ama çok özür dilerim. Onu ben vurdum. Annemi ben öldürdüm."

Gerçeklerini gün yüzüne çıkarırken kontrol edilemez bir şekilde ağlıyordu. "Çok üzgünüm. Çok üzgünüm."

Ne yapsam bilemiyordum. Derek'in ağzından çıkan şeyleri nasıl ele alacağımı bilmiyordum. Annesini o mu vurmuştu? Elizabeth'i öldürmüş ve Jax'in tetiği çekenin kendisi olduğuna inanarak yaşamasma izin mi vermişti?

Ne haltlar dönüyordu böyle?

37

DEREK

YAŞ ON YEDİ

Cole, Jax'in yaz kampını iptal etti. Geyiği öldürmediği için gitmesine izin vermiyordu. Annem kardeşimi göndermesi için onunla kavga etti ama Cole paranın ona ait olduğunu ve zayıf oğlunu kampa göndermeyeceğini söyledi.

Son zamanlarda annem ve Cole sık sık tartışıyordu. Buna artık katlanamıyordum. Tıpkı önceki sefere benziyordu, ebeveynlerimin kavga ettiği zamanlara. Bağırışlardan nefret ediyordum ama Cole'u terk etme fikrinden daha fazla nefret ediyordum. Ama Jax kendine gelmezse annemin bu adamı terk edeceğini biliyordum. Zaten bir baba kaybetmiştim, bir tanesini daha kaybetmek istemiyordum.

Cole çoğunlukla bir babadan istediğim her şeydi. Tüm futbol maçlarıma geliyordu. Birlikte balığa çıkıyorduk. Avlanıyorduk. O harika biriydi. Evet, Jax'i rahat bırakmıyordu ama bu da kardeşimin hatasıydı. Sürekli bebek gibi davranıyordu. Küçük bir kız gibi değil de bir oğlan gibi davransa, Cole ona da bana davrandığı gibi davranırdı. Ardından annem ve Cole mutlu mesut yaşardı, böylece her şey yoluna girerdi. Bunun olmasını sağlayacaktım.

Annem ve Cole'un kavga ettiği başka bir öğleden sonra Jax'in yatak odasına girdim. "Yataktan kalk," diye bağırdım omzunu dürterek. "Dışarı çıkmalıyız ve hızlı olmamız gerek."

"Neden?"

"Cole seni affedecekse bir geyik öldürmek zorundasın."

Panik bütün bedenine yayılırken Jax'in yüzü düştü. "Hayır, hayır. B-ben y-ya-yapamam," diye kekeledi.

Battaniyesini üzerinden çekip attım ve onu yataktan zorla çıkardım. "Yapabilirsin, Jax. Sadece korkuyorsun."

"Korkmuyorum," diye yalan söyledi. Ama dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

"Evet, korkuyorsun. Hadi gel. Gerçekten de annemin Cole'u terk etmesinin sebebi mi olmak istiyorsun? Ebeveynlerinin ayrılmasını mı istiyorsun?"

"Hayır."

"O zaman gel."

"Silahları alamayız ki. Babam onları kilit altında tutuyor."

Cole'un anahtarlığını yüzünün önünde salladım. "Aldım bile. Hadi artık, onlar yatakta olmadığımızı anlamadan halledelim şu işi."

Jax bir anlığına hareketsiz kaldığında homurdandım ve avucumla alnına vurdum. "Jax, şimdi tam zamanı. Ya sonsuza kadar kork ya da yap gitsin." Delici gözlerimi onunkilere dikmiştim. Jax'in bakışları tıpkı anneminki gibi çok nazikti. Tıpkı annem gibi çok yumuşaktı. Duygusaldı. Cole onların kendi iyilikleri için fazla duygusal olduklarını söylüyordu.

"Cole'un seni de beni sevdiği gibi sevmesini istemiyor musun?" diye bastırdım.

Bu harekete geçmesini sağladı.

Onu yatak odasından sürükleyerek çıkardım ve tenis ayak-

kabılarını giydirdim. Beni silahları tuttuğumuz kulübeye kadar takip etti. "Cole'un silahını al," diye emrettim. "Onun en sevdiği silahla bir geyik öldürdüğünü duyduğunda çok etkilenecek."

Dışarı çıktığımızda Jax'in silahı sağlam tuttuğundan emin oldum. Tir tir titriyordu.

Çok karanlıktı ve onun karanlıktan nefret ettiğini biliyordum. Jax'in korkmadığı çok az şey vardı, orası kesindi.

Tek ışık kaynağımız yanımda getirdiğim fenerdi, içinde titreşen bir mum vardı. El fenerinin geyiği korkutup kaçıracağını düşünmüştüm.

Jax'in yardıma ihtiyacı olursa diye kendi silahımı da almıştım.

Tek yapması gereken geyiği öldürmekti. Tek yapması gereken tetiği çekmekti. Böylece Cole ondan hoşlanacaktı, ardından her şey normale dönecekti. Annem ve Cole kavga etmeyi bırakacaktı. Bir aile olarak kalabilecektik.

Geyiğin ağaçların arasındaki hareketini izlememize yardımcı olması için feneri kullandım. Cole bana beyaz kuyruklu geyik gibi bir güzelliği yakalarken sabırlı olunması gerektiğini öğretmişti.

O yüzden bekledik, bekledik ve biraz daha bekledik.

En sonunda belirdi. Geyik büyüktü. Geçen sonbahar vurduğumun neredeyse iki katıydı.

Kardeşimin ellerinin titrediğini görmeme rağmen, "Hadi bakalım, Jax. Çok nadir bir hayvan! Hedef al," diye emrettim.

Sonra ormanda bir ses duyduk, ikimize sesleniyordu. "Jax! Derek!"

Annem.

Annem geliyordu.

Gittiğimizi anlamıştı.

Sıkıl.

"Yap şunu!" diye fısıltıyla bağırdığımda Jax yerinde sıçradı ve korkuyla mumu devirdi.

"Tanrım, Jax. Hadi artık! Bunu yapabilirsin, sadece tetiği çek. Tetiği çek, tetiği..."

Bir el ateş sesi duyuldu ve Jax silahı elinden düşürdü.

Ardından bir çığlık duyduk.

Benim elimdeki silah da yere düşünce karanlıkta görmek için elimden geleni yaptım. Karanlıkta bağırışlara doğru koşarken bir ağlama sesi duydum. Sese ulaştığımda ve etrafımdaki çimenlerle çalıları boyayan kanı gördüğümde bütün bedenime panik hücum etti. Endişeyle kocaman açılmış iri, masum gözlere baktım.

"Anne!" diye bağırdım. Jax de koşarak geldi, o da benim gibi dehşete düşmüştü.

"Oğullarım," dedi annem kısık bir sesle. Yanaklarından gözyaşları akarken kelimeleri titrek çıkmıştı.

Ne?

Nasıl?

Hayır...

Jax annemin ellerini avuçlarının arasına aldığı sırada çığlık atmaya başladım. "Yardım edin!" diye haykırdım. Panik her zerremi ele geçirmişti. Kalbim göğüs kafesimden sökülüp çıkarılıyormuş gibi hissettiğim sırada tüm bedenim titriyordu.

"Sorun yok, bebeğim," diye ağladı annem eliyle Jax'in elini sıkarken.

"Çok özür dilerim, anne," dedi Jax hüngür hüngür ağlayarak.

Gecenin karanlığı beni bütün olarak yutmaya başladığında annemin kelimeleri yitip gitti.

Hayır, hayır, hayır...

"Ben ne yaptım?" diye bağırdı Jax panik göğsüme otururken. Hepsi benim suçumdu.

Anneme bakarken gözlerim yaşlarla doldu. "Aman Tanrım," diye bağırdım, ileri geri volta atıp duruyordum. O yapmamıştı. O yapmamıştı.

Ona kurşunun senin silahından çıktığını söyle. Tetiği senin çektiğini söyle. Cesur ol!

Ama yapamadım. Kelimeleri ağzımdan çıkaramadım.

Küçük kardeşim annemizi kollarına almış hıçkıra hıçkıra ağlarken dudaklarımdan asla söylenmemesi gereken o kelimeler döküldü.

"Jax," diye bağırdım gergin bir sesle. "Sen ne yaptın?"

38

KENNEDY

GÜNÜMÜZ

Derek hikâyesini anlatırken aklıma tek bir kelime bile gelmiyordu.

O papatyaların ortasında dağılmaya devam ederken başımı iki yana salladım. "Ona gerçeği anlatmak zorundasın."

"Hayır, yapamam. *Yapmamam*... Bu onu öldürür," dedi boğulurcasına. "Beni asla affetmez."

"Bu önemli değil, Derek. Jax cehennemi yaşadı, bütün hayatını yapmadığı bir şeyin acısını ve suçluluğunu çekerek geçirdi! Ona bu kadarını borçlusun! Bunu ondan saklamaya hakkın yok. Özür dilerim ama ona sen anlatmazsan ben anlatacağım."

"Neler oluyor?" diye sordu arkamızdan bir ses. Döndüğümde Jax'in yüzünde kafası karışmış bir ifadeyle orada durduğunu gördüm. "Derek, sen iyi misin? Babamızı kaybettik diye mi böylesin?" diye sordu çok içten bir tavırla.

Derek başını iki yana salladı. "Çok özür dilerim, Jax."

"Sorun değil. Konu her ne ise sorun değil." Jax ağabeyinin döktüğü gözyaşlarının nedeninden tamamen habersiz bir halde onun yanına gitti. Derek'in neden böyle dağıldığına dair en ufak bir fikri bile yoktu ama yine de onu teselli ediyordu.

Ağabeyinin hak ettiğine inanmadığım bir teselliydi bu.

"Ona anlat," diye emrettim Derek'e. Yüzünden suçluluk akıyordu.

"Bana neyi anlatacak?" diye sordu Jax. "Neler oluyor?"

Derek başını öne eğdi ve durmadan özür dilemeye devam etti. Kelimeler ağzından her çıktığında kulağa daha az samimi geliyordu.

"Ne için özür diliyorsun?" diye sordu Jax. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Derek derin bir nefes aldı ve her şeyi kardeşine anlattı. Kelimeler ağabeyinin dudaklarından dökülürken etrafı ateşe veriyor, Jax'i can evinden vuruyorlardı.

Jax ağabeyinden uzaklaştı. "Hayır. Sen beni..." Gözlerini sıkıca yumdu ve derin bir nefes aldı. "Bütün hayatımı ben yaptım sanarak..."

"Biliyorum," diye itiraf etti Derek. "Biliyorum. Yaptığımı geri alamam ve çok özür dilerim. Yıllar önce buradan kaçmamın nedeni yaptıklarımla yüzleşememdi, Jax. Korkağın tekiydim. Aklım yerinde değildi, o yüzden gittim. Bundan hayatımın her günü pişmanlık duyuyorum."

"Seni her aradığımda bana yaşananların benim hatam olmadığım söyledin. Bunu adeta beynime kazımaya çalıştın. Kendimi suçlamamam gerektiğini zorla öğretmeye çalıştın. Sebebini hiç anlamamıştım. Beni teselli etmeye çalıştığını sanıyordum ama aslında itiraf etmeye çalışıyormuşsun."

Derek ağlamaya devam ederken Jax orada kıpırdamadan duruyordu.

Ne yapsam, ne söylesem, her şeyi nasıl daha iyi hale getirsem bilemiyordum. Jax'in çıldırmak üzere olduğundan emindim. Bu gerçeği öğrenen ben olsaydım, kesinlikle aklımı kaçırırdım. Ama beni -hepimizi- şaşırtarak sakin kaldı.

"Bana ver," dedi ağabeyine. "Araziyi bana ver. Senden başka hiçbir şey istemiyorum. Bana bu kadarını borçlusun. Senden vaktini ayırmanı istemiyorum ve özürlerin sikimde bile değil. Bana burayı verirsen meseleyi kapatırız."

"Senindir," dedi Derek. Teslim olurken omuzları öne doğru çökmüştü. "Senindir."

Durmadan özür dileyerek yanımızdan uzaklaştı.

Jax'in yanına koştum ve ellerini tuttum. "Şu anda neler hissettiğini hayal dahi edemiyorum. Aklından neler geçiyor tahmin bile edemiyorum. Ama şunu bilmeni istiyorum ki... ben yanındayım ve hiçbir yere gitmiyorum."

Gözlerini kapattı ve dudaklarını alnıma bastırdı. Beni kendine çekip sıkıca sarıldı. "Her şey çok boktan."

"Biliyorum."

"Ama yine de sana sahibim."

"Evet, Jax. Ben buradayım. Ne olursa olsun buradayım."

"Seni seviyorum, Kennedy."

"Ben de seni seviyorum, Jax."

Bunun kolay olmayacağını biliyordum. Jax'in baş etmesi gereken çok şey olduğunun farkındaydım ama onun yanında olacaktım. Kendini ortasında bulduğu tüm fırtınalarda elini tutacaktım.

Olayı takip eden günlerde onun yanında kaldım. Günler haftalara evrildi. Jax yıllar önce yaşanan kazanın gerçeğiyle başa çıkarken zorlanıyordu. Derek ilişkilerini onarma çabasıyla sürekli arıyordu ama Jax aramalarının hiçbirine cevap vermiyordu.

"Onunla bir gün konuşmam gerekecek," demişti. "Ama şu anda değil."

Onu çok iyi anlıyordum.

Yaşadığı şeylerden sonra ağabeyiyle bir daha hiç konuşmasa onu suçlamazdım ama Jax'i tanıyordum. Sevgisi nefretinden büyüktü. Derek'le ilişkisi bir daha asla aynı olmayacaktı ancak bir noktada onunla iletişime geçeceğini biliyordum.

Şu anda arazisinin peyzajı üzerinde çalışıyordu, Connor'la birlikte ona yardım ediyorduk. Ellerini toprağa sokmak onu iyileştiriyor gibiydi. Toprakta kazdığı her noktayla birlikte geçmişi unutup yeni bir gelecek keşfediyordu. Güzel ve sağlıklı olabilecek bir şeydi bu. En sonunda yeniden başlamanın bir yolunu buluyordu.

Ben de aynısını yapıyordum.

Eddie -ya da o öğleden sonra için Dr. Jefferson- gözyaşlarımı silmem için bana bir peçete daha uzattı. Üç haftadır onu haftada iki kere görüyordum ve seanslarımızın sonunda hep gözyaşlarına boğulmuş oluyordum.

"Bu iyi, Kennedy. Duygularını dışa vurmak çok sağlıklı bir şey," dedi beni cesaretlendirerek. Bazı günler bunu yapmak çok zor gelse de onun haklı olduğunu biliyordum. Bana verdiği birkaç ipucu ve tüyo sayesinde panik ataklarımı aşma konusunda daha iyiye gidiyordum.

"Ne zaman başka bir çocuk görsen aklından 'Daisy' kelimesi geçiyordur. O anları kayıp olarak değerlendirmek yerine, kızın sana sevgisini gönderiyormuş gibi düşün. O senin her anında yaşayabilir ve izin verirsen bu güzel bir lütfa dönüşebilir."

Dr. Jefferson'ın önerdiği bakış açısını bir süredir deniyordum. Her zaman işe yaramıyordu ama bazen kendimi gülümserken buluyordum. O zaman sevdiğim insanlarla, beni dinlemeye her zaman hazır insanlarla Daisy'ye dair hikâyeler paylaşıyordum.

Akşama doğru terapi seansından çıktığımda Jax binanın dışında beni bekliyordu.

"Gözyaşları var mıydı?" diye sordu dudaklarında minik bir gülümsemeyle.

"Beni bilirsin." Kahkaha attım. "Eddie beni ağlatmazsa terapi olur mu hiç?"

"Oldukça iyi iş çıkarıyor," diye hemfikir oldu Jax.

Gözlerimi kısarak göğsünü dürttüm. "Belki seninle de iyi iş çıkarmasına yeniden izin vermenin vakti gelmiştir."

Alnımı öptü ve beni yanına çekti. "İkimiz aynı anda iyileşemeyiz, Sun. Bu ilişkide duygusal olarak dengesiz bir tarafa ihtiyacımız var."

Durdum. "Cidden, Jax. Sen iyi misin? Yani iyi olduğunu söylediğini biliyorum ama gerçekten soruyorum."

"Oraya varacağım. Söz veriyorum. Sadece adım adım ilerlemem gerekiyor. Her sabah uyanıp hayatım için daha fazlasını istemem gerekiyor. Şimdiye kadar iyi geldim."

Gülümsedim. "Güzel."

"Öyle. Bir ayağımı diğerinin önüne koymaya devam edeceğim. Elimden gelenin en iyisi bu."

Her adımı onun yanında atmayı planlıyordum. İleri doğru hareket ettiğimiz müddetçe iyi olacağımızı biliyordum.

"Şimdi şu lanet partiye gidebilir miyiz? Connor'a kaçırmayacağıma dair söz verdim." Jax kamyonetinin anahtarlarını bana attı ve yolcu koltuğuna yöneldi. Direksiyon başında daha rahat hissetmeye başlamak için ne zaman istersem arabasını kullanmama izin veriyordu. On dakikadan uzak yerlere gitmiyorduk ama şanslıydık ki, Havenbarrow'da hiçbir yere ulaşmak on dakikadan fazla sürmüyordu.

Bugün Connor'ın büyük doğum günü partisi vardı ve büyük

derken kastettiğim şey devasa boyutta olmasıydı. Kasabadaki neredeyse herkes Connor'ı severdi. Sanki kasabaya büyük bir festival gelmiş gibi meydan tamamen kapatılmıştı. Bir dönme dolap, karnaval oyunları ve dönen fincan kiralanmıştı.

Kasabadaki herkes Connor'ın on sekizinci doğum gününü kutlamak için gelmişti. Bu da aşağı yukarı Jax'in cehennem tanımına eşdeğerdi. Hâlâ bu kasabadaki insanlardan nefret ediyordu ama Connor'ı itiraf etmeyeceği kadar çok seviyordu.

Kamyoneti park ettik -eklemem gerekirse mükemmel sürmüştüm- ve Jax doğum günü çocuğunun hediyesini arka koltuktan aldı.

İnsanlar festivalin etrafında kahkahalarla koşturuyor, bağırıyor ve yüzlerini pamuk şekerle patlamış mısıra gömüyorlardı. Her şey abartılı ve harikaydı. Connor böyle bir kutlamayı hak ediyordu.

Connor doğum gününe giriş ücretinin yirmi beş dolar olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Ana girişte parayı toplayan iki genç çocuk vardı. Onlara elli dolar bıraktım. Romanımın ilk taslağını bitirdiğim için kendimi cömert hissediyordum ve bir çılgınlık yapmak istemiştim. Elbette temsilcim kitabımı bir yayıncıya satamayabilirdi. Bu durumda bir süre birikimlerimi kullanmam gerekecekti ama tekrar amaçlarımın ve hayallerimin peşine düştüğüm için iyi hissediyordum.

Yüzünde kocaman bir sırıtışla ikimize doğru koşarken, "Ortak, gelebilmişsin!" diye bağırdı Connor. Yüzündeki tek şey sırıtışı değildi. Görünüşe göre, partisinde yüz boyama da yapılıyordu ve Connor resmen bir kaplan olmuştu. Umarım sahip olduğu kişilik zamanla çok değişmezdi. Ruhu, gözden kaybolamayacak kadar parlaktı.

Jax gülümsedi. "Anlaşmamızı bozamazdım. İyi ki doğdun." Connor'a hediyesini uzattı.

"Umarım bununla birlikte bana borçlu olduğun yüz doları da verirsin."

"Evet, serseri. İçeri girerken kızlara ödeme yaptım."

Connor hızlı hareketlerle hediyesini açmaya girişti ve kutunun içindekini görünce kahkahalara boğuldu. Hediyenin garipliği yüzünden kaşlarımı kaldırmadan edemedim.

"Hasiktir!" diye bağırdı Connor.

"Küfretme," dedi Jax.

"O dediğin artık mümkün değil, Jax. On sekizime girdim, yani istediğim her boku söyleyebilirim. Ama gerçekten... bu aldığım en iyi hediye."

Tek kaşımı kaldırım. "Onlar... anal boncuk mu?"

"Tabii ki öyleler." Connor tüm dişlerini gösterecek şekilde sırıtıyordu. "Bana doğruyu söyle, Jax. Bunlar Eddie'ninkiler mi?"

"Bekle, ne?" Nefesim kesildi.

"Boş ver," dediler aynı anda.

Bu düşüncenin yok olmasına müsaade edecektim. İhtiyacım olan son şey, bir sonraki terapi seansında gözyaşlarına boğulurken Eddie'nin anal boncuk kullandığını düşünmekti.

"Sana bir de bunu aldım," dedi Jax cüzdanını çıkararak.

Connor kaşlarını oynattı. "Daha fazla para mı?"

"Hayır ama beğenebileceğini düşünüyorum." Jax ona bir kartvizit verdiğinde Connor'ın aşırı duygulandığı anlaşılıyordu.

Kartı havada salladı. "Gerçekten mi?"

"Evet."

Connor kartviziti bana verip onu neyin bu kadar duygulandırdığını gösterdi. Yüksek sesle okudum. "Kilter & Roe Peyzaj: İki Adam Bir Çapa." *Ne klas ama.* Hoşuma gitmişti.

"Benimle gerçekten başka bir iş daha kurmak istiyor musun?" diye sordu Connor.

"Benim için bir onur olur." Jax elini ona doğru uzattı. "Ne dersin, partner?"

"Kesinlikle evet!" Connor heyecanla zıpladı. "Ah! Az kalsın annemle ilgili güzel haberleri vermeyi unutuyordum. Annem iyileşme döneminde. Kanserden resmi olarak kurtulduk."

Jax'in gözleri yaşlarla dolmuştu, Connor'a sarılıp onu heyecanla sağa sola savurdu. "Sikerler be, evet!"

Connor güldü. "Küfretme, Jax! Her neyse. En sonunda bu kış onu *Disney World*'e götürecek kadar birikim yaptım ve ikinizi de davet etmek istiyordum. Dünyadaki en mutlu yeri keşfe çıkarken partnerimin yanımda olmasına ihtiyacım var, anlarsın ya."

"Mutlaka orada olacağım," dedi Jax kocaman sırıtarak. Tam o anda hayatla ilgili çok önemli bir şeyi hatırladım. Karanlık anlar olsa bile aydınlıkla dolu anlar da vardı. Connor'ın annesi mutlu sonuna kavuşmuştu ve hayatımızda daha pek çok mutlu sonun yolda olduğunu biliyordum. Jax'le geçireceğim her anı dört gözle bekliyordum. İnişleri de çıkışları da...

"Netleştirmem gerekirse, sizin masraflarınızı ben karşılamıyorum. Bu yüzden birikim yapmaya başlasanız iyi edersiniz. Sizi orada istiyorum ama bağışçınız da değilim," diye espri yaptı Connor. Ardından hızla diğer insanlarla sohbet etmeye gitti.

Jax beni kendine doğru çekip sımsıkı sarıldı. Kalabalığa bakarken yüzünü pamuk şekere gömen küçük bir kız gördüm ve içim neşeyle doldu.

"Daisy," diye mırıldandım kendi kendime.

"Ne dedin?" diye sordu Jax bana gülümseyerek.

"Hiçbir şey." Parmak uçlarımda yükselip dudaklarını öptüm. "Sadece bir sevgi dalgası hissettim, hepsi bu."

Akşamın geri kalanını paramızı karnaval oyunlarında kaybederek ve döner *Tilt-A-Whirl*'e* binerek geçirdik. O akşam eve Jax'le birlikte döndüğümde kendimi minnettar hissetmeden edemedim. Çok şey yaşamıştım ama yine de hâlâ gülümseyebiliyordum. Beni Jax'e geri getiren tüm o fırtınalara minnettardım.

Karnavaldan eve döndükten sonra, "Onları okumak ister misin?" diye sordum Jax'e. Birbirimize gönderdiğimiz mektuplarla dolu ayakkabı kutusuyla birlikte yatakta oturuyorduk. Birkaç gündür bu mektupları ne yapmamız gerektiğini tartışıyorduk.

Başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. O mektupları yazdığımda çok karanlık bir ruh hali içindeydim. Hayatımın büyük bir kısmını kötü bir ruh halinde geçirdim ve o hikâyeden bıkıp usandım artık. Önüme bakmak istiyorum. Bu da o mektuplardan kurtulmak anlamına geliyor." Beni yakınına çekti. "Birbirimize aşk notları bırakmamız için önümüzde bir sonsuzluk var."

Dudaklarını öptüğüm sırada kapı zili çaldı. "Birini mi bekliyordun?"

"Hayır," dedi kapıyı açmak için ayaklanırken. Kimin geldiğini görmek için arkasından takip ettim.

Kapıyı açtığımda ikimiz de Amanda'yı orada elinde bir kutuyla görünce şaşırdık. Gözleri beni bulduktan sonra Jax'e hafifçe gülümsedi.

"Selam, akşamınızı böldüğüm için özür dilerim. Bende bıraktığın eşyaları geri getirmemin zamanı geldi de geçiyor gibi hissettim. Neden bunlara bu kadar uzun süre tutundum bilmiyorum ama buradalar," dedi kutuyu Jax'e uzatırken.

* Genellikle lunaparklarda ve festivallerde görülen, kendi etrafında dönen küçük arabalardan oluşan bir platforma sahip eğlenceli bir oyuncaktır. (ç.n.)

"Teşekkürler."

"Ayrıca barda yaşananlar için özür dilerim. Lars yaptıklarında haksızdı. Bazen tam bir şerefsiz olabiliyor. Bunu hak etmemiştin." Parmaklarıyla oynayıp göz temasından kaçınmaya devam etti. "Mutlu olmayı hak ediyorsun sen."

"Sen de, Amanda. Lars'tan daha fazlasını hak ediyorsun."

"Belki de." Amanda gergin bir kahkaha attı. "Zaman gösterecek." Bana dönüp kırılgan bir gülümsemeyle baktı. "Jax'e iyi bak, olur mu? Bu adam kolay kolay sevemiyor. Bir süre boyunca hiç sevemediğini sanmıştım ama sana bakışlarını görüyorum. Onu tamamlıyorsun. Onun kayıp parçası senmişsin. Bu yüzden bana bir iyilik yapar mısın?"

"Neymiş o?" diye sordum.

Amanda ikimize de gülümsedi ve derin bir iç geçirdi. "Kal."

39

JAX

Kennedy tüm zor zamanlarımda yammdaydı. En karanlık anlarımda bile kaldı ve bensiz bir yere gitmeyeceğine dair söz verdi. Günden güne kalbimi açtı ve gördüğü şeyden asla korkmadı.

Daha derinlemesine bir iyileşmenin zamanı geldiğinde tam olarak nereye gitmem gerektiğini biliyordum.

"Yok artık. İsmini programımda gördüğümde bir hata olduğunu düşündüğümü, itiraf etmeliyim," dedi Eddie ben ofisine girerken.

Kıkırdadım ve masasınm karşısındaki oldukça aşina olduğum koltuğa geçtim. "Evet, ne diyebilirim ki? İnsanları diken üstünde tutmayı seviyorum." Derek kasabaya geleli birkaç hafta olmuştu ve hâlâ onun gün yüzüne çıkardığı gerçeklerle baş etmeye çalışıyordum. Her gün kendine has zorluklarla birlikte geliyordu. Dünya üzerinde var olan her duyguyu yaşamıştım ama artık onların üstesinden yalnız başıma gelmek zorunda değildim. Karanlıkta hissettiklerimi yeniden hissetmek zorunda değildim çünkü Kennedy ışığım olmak için yanımdaydı.

Dürüst olmak gerekirse, karanlık tarafa kaymaya başladığımda etrafımda beni eve yönlendirecek koca bir ekip vardı. Buna Eddie'yle olan terapi randevularım da dahildi. İnsanların kendi şeytanlarını yenmesinin ne anlama geldiğini öğrenmiştim. Bu sihirli bir şekilde sonsuza dek ortadan kaybolan bir şey değildi. Mutluluk diyarında kalmaya ne kadar çaba harcandığı fark etmeksizin, hayat her zaman o yola bir taş koymaya kararlıydı. O yüzden temel bir sevginin sizi her daim sarmalaması önemliydi. Fırtınalarla birlikte yüzleştiğinizde ve sevdiklerinizin elinden tutup dik durduğunuzda, fırtınalar sizi devirmekte zorlanırdı. Dünyaya sevgiyle bağlı olduğunuz için bu fırtınalar sizi yerinizden edemezdi çünkü sevgi, azılı fırtınalar sırasında kullanılabilecek en güçlü silahtı.

Fırtına dindiğinde ne mi olurdu? Sevdiklerimizle birlikte durup gökkuşağını izlerdik. Kennedy benim çapamdı. Avucumdaki eli beni sabit tutuyordu ve onun sevgisiyle en zor fırtınalarımdan sağ çıkmıştım.

Eddie'yle bir süre konuştuk. Seans saatini aştık ama umursuyormuş gibi görünmüyordu. Gitme zamanım geldiğinde sandalyesinde geriye yaslandı ve bana gözlerinde yaşlarla baktı.

Kıkırdadım. "Yoksa duygusallaşıyor musun, doktor?"

"Sadece..." Boğazını temizledikten sonra gözlüğü çıkarıp yaşlarını sildi. "Bu harika, Jax. Bugün olduğun adama dönüşmeni izlemek bir onurdu. Sen iyileşmenin tanımısın. Kendin üzerinde çalıştın ve bu belli oluyor."

Bunu ben de hissediyordum. İyileştiğimi, tekrar bir bütün olduğumu...

Derek'i Havenbarrow'a çağırdım ve mülkü bana devretmesi için birkaç evrağın üzerinden geçmemiz gerektiğini söyledim.

Ama onu aramamın asıl sebebi bu değildi. Yaşananlar hakkında ciddi ciddi konuşma zamanının geldiğine karar vermiştim.

Eve vardığında tamamen darmadağın ve suçlulukla dolup taşıyormuş gibi görünüyordu. Dudaklarından başka bir özrün dökülmesine fırsat vermedim ve artık söylememesini istedim.

"Sadece içeri gel," dedim eve girerek. Beni evin içine doğru takip etti.

Oturma odasına adım attığı anda durup tek kaşını kaldırdı. "Neler oluyor?"

Etrafta kutu kutu boyalar ve evi onarmak için kullanacağımız malzemeler vardı. Koltukta karşısına oturdum ellerimi birbirine kenetledim. "Zorluklardan yoruldum. Yaptığın şeyi neden yaptığını çözmeye çalışmaktan ve gerçeği söylemiş olsaydın hayatım nasıl farklı olurdu diye düşünmekten yoruldum. Senden nefret etmeye çalışmaktan yoruldum. Senin için, omuzlarında taşıdığın yük için üzülmekten yoruldum. Geçmişten yoruldum, Derek. O yüzden bu yerdeki delikleri onaracağım. Babamın bana yaptıklarının tüm hatıralarını sileceğim. Bana önceden olan her şeyi hatırlatan delikleri dolduracağım ve senin de bana yardım etmeni istiyorum."

Derek boğazını temizledikten sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Senden beni affetmeni beklemiyorum, Jax."

"Biliyorum ama bir gün affedeceğim. Sadece biraz zaman alacak. Şimdilik şu duvarları boyamak için yardımına ihtiyacım var."

Her şeyi hemen o anda çözmek zorunda değildik. Sarılıp barışmak zorunda değildik. Şu anda yaralarımızı sarmamızın zamanı değildi çünkü hâlâ durumları kötüydü ama birlikte boyayabilirdik. Geçmişin üzerini kapatıp daha parlak bir gelecek yaratabilirdik. İyileşme dalgalar halinde gelirdi ve ben de dalganın tepesinde kalmaya karalıydım.

Derek bir hafta sonra Chicago'ya döndü. Aramız kötü değildi ve zamanla daha da iyileşeceğini tahmin ediyordum. En dibe vurduğunuzda gidebileceğiniz tek yön yukarısıydı. Ama problemlerimizi çözmek için birlikte bir hafta boyunca alçıpan duvar yapmaktan daha fazlasının gerektiğini biliyordum.

O gittikten sonra bir pazar akşamı Kennedy'nin evine gittim. Yoona'yla birlikte *spa* günü yapmak için dışarı çıkmışlardı. Bunu da özellikle ben rica etmiştim. Arka bahçesine girdiğimde Connor peyzaj tasarımına son dokunuşları yapıyordu. Önceki akşam peri ışıkları asmıştık ve şimdi akşam göğü yaklaştığından hepsi mükemmel bir şekilde yanmaya başlamıştı. Kennedy henüz hiçbir şey görmemişti çünkü bahçenin kocaman bir sürpriz olmasını istemiştim. Tamamlanmış resme ilk tanık olduğu anda yanında olmak istemiştim.

Ağaçlarda kâğıttan kelebekler asılıydı, kızının en sevdikleriydi. Çalıların arasında baloncuk makineleri sürekli çalışıyordu ve çitin sol tarafında bir papatya tarhı vardı. Tepesinde ters *D* harfiyle *Daisy'nin Çiçekleri* yazıyordu.

Connor yanıma gelip omzuma vurdu. "Sonuçtan memnun musun, patron?"

Ona gülümsedim ve bir kolumu omuzlarına doladım. "Hayal ettiğim her şey ve daha fazlası, ortak."

Connor başını kaldırıp bana baktı ve otuz iki diş gülümsedi. Dürüst olmak gerekirse, bu genç çocuk isteyebileceğim en iyi ortaktı. Mizahı ve nezaketi muhtemelen hayatımın en zor günlerinde beni kurtarmıştı. Onun gibi birini tanıma imkânım olduğu için minnettardım.

"Bir gün milyoner olduğunda beni unutmayacağına söz ver, Con?"

"Saçmalama, Jax." Başını iki yana salladı. "Ben *milyarder*

olacağım. Muhtemelen en sonunda işini elinden alacağım ama sana da güzel bir çek yazacağım."

Kıkırdadım. Kulağa doğru geliyordu.

"Hey, çocuklar. Hazırlanın, hazırlanın," dedi Joy arka bahçeye aceleyle gelerek. "Yoona ve Kennedy yolda."

Midem heyecandan düğümlenmişti ama Yoona'nın gözleri bağlanmış Kennedy'ye rehberlik ederek köşeden döndürmesini izlerken gülmeden edemedim.

"Neden güçlü bir dejavu hissi yaşıyorum?" Kennedy güldü. "Yoona evin nasıl göründüğün zaten biliyorum. Gözbağı gerçekten gerekli mi?"

"Gerekli," dedim ona.

Kennedy biraz daha dikleşti. "Jax? Burada ne yapıyorsun?"

"Seni bahçenin son haliyle şaşırtmak istedik." Ona doğru gittim ve dudaklarını öptüm. "Hazır mısın?"

"Hazırım!" diye bağırdı. "Ne zamandır bunu bekliyordum."

"Tamam ama şunu unutma. Eğer nefret edersen bahçeyi Connor yaptı," diye şaka yaptım. Ardından gözbağını açtım ve etrafmdakileri görür görmez nefesi kesildi.

"Aman Tanrım." Yaptıklarımızı incelerken gözleri dolmuştu, ağaçlara bakıp kelebekleri görünce gözyaşları akmaya başladı. Tabelayı gördüğünde artık gözyaşları yanaklarından hızlıca süzülüyordu ve bir daha da durmadılar. Yoona da kardeşinin duygularına eşlik ederek ağlamaya başladı. Neredeyse ben de ağlayacaktım çünkü Kennedy'yi mutlu görmek kalbimi kabartmıştı.

"Beğendin mi?" diye sordum.

"Beğenmek mi? Jax... Burası istediğim her şey ve çok daha fazlası. Böyle güzel bir şeyi hayalimde bile canlandıramazdım."

Elini tutup ona etrafı gezdirdim. "Gel hadi, sana bahçeyi

göstereyim." Tüm küçük detayları işaret ettim, muhtemelen şu anda umurunda bile değillerdi ama ben çok heyecanlı ve gergindim. *Lanet olsun*, nefes almak aniden zorlaşmıştı.

Onu papatya tarhına götürüp çiçekleri gösterdim. "Bunlar özel papatyalar. Söylenenlere göre, içlerinde nane yetiştirmekte mükemmellermiş."

Kennedy kahkaha attı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yakından bak."

Gözlerini kısarak bana baktıktan sonra çömeldi ve aradığını bulmak için çiçeklerin arasına bakındı. "Burada bir şey yok," dedi kafası karışmış halde.

"Çünkü senden önce ben buldum."

Arkasını döndüğünde beni elimde bir papatyayla dizlerimin üzerine çökmüş halde buldu. Papatyanın tepesinde parmağına takması için elmas bir yüzük duruyordu.

Kennedy'nin eli dudaklarına yükseldi ve keskin bir nefes aldı. "Jax..."

"Kennedy, seni ilk gördüğüm anda özel biri olduğunu anlamıştım. Biraz gariptin ama bu sana âşık olmama sebep olan şeydi." Titreyen ellerinin arasından kıkırdadı. "Sen güçlünün sözlük tanımısın. Sen günümün en parlak kısmısın. Senin sevgin sonsuza dek kırık kalmakla lanetlendiğini sandığım kalbimdeki çatlakları onarıyor. Sen benim en iyi arkadaşım, ruh eşim ve en sevdiğim çiçeksin. Eğer bana izin verirsen hayatımın sonuna kadar seni gülümseten kişi olmak istiyorum. Benimle evlenir misin?"

"Evet!" diye bağırarak beni yerden kaldırdı. Yüzümün her tarafına öpücükler kondurmaya başladığında kahkaha attım.

"Sanırım yüzüğü parmağına takmama müsaade etmen gerekiyor," diye takıldım.

"Ah, doğru ya! Tabii." Elini uzattı ve etrafımızdaki herkes tezahürat yaptı. Hayatımın nasıl bu kadar değiştiğine inanamıyordum. Sanki kırık tüm parçalarım yerlerine geri konmuştu, fırtına dinmişti ve ufukta daha iyi günler vardı.

Hayatta başka sorunlarımız olacağını biliyordum ama en sonunda iyi olacağımızı da biliyordum. Çünkü sevgi, arkadaşlık ve Kennedy tarafından sarmalanmıştım. O benim güneşimdi, ben de onun ayıydım ve hayatlarımızın sonuna kadar yağmurda dans etmeyi asla unutmayacaktık.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

SONSÖZ

JAX

ÜÇ YIL SONRA

"Aman Tanrım, Kennedy. Senin özel olduğunu hep biliyordum! Onunla tanıştığımız ilk akşam böyle söylememiş miydim, Kate? Kennedy'nin ne kadar özel olduğundan bahsedip durmamış mıydım?" Louise masada karımın karşısında ayılıp bayılıyordu.

Karım.

Bunun kulağa geliş şeklini seviyordum.

Louise'in ve kasabadaki diğer herkesin Havenbarrow'daki imza gününde Kennedy'ye hayranlıkla övgüler dizmesini izlemek komikti. En son çıkardığı kitabı büyük bir başarı yakalamıştı. Yaklaşık on beş ay önce önemli bir yayıneviyle anlaşma imzalamıştı ve *İzinsiz Giriş* raflarda yerini aldığı gibi patlamıştı.

Oprah's Magazine'in kitabı "mutlaka okunmalı" listesine dahil ettiği gün ağlamıştı. *New York Times* çoksatan listesine girdiği gün neredeyse kusacaktı. Bu arada, listede on ay kadar kalmıştı.

Kasabalıların ısrarı üzerine Kennedy yerel bir imza günü düzenlemeyi kabul etmişti ve ikizler sıradaki ilk kişilerdi.

Kennedy buraya geldiği günden beri ona sadece kabalık

eden kadınlara kötü davranabilirdi ama bunu yapmadı. Nazik ve minnettardı. Bu minnetini de cömertçe gösteriyordu. Bazen benim gibi pisliğin teki olabilmesini diliyordum ama ne yazık ki o güneşti. *Benim* güneşimdi. Güneşe âşık olmuştum ve o da benim soğuk kalbimi ısıtıyordu.

"Geldiğiniz için teşekkürler, hanımlar. Ama sanırım bu imza gününü kısa kesmek zorunda kalacağım," dedi Kennedy ayağa kalkarak. Gary'nin restoranının kapısında uzun bir sıra vardı. İnsanlar karımın gideceğini duyurmasıyla homurdanmaya başlamıştı, henüz kitaplarını imzalatamamışlardı.

Kennedy'ye tek kaşımı kaldırarak baktım, hareketinden dolayı kafam karışmıştı.

"Biliyorum, biliyorum, herkesten özür dilerim. İlk fırsatta imza gününü yeniden düzenleyeceğim. Az önce suyum geldi, o yüzden sanırım hastaneye gitmeliyiz," diye açıkladı.

Ah. Doğru ya. Bu mantıklıydı.

Kelimelerini idrak ederek geçirdiğim o birkaç saniye ona boş boş baktım.

Ah!

Doğru ya!

Bu mantıklıydı!

Bir bebek doğuracaktık! Eh, bebeği Kennedy doğuracaktı ama bu yolculukta yanı başındaydım. Yolculuk. Kamyonet. Anahtarlar. Bebek!

Ah, kahretsin. Panikliyordum.

Elleri karnında yanıma gelirken, "Panikleme," dedi Kennedy.

"Panik mi? Neden panikleyecekmişim ki? Paniklemedim! Sadece anahtarlarım lazım," dedim ceplerimi yoklayarak. "Anahtarlar, anahtarlar, anahtarlarıma ihtiya-"

"Buradalar," dedi anahtarlığımı yüzümün önünde sallayarak. "Hatırlasana, kamyoneti buraya ben sürdüm?"

"Doğru ya, tabii. Tamam. Hadi gidelim." Ön kapıdan aceleyle çıktım ve onu arkamda bıraktım. Ardından karnı burnunda, doğurmak üzere olan karımı arkamda bıraktığımı fark ederek hızla içeri döndüm. "Unutmuşum, senin de benimle gelmen gerekiyor."

Kennedy nefes egzersizlerini yaparken kıkırdadı. "Evet, sanırım gerekiyor."

Hastaneye gittiğimizde her şey çok pürüzsüz ilerledi. Tabii bayıldığım kısım dışında ama bunun hakkında konuşmaya gerek yoktu.

Güzeller güzeli karımın on iki saat boyunca çektiği acıların ardından, güzeller güzeli kızımızı kucağımıza alabildik.

Elizabeth Daisy Kilter.

Elbette annemin ve onun kızının adını vermiştik.

Elizabeth hayallerimin vücut bulmuş haliydi. Onu ilk kez kucağıma aldığımda bir daha asla bırakamayacağımı biliyordum.

"O mükemmel," dedim kızımı kollarımda ileri geri sallarken. Yorgunluktan halsiz düşmüş karıma baktım ve onu alnından öptüm. "Sen mükemmelsin."

Bütün hayallerim o gün gerçek oldu. Hayatımın aşkıyla birlikteydim ve çocuğumun gözlerinin içine bakıyordum. Bundan daha fazlasını isteyemezdim. Gelecek her günün bir lütuf olduğunu biliyordum ve bunu asla garanti olarak görmeyeceğime dair kendime söz vermiştim. Her günü son günümmüş gibi yaşayacaktım, bu da aileme onları ne kadar sevdiğimi sürekli olarak göstereceğim anlamına geliyordu.

Özellikle de karıma. Güneşime. En iyi arkadaşıma.

Sonsuza dek arkadaştık.

Hayat boyu âşıktık.

Ormandaki uzun yürüyüşlerimizden birini bitirmek üzereyken, "Babacığım, bir *granola bar* alabilir miyim?" diye sordu Elizabeth. Güneş batmaya başlamıştı ve bu manzarayı ağaçların arasına yerleştirdiğimiz üstü açık arabadan izlemeye bayılıyordum.

Kennedy'yle birbirimizi yıllar önce yeniden bulduğumuzdan beri bu eski, sarı arabaya bir sürü çizim eklenmişti. Joy geçen ay doksanıncı doğum günü partisini kutlayan bir resim çizmişti. Nathan ve Yoona geçen yıl tatlı bebekleri Elijah'ın bir çizimini eklemişti. Ayrıca çok kısa bir süre önce Elizabeth'e okulun ilk gününü çizdirmiştik.

Arabanın anılarla dolup taşmasını izlemek, tanık olmayı en sevdiğim şeylerden biriydi.

Arabaya vardığımızda gökyüzündeki ışıkların solup akşamın çökmesini izlemek için hep birlikte arka koltuğa geçtik.

"Zaten bir *granola bar* yemedin mi?" diye sordu Kennedy tek kaşım kaldırarak.

"Evet, anneciğim. Bu yüzden babacığıma sordum çünkü senin hayır dediğin zamanlarda o hep evet diyor."

Kızımız haksız değildi. Küçük meleğime hayır demekte çok zorlanıyordum. Sebebinin gözleri olduğuna yemin edebilirdim. Annesinin gözlerini almıştı.

"*Granola*'yı karnını doyurana kadar ertelememize ne dersin?" dedi Kennedy.

Elizabeth bir süre ısrar etti ama pes etmeyeceğimizi anladığında kulaklarım dünyadaki en büyük iç geçirişe tanık oldu. "Çocuk olmak çok zor."

"Eminim." Gülerek onu kucağıma aldım. "Merak etme, bir gün yetişkin olacaksın ve istediğin kadar *granola bar* yiyebileceksin."

Kızımızın gözleri aydınlandı. "Gerçekten mi?"

"Tabii."

"Çikolata parçacıklı olanları bile mi?" diye sordu.

Kennedy, "Onları bile," diyerek başıyla onayladı ve onu alnından öptü.

Elizabeth gökyüzünü izlerken ayı işaret etmeye bayılırdı. "İşte orada! Orada! O sensin değil mi, babacığım? Sen aysın?"

Gülümsedim. "Evet. Ben ayım."

Elizabeth gözlerini kıstı. "Ve annem de güneş?"

"Aynen öyle," dedim

Bakışlarını bir kez daha gökyüzüne çevirerek, "O zaman bu, Daisy'yle benim yıldız olabileceğimiz anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılırken Kennedy'nin gözleri doldu. "Evet, tatlım. Sen ve ablan yıldız olabilirsiniz."

Her gün Elizabeth'e sevdiğimiz insanları anlatıyorduk. Hikâyelerini onları sonsuza dek hayatta tutmak için anlatıyorduk ve Elizabeth'in insanların bu dünyadan göçse bile tamamen gitmediklerini anlaması içimi ısıtıyordu. Onları kalbimize yakın tuttuğumuz sürece yanımızdalardı. O akşam sevdiklerimiz bizimleydi. Onları rüzgârda hissedebiliyordum. Ne zaman gökyüzüne baksam onların sevgisini ve korumasını hissedebiliyordum.

O akşam gökyüzünün altında oturduk, yıldızlar her zamankindan daha parlaktı.

İLK DANS

KENNEDY

Yaz kampının ikinci yılı

Rıhtımda oturmuş suyu seyrederken, "Büyüyünce ne olmak istiyorsun, Jax?" diye sordum. Sektirecek taşımız kalmayana kadar taş sektirmiştik, o yüzden şimdi sıkıntıdan patlayarak rıhtımda oturuyorduk. Kamptaki yavaş günlerden biriydi, yapacak hiçbir şey yoktu. En azından Jax'le hiçbir şey yapmıyordum ve bu da durumun hep daha güzel olmasını sağlıyordu.

Ayrıca yemekhaneden birkaç lolipop çalmıştım, şu anda onların tadını çıkarıyorduk.

Gökyüzü bulutlarla doluydu ve bir fırtınanın yaklaştığını biliyordum. Büyük bir heyecanla bekliyordum. Yağmur yağmasına bayılıyordum. Jax fırtınaları pek sevmiyordu ama ona zamanla hoşlanacağını söylüyordum.

"Bilmiyorum. Aslına bakarsan geleceği o şekilde pek düşünmüyorum," diye yanıt verdi lolipopunu yalayarak. "Sen ne olmak istiyorsun?"

"Sanırım kitap yazmak ve bana öğrettiğin tüm o büyük kelimeleri kullanmak istiyorum. Kitaplarımın çok büyük ve iyi olmasını, bitirdiklerinde insanları mutlu etmesini istiyorum.

Yeni kitabımı beklerken heyecandan yerinde duramamalarını istiyorum. Her kitabıma senin öğrettiğin bir kelimeyi mutlaka koyacağım, yani sen de her zaman kitaplarımın bir parçası olacaksın."

Bir an için Jax'in bana güleceğini ve hayallerimi aptalca bulacağını sandım ama o sadece kendi gibi davrandı. Elleri kirlenmesin diye lolipopunu hızla yalarken sakinliğini korudu. "Her kitabını beş milyon kere okuyacağım."

Gülümsedim.

"Hey, Jax?"

"Evet, Kennedy?"

"Gelecekte hâlâ arkadaş olacak mıyız?"

"Sonsuza dek arkadaşlar," diye yanıtladı.

"Sonsuza dek."

Jax boştaki elini rıhtıma koydu ve ben de kendi elimi hemen onunkinin yanına koydum. Serçeparmağı benimkine değdiğinde bunu kalbimde hissettim.

Jax Kilter'ı seviyordum ve bir gün onun da beni seveceğini umuyordum.

Ama şu anda bu benim için çok da önemli değildi. Hâlâ çocuktuk. Birbirimize âşık olmak için önümüzde koca bir sonsuzluk uzanıyordu. Bu akşam olmasına gerek yoktu. Bu akşam tek yapmamız gereken şey rıhtımda birlikte oturmak ve yağmurun yağmasını beklemekti.

Yağmur yağmaya başladığında rıhtımda ayağa kalktım ve çılgın dans hareketlerimi yapmaya koyuldum. Zıpladım, kıvrıldım, döndüm ve büküldüm. Ondan sonra yaşanan şeye inanamadım.

Jax'le tanıştığımdan beri ilk defa o da benimle birlikte dans etti.